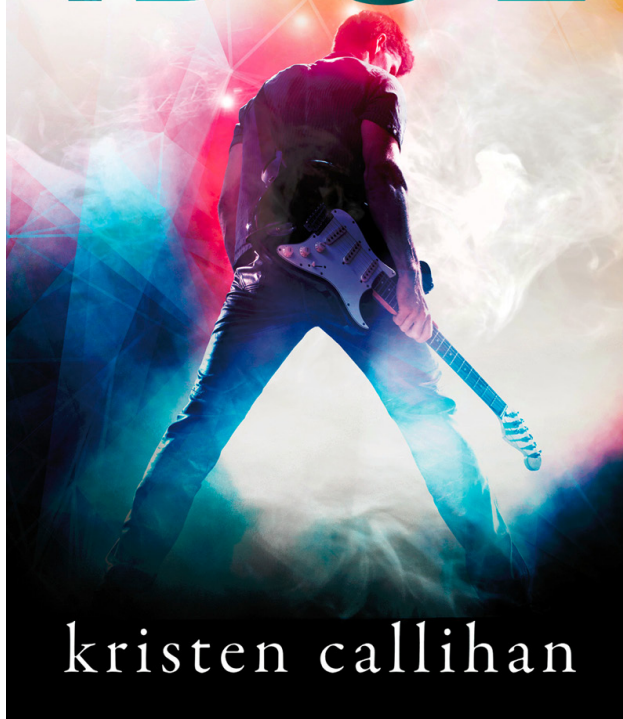

IDOL

kristen callihan

IDOL

kristen callihan

Přeložila:

ZUZANA L'ALÍKOVÁ

Kristen Callihan: Idol

Vydání první

Copyright © 2016 by Kristen Callihan

Published by arrangement with Brower Literary & Management

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2021 jako svou 2421. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Idol vydaného v roce 2016

Český překlad © 2021 Zuzana L'alíková

Odpovědná redaktorka Renata Heitelová

Korektorka Marie Kejvalová

Cover design by Sarah Hansen, Okay Creations LLC

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET[®] jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-1551-5 (Formát ePub)

ISBN 978-80-269-1552-2 (Formát MobiPocket)

BARONET

Praha 2021

Kristen Callihan

IDOL

VIP (1)

Poznámka autorky

Abyste viděli, kam míříte, musíte se občas podívat, odkud pocházíte. Killian a jeho kapela mají vlastní idoly, kteří pomáhali utvářet jejich muziku. Proto pochází většina písní, jež jsou v této knize zmíněné, ne z uplynulé dekády, ale z těch předchozích. Někteří z vás možná objeví nové skladby a jiní – jako já – si při nich třeba zavzpomínají.

A ještě jedna věc. Ostrov Collar, na němž Libby žije, je zcela smyšlený. Díky tomu jsem si mohla to místo a jeho obyvatele utvořit k obrazu svému. Pokud jste však zvědaví, jak by to tam mohlo vypadat, nejvíc se mu podobá Bald Head Island v Severní Karolíně.

Děkuju a ať se vám příběh líbí!

S láskou

Kristen

*Věnováno Cobainovi, Bowiemu a Princovi – rockovým idolům,
kteří pomáhali tvořit soundtrack mého života. Odešli příliš brzy.*

Prolog

Hudba se může stát vaším přítelem, když zrovna žádného nemáte, vaší milenkou, když toužíte po pohlazení. Vaším vztekem, zármutkem, radostí i bolestí. Vaším hlasem, když jste svůj ztratili. A stát se právě tímhle, stát se soundtrackem života jiného člověka, je něco nádherného.

Killian James, frontman a kytarista kapely Kill John

Minulost

Killian

Zvíře je temperamentní bestie. V jednu chvíli vás miluje, v další nenávidí a vy nikdy nevíte, kterou tvář vám ukáže, dokud není až u vás. Pokud vás nenávidí, nedá se s tím nic dělat, jen to přetrpět a doufat, že přežijete, aniž by vás roztrhalo na kusy, a dostanete se do bezpečí. Když vás však miluje?

Zatraceně, to je ten nejkrásnější pocit na světě. Po takových okamžicích se Zvířetem bažíte. Žijete jen pro každé takové setkání. Stane se z toho váš způsob života. Váš životní cíl. Celý váš svět. A protože jste na něm závislí, možná ho začnete zároveň i maličko nenávidět.

Láska. Nenávist. Nic mezi tím. Žádná zlatá střední cesta. Jen výšiny a pády.

Je tam venku, čeká na mě. Tiše vrčí. Cítím to v kostech, ten mírný náboj, který jiskří ve vzduchu a roztřeše zem pod mýma nohama.

Rozbuší se mi srdce. V žilách mi bouří adrenalin.

„Připravený na tanec s ďáblem?“ zeptá se Whip všech. Hltá láhev vody a volnou rukou si zuřivě bubnuje do kolene.

Ďábel, Zvíře, Milenka – všichni tomu říkáme jinak. Na názvu nezáleží. Patříme tomu a na krátký čas to patří nám.

Řev zesílí, doprovázený duněním. *Buch, buch, buch.* Moje jméno. Volají mě.

Killian. Killian.

Zhluboka se nadechnu a vstanu. Zamrazí mě po kůži a koule se mi stáhnou.

Odpovím na jeho volání. Vstoupím do světla a okamžitě do mě udeří vlna vzduchu a čiré energie.

Spalující, oslepující.

Zvíře křičí. Řve moje jméno.

Jsem jediný, kdo ho dokáže ovládnout. Zvednu ruce a dojdou k mikrofonu.

„Ahoj, New Yorku!“

Odpověď je mi tak hlasitý jásot, až se zhoupnu na patách.

Uchopím kytaru do ruky. Její hladký krk mi přináší jak útěchu, tak příval adrenalinu. Přehodím si popruh přes hlavu. Whip začne bubnovat v rychlém rytmu a moje tělo se začne samo pohybovat. Jax a Rye se k nám přidají a svými tóny tvoří složitý vzor. Harmonii. Poezii zvuku. Řev vzdoru.

Začnu drnkat na struny a zvýším hlas. Mými žilami proudí hudba. Vytéká ze mě jako láva, rozpaluje vzduch a podněcuje bouři natěšených výkřiků.

Moc. Dává mi to takovou moc. Zvíře na to odpoví. Jeho láska je tak mocná, až se mi pták postaví a chloupky na zátylku naježí. Všechno, co představuju, vložím do svého hlasu, do svojí muziky.

Na krátký okamžik je ze mě bůh. Všemocný. Nekonečný.

Nic – *absolutně nic* – na celém světě nedokáže člověka takhle nabít. Nic podobného neexistuje. Tomuhle já říkám život.

Život má ovšem jednu ošemetnou vlastnost – dokáže se v jediném okamžiku změnit.

Stačí jediný krátký okamžik.

Aby...

to všechno...

skončilo.

Budoucnost

Libby

„O vašem vztahu s Killianem Jamesem bylo napsáno už mnoho, vy ani pan James o něm ovšem moc nemluvíte.“ Novinářka se na mě krátce, povzbudivě usměje a modré vlasy jí spadnou do očí. „Chtěla byste se k tomu vzhledem k vašemu včerejšímu vystoupení nějak vyjádřit?“

Usazená v chromovaném křesle potaženém kůží, v hotelovém pokoji zády k panoramatu New Yorku se při té otázce, kterou jsem slyšela už snad tisíckrát, skoro pousměju.

Pečlivá příprava mi to však nedovolí. Úsměv by naznačil buď souhlas, nebo že jsem se rozhodla povýšeně mlčet. Nechci jim prozradit ani jedinou maličkost a navzdory tomu, co si myslí naši kritici, jsme se s Killianem nikdy nerozhodli, že o svém vztahu budeme mlčet. Jen jsme do svého vztahu jednoduše nepustili veřejnost. Killian, kterého znám já, patří jen mně, ne jim.

„Svět už vše ví, nemám co dodat.“ To není tak docela pravda, ale aspoň částečně je.

Novinářka se usměje o něco dravěji – jako barakuda, která ve vodě vycítí krev. „Ale no tak, tím si nejsem tak docela jistá. Koneckonců vaši stranu příběhu neznáme.“

Nejradši bych se zatahala za manžetu bílé kašmírové tuniky. Bože, ten svetr – nebo i to moje zatracené spodní prádlo – stálo víc, než co jsem dokázala vydělat za rok, než mi vstoupil do života *on*.

Otočím hlavu a pohlédnu na láhve vody uložené ve stříbrném kyblíku s ledem – jedna tmavě zelená, jedna zlatá a další zdobená kamínky. Jeden z asistentů mi předtím hrdě prozradil, že ta zelená, prý dovezená z Japonska, stála víc než čtyři sta dolarů.

Nejradši bych se rozesmála. Můj život nabral pěkně bláznivé obrátky. Předtím jsem pila vodu z kohoutku, teď drahou značkovou. Mým novým domovem je tohle luxusní střešní apartmá.

A potom bych se nejradši rozplakala. Protože bez něj bych nic z toho neměla. A ani ta sebemenší drobnost z toho všeho neznamená nic, když ji s ním nemůžu sdílet.

Přikrade se prázdnota. Hrozí, že mě celou pohltí. Připadám si tak osamělá, že mě jedna moje část ponouká, abych chytila tuhle ženu za ruku, jenom abych ucítla dotek jiné lidské bytosti.

Potřebuju promluvit. Potřebuju, aby mě lidé slyšeli. Aspoň jedinkrát. A možná, jen možná, potom nebudu mít pocit, že se každou chvíli rozpadnu na kusy.

Znovu se nadechnu a stočím pohled k novinářce. „Co byste chtěla vědět?“

1. kapitola

Přítomnost

Liberty

Na mém trávníku leží vandrák. Možná bych tedy mohla použít lepší, politicky korektnější výraz. Osoba bez domova? Tulák? Ne, je to vandrák. Pochybuju, že je opravdu bez domova nebo bez peněz. Do svého současného stavu se určitě dostal spíš vlastním rozhodnutím než vlivem okolností.

Důkazem jeho finanční situace je obrovský černý chromovaný harley, který to napálil přímo do mého chudáka plotu a cestou s sebou serval i kus trávníku. Za to ovšem motorka nemůže.

Zpražím vandráka pohledem. Ne že by si toho všiml.

Leží rozvalený na zádech, paže rozhozené a očividně je úplně mimo. Asi bych si dělala starosti, jestli je mrtvý, nebýt toho, že se mu hrud' pravidelně zvedá a klesá v hlubokém spánku. A asi bych se měla bát o jeho zdraví, podobný výjev jsem však už viděla. Víckrát, než bych chtěla.

Bože, ten smrdí. Důvod zápachu je zřejmý. Je celý zpocený. Černé triko má od zvratků.

Znechuceně zkřívím ret a rychle polykám, abych nezačala dávit. Obličej mu zakrývají prameny dlouhých hnědých vlasů, hádám ale, že ten chlápek bude mladý. Je velký, ovšem štíhlý a pokožku na pažích má napnutou. I kvůli tomu je na něj ještě depresivnější pohled. Je v nejlepším věku, ve skvělé formě, a přesto se zlil pod obraz. Nádhera.

Obejdu ho a mumlám si přitom něco o kreténských opilých řidičích. Za chvíli se vrátím s hadicí v ruce a pečlivě namířím. Z hadice vysokou rychlostí vytryskne proud vody a s uspokojivým zasyčením zasáhne svůj cíl.

Vandrák sebou škubne, vyletí do sedu, prská a máchá rukama kolem sebe, hledá zdroj svého utrpení. Nenechám toho. Chci ten smrad smýt.

„Padej z mého trávníku.“ Protože je špinavý úplně celý, namířím níž a zliju mu kalhoty i rozkrok.

„Do prdele!“ Hlas má hluboký, syrový. „Nech toho!“

„Jo... Ani nápad. Smrdíš jak žumpa. Fakt doufám, že ses nepodělal, protože tomu já říkám dno.“

Zvednu trysku hadice a namířím proud vody na jeho hlavu. Dlouhé tmavé vlasy se rozskočí do všech směrů a chlap začne prskat.

Potom zařve. Ten zvuk se mi odrazí v uších a zatraceně mě vyděsí. Muž je však příliš zesláblý na to, aby se udržel ve vzpřímené poloze. Přesto vymrští jednu svalnatou paži a odhrne si mokré prameny z obličeje.

Zahlédnu tmavé oči, jež se mu lesknou zmateným vztekem. Čas to tu zabalit. Zastavím vodu a skloním svoji zbraň. „Řekla jsem, ať padáš z mého trávníku.“

Zatne zuby. „Seš kurva magor?“

„Z nás dvou to nejsem já, kdo se tu celý pozvracený válí na cizím pozemku.“

Vandrák z mého trávníku se rozhlédne, jako by si až teď uvědomil, že je na zemi. Svého oblečení si nevšímá. Vzhledem k tomu, že se mu lepí ke kůži, si je nejspíš i bez pohledu na sebe vědom toho, v jakém je stavu.

„Dám ti tip,“ prohodím a položím hadici na zem. „Nedělej ze sebe takové klišé.“

To ho zarazí a vzhledne ke mně. Po tvářích mu do hustých vousů stékají pramínky vody. „Neznáš mě dost na to, abys mě mohla strčit do škatulky.“

Odfrknu si. „To myslíš vážně? Zlitez jak prase, rozmlátil jsi motorku – mimochodem pochybuju, že na ní jezdiš jindy než o víkendech. Přerostlé vlasy, obličej, který celé týdny neviděl ostrý konec žiletky. Možná si ale myslíš, že jsi kdovíjakej drsňák.“ Pohlédnu na jeho paže. Silné, zvlněné pevnými svaly. „Tetování na tobě sice takhle nevidím, ale možná máš na zadku barevně vyvedené slovo ‚máma‘.“

Vydá neurčitý zvuk. Připomíná smích, avšak příliš plný vzteku na to, aby to znělo pobaveně.

„Kdo seš?“

Je působivé, jak silné opovržení je schopný do té krátké otázky vložit. Zvlášť vzhledem ke stavu, v jakém jsem ho našla. Pokora tomuhle chlapovi očividně dala sbohem a šáteček. Bohužel na rozdíl od puchu.

„Člověk, kterému jsi zničil pozemek. Nejradši bych ti jednu natáhla, ale nechci se přibližovat k tomu smradu.“ Otrhu si mokré ruce o džíny a naposledy ho zpražím pohledem. „A teď padej, než zavolám policii.“

Už jsem namíchnutá. Po dlouhé příjezdové cestě odpochoďuju k domu, místo abych odkráčela důstojně, jak jsem to měla v plánu. Je to ale příjemné, ten můj dupot mi připadá osvobozující. Posledních několik měsíců jsem se uzavřela do sebe. Ovládala jsem se.

Možná bych měla panu Arogantnímu opilci poděkovat.

Můj vděk se však nevztahuje na to, že se za mnou vydá. Což udělá. Koutkem oka si všimnu, že vstává. Zakymácí se, podaří se mu však udržet rovnováhu, strhne ze sebe triko a pleskne s ním o zem.

Striptýz. Bezva.

Přidám do kroku a nadávám si, že je ta cesta tak dlouhá – od chodníku je to k rohožce přede dveřmi dobrých šedesát metrů.

Spatřím další pohyb a přiletí ke mně jeho bota. Ohlédnu se. Vylekal mě. Jeho kalhoty zmizely. Míří ke mně něco přes metr osmdesát vysoký, šlachovitý, našťvaný nahatý muž. A vida, tak přece jenom má tetování, přesně jak jsem hádala. Nebo spíš má jedno obrovské tetování z propletených linií, které se mu táhnou po levém nadloktí a trupu.

Snažím se soustředit na tohle, a ne na jeho těžký dlouhý penis, který se mu při každém kroku kývá ze strany na stranu jak kyvadlo.

Ohlédnu se přes rameno. „Ještě krok a zastřelím tě.“

„Že ty máš brokovnici, co, slečno Elly May?“ odsekne. „A pak kdo je tu chodící klišé. Už ti zbývá jenom navlíknout lacláče a žvýkat stéblo slámy.“

Nemůžu si pomoci a otočím se. „Podle tebe jsem nějaký vesnický balík?“

I on se zastaví. Ten vandrák z mého trávníku tu postává s rukama v bok, aniž by se jakkoli styděl za svoji nahotu, a hledí na mě, jako by mu patřil celý svět. „Chceš mi tvrdit, že nic takovýho nejsi, koláčku?“

Přes kůži mi přejede žár. Dojdu přímo k němu – teda ne zas tak blízko, protože pořád nechci cítit ten smrad. Takhle zblízka můžu přiznat, že nevypadá zas tak špatně. Když pomínu vousy, krví podlité onyxové oči a pokožku pomačkanou kocovinou, má výrazné, ale pravidelné rysy a řasy tak dlouhé, že by mu nejedna holka záviděla. To mě našťve ještě víc.

„Podívej, kamaráde, stalkovat nahatý jakoukoli ženu může být považováno za akt sexuálního zastrašování.“

Odfrkne si. „To dost vypovídá o tvém sexuálním životě, Elly May. Ale neboj. I kdybych o tebe měl být jen sebemenší zájem, stejně se mi ze všeho toho chlastu nepostaví, tak se nemusíš bát.“

„Stává se ti to často, že jo?“ Nakrčím nos. Nehodlám se odvrátit. „A to mluvíš o *mých* postelových deficitech.“

Zalesknou se mu oči. Přisahala bych, že se snaží nerozesmát. Místo toho se ušklíbne a podrážděně povytáhne ret. „Dej mi hod'ku a kafe a pak to můžeme probrat, jestli máš zájem.“

„Za chvíli po mně snad budeš chtít i snídani.“

Obličej se mu rozzáří přidrzlým úsměvem. „No, když už o tom mluvíš...“

„Víš, co mě štve ze všeho nejvíc?“ vyštěknu.

Svraští obočí, jako by ho můj výbuch zmátl. „Co?“

Vysloví to, jako by mě dobře neslyšel, ne jako odpověď na moji otázku. Stejně mu však odpovím.

„Mohl jsi někomu ublížit. Mohl jsi ublížit mně, nebo jsi mohl v opilosti smést po cestě nějakého nevinného člověka.“ V srdci se mi usadí zármutek. „Mohl jsi někoho připravit o život a další zničit. Nechal bys tu lidi, kteří by se museli s následky tvých činů poprat.“

Zbledne a rychle mrká očima s těmi absurdně dlouhými řasami.

„Chceš se zabít?“ vyštěknu. „Tak to udělej jinak –“

Hlas mi odumře, když zavrčí a doslova na mě vycení zuby. Udělá krok mým směrem, jako by se na mě chtěl vyřítit, místo toho se však zastaví.

„Neopovažuj se... Nemáš kurva ani ponětí, co jsem...“ Celý popelavý na mě hledí ze své majestátní výšky.

Zíráme na sebe, zatímco se přede mnou kolébá, bledý a roztřesený, vztek v něm bublá, až se mu lesknou oči.

Právě tahle bolestí poháněná zuřivost mě zarazí natolik, že si ostatních varovných znamení vůbec nevšímnu.

„Nic nevíš...“ Ztěžka polkne.

Až v tu chvíli mě napadne, že mám problém. O krok couvnu, je však příliš pozdě. Trávníkový vandrák se předkloní a vyzvrací. Přímo na mě.

Šok mě na krátký mučivý okamžik přimrazí na místě. Do nosu mě udeří nová vlna smradu. Přinutím se vzhlednout a podívat se na toho člověka, který mě už tak dost potrápil. Hlavou se mi honí tisíc všemožných nadávek, skrz zaťaté zuby však ucedím jen jedinou větu.

„Nenávidím tě.“

Killian

Když vám žena obvykle s mrazivým pohledem v očích oznámí, že vás nenávidí, dává si potom pozor, abyste se k ní už nikdy nepřiblížil.

S Elly May a tou její pekelnou hadicí nic takového.

Fajn, právě jsem ji poblil, takže asi přece jenom má důvod mě nenávidět. Velmi dobrý důvod.

Nikomu jsem se už roky za nic neomluvil. Tichý hlas v mojí hlavě mi radí, že bych to měl udělat právě teď. Hlas však zanikne ve whisky, která mi šplouchá v hlavě. Sakra, všechno se točí – země, můj mozek i moje krev. V uších mi zvoní.

Jdu k zemi. Vím to. Na vteřinu mě překvapí, když ta moje mučitelka udělá krok ke mně, ne ode mě, a obejmě mě. Podepře mě.

Tak to hodně štěstí, kotě.

Uslyším, jak kleje. Kolena jí pod mojí váhou podklesnou. Spadneme společně. Asi se směju. Nevím. Všechno se rozplyne. Přesně, jak chci.

Ze světa se stala jedna velká šmouha. Na obličej mi dopadne voda. A pak zas. Zatraceně, to je pekelně otravný.

S prskáním se snažím otřít si obličej, paže mi ale nefungují správně. Připadají mi moc těžké a jako z gumy.

„Přestaň se po mně ohánět, ty otravo,“ zavrčí holka.

Elly May. Je mi jedno, jestli její hlas zní jako vanilková zmrzlina. Je to d'áblice. Vodní d'áblice. Možná že v pekle nehoříte. Možná že se jen pořád dokola topíte.

„Neutopíš se,“ ucedí a znovu po mně chrstne vodu.

S prskáním vyplivnu vodu, která chutná po whisky a zvracích. Přes tu potopu nic nevidím.

„Co seš tak posedlá vodou?“ podaří se mi ucedit, než na mě dopadne další dávka.

„Má takovou kouzelnou schopnost, že dokáže smýt špínu,“ prozradí a promne mi hrud'. Ne na uklidněnou, ale tvrdě, jako by se mi snažila sedřít kůži z těla. Mydliny. Voní po grepu a vanilce. Holčičí mýdlo.

„Ano, mýdlo. Voda a mýdlo čistí špínu,“ pokračuje, jako bych byl malé děcko. „Já vím. Fakt šílený, co?“

Sarkasmus. Na ten jsem expert. Když teda nejsem tak namol, že se mi oči odmítají otevřít.

Rukama mi přejede po hlavě. Zaboří mi prsty do vlasů.

„Panebože, kdy jsi ten mop, co máš na hlavě, naposledy česal?“

„Po narození. A teď ze mě padej. Chci vstát.“

„Máš ve vlasech zvratky. Chci je z nich dostat.“

Nechám ji, aby mě umyla. Rýpe do mě a její hlas se mi ztrácí. Není něžná. Na tom nesejde. Něhu stejně nezvládám.

Jsem suchý a omotaný v osušce. Všechno se pořád točí. Houpá, kolébá, kymácí. Ať se snažím jakkoli, stejně pořád slyším rytmus života.

„Já slyším akorát tvoje kecy,“ odsekne. Její obličej obklopuje rozmazaná svatozář.

Pod sebou cítím něco měkkého. Chladné prostěradlo. Těžkou přikrývku.

Převalí mě na bok a podloží mi hlavu polštářem. „Jestli se znovu pozvracíš, tentokrát na to budeš sám, kamaráde.“

To jsem vždycky, zlato.

2. kapitola

Killian

Polštář pod mojí hlavou je... zatraceně parádní. Jako fakt. Je jako načechráný obláček. Což je zvláštní. Proč jsem tak bez sebe nadšením z polštáře?

Právě tahle zarážející myšlenka mě úplně probere a přinutí otevřít oči. Slunce svítí, až sebou škubnu a na okamžik zamžourám. Pokoj je celý bílý. Zdi vyložené panely z bíle natřeného dřeva, bílé příkrývky, v otevřeném okně se kolébá ve vánku bílá záclona.

Přitisknu obličej ke studenému polštáři měkkému jak obláček a nadechnu se. Hlava mi třeští. V puse mám hnusnou pachut'.

Na nočním stolku stojí vysoká sklenice s červenou tekutinou. Je plná ledu a orosená, jako by ji sem někdo přinesl teprve před chvílí. Vedle ní leží čtyři průsvitné modré pilulky a vzkaz:

Na trestuhodnou stupiditu.

Přestože se mi z toho pohybu zvedne žaludek, odfrknu si. Vybaví se mi vzpomínky na ostrý jazyk a drsné ruce mojí hostitelky. Nevšímám si jich – protože si nechci pamatovat, jak moc jsem se opil – a zvednu sklenici.

Pití voní trochu jako Bloody Mary, zároveň však ostře a citrusově. Nechci to ochutnat, ta sekera se však zasekne ještě hlouběji a navíc mám pekelnou žízeň.

Tekutině se do mě nechce, dávím, zatímco piju, a pilulky se mi skoro zaseknou v hrdle. Pití je bublinkové, což mě překvapí. Hádal bych, že to bude Bloody Mary smíchaná se zázvorovou limonádou a citronem – ale co, možná do toho přihodila i trochu arsenu. Ke konci si pití už skoro vychutnávám a začínám si připadat, že možná i přežiju.

Ležím na posteli, která připomíná bílý oblak, ve vzduchu se vznáší slaná vůně moře a poslouchám šumění větru. Nakonec ke mně dolehne třískání hrnců a dvířek kuchyňských skříněk.

Elly May.

Jestli se fakt jmenuje Elly May, odpadnu smíchem. Elly May ale působí spíš jako jméno pro sexy venkovskou holku. Takovou, co vás vyhoní

do sucha a pak vám nabídne kus koláče. Moje Elly May do toho má daleko.

Včerejšek mám jako v mlze, ji si ale pamatuju: Zamračený obličej. Nevybírává slova.

Znovu uslyším tlumené „sakra“ a další třísknutí dveří.

Se zamručením se posadím a několikrát se nadechnu, zatímco se místnost točí. Jsem nahatý. Usměju se. Nejzajímavější sprcha, jakou jsem za poslední dobu zažil, a ani jsem se neudělal.

Trvá mi snad celou věčnost, než se dokážu postavit, a ještě delší dobu, než se mi podaří dojít k oblečení. Najdu ho úhledně složené na židli. Voní po Tideu. Moje babička taky používala Tide. Obleču se a zamířím ke dveřím.

Podle všeho jsem spal v zadní místnosti starého statkářského domu. Vůbec si nevzpomínám, jak tenhle dům vypadá zvenčí, ale uvnitř je prkenná podlaha a vybledlý nábytek.

Všimnu si pěkné a očividně používané akustické kytary od Martina opřené o knihovnu, která zabírá celou jednu zeď a je plná starých elpíček. Musí jich tu mít pěkných pár tisíc. Kromě těch několika málo dýdžejů, s kterými se znám, jsem nikdy nepotkal nikoho, kdo má skutečné vinylové desky. Dodávají místnosti zatuchlou vůni.

Takže tu mám co do činění s milovnicí hudby hrající na kytaru. Panebože, snažně prosím, ať ta holka není psychopatka ve stylu Annie Batesové. Pak si ovšem vzpomenu, jak na mě včera večer našťavaně zírala. Pochybuju, že to bude moje největší fanyнка.

Jdu za zvukem a najdu ji v kuchyni, rozlehlé místnosti, uprostřed níž stojí mohutný stůl pro dvanáct lidí.

Nevšímá si mě, zatímco si sedám ke stolu, pomalu a zmučeně. Do prdele práce. Už nikdy nebudu tolik pít. Už nikdy.

Mlčky se dívám, jak něco míchá v hrnci na sporáku, jako by si na jeho obsahu vybíjela vztek. Jo, tahleta venkovský balík nebude. Do Daisy Dukesové má setsakra daleko. Kulatý zadek schovává pod odrbanými džínami s dírami na kolenou a dupe tu v těžkých černých botách, které se spíš hodí na moji motorku – motorku, kterou jsem asi omotal kolem jejího plotu. Na náraz si nevzpomínám a nemám na sobě ani škrábanec. Vesmír je dost nevypočitatelný. Proč mě ze všech lidí na světě přivedl právě k ní, to fakt netuším.

Hostitelka vypne sporák a já spatřím její obličej z profilu. Dlouhé rovné vlasy barvy mokrého písku, šedé oči a oválný obličej, který by měl působit měkce, místo toho vypadá ostře a tvrdě. Elly May je docela tuctová. Dokud neotevře pusu.

V tu chvíli je z ní hodně zajímavá potvora.

Už jsou to roky, co na mě byla nějaká žena našťvaná takhle dlouho. Kdyby mi včera nepřivodila šok ta potopa ledové vody, její ostrý jazyk by to dokázal už určitě.

Jo, má pěkně prořízlou pusu. Teď ji však nepoužívá. Což mě zneklidní ještě víc.

„Ahoj.“ Můj hlas zní jako popraskané sklo. „Ehm, no, díky za... hm...“ Polknu. „Prostě díky.“

A to o mně lidi tvrdí, že jsem básník.

Odfrkne si, jako by myslela na totéž. Mlčky ji pobízím, aby se ke mně otočila a podívala se na mě.

Udělá to. V obličejí se jí zračí znechucení. „Vypil jsi, co jsem ti tam dala?“

„Ano, madam!“ Zasalutuju. Mám co dělat, abych se nezačal usmívat.

Jen se na mě podívá, popadne misku a naplní ji. Její boty duní o podlahu, zatímco ke mně míří. Postaví misku přede mě. Misku plnou bílé hrudkovité hmoty.

„Kukuříčná kaše,“ prozradí mi, než se stihnu zeptat. „Na tvoje kecy nejsem zvědavá, prostě to sněz.“

„To jsi vždycky takhle příjemná?“ zeptám se a vezmu si lžící, kterou mi vrazí před obličej.

„K tobě? Si piš.“ Přinese misku i sobě a posadí se kus ode mě.

„Ač tak maličká, je divoká¹.“ Elly May má sice zadek k nakousnutí, nemůže mít ovšem víc než metr šedesát a má drobné kosti.

Zamračí se tak, jak jsem to ani nepovažoval za možné. „Tos právě citoval Shakespeara?“

„Viděl jsem to na nějakém tetování,“ zalžu, protože mě baví si ji dobírat. „Myslím, že tam bylo předtím ještě něco.“ Poškrábu se na zarostlé bradě.

„Něco jako... ,když se rozhněvá, jest jako meč!¹“

„Tuhle část jsem na tetování nikdy neviděla,“ zamumlá a střelí po mně skeptickým pohledem, než se pustí do svojí kaše.

Věnuju jí nevinoučkový pohled a dám se do jídla. Jíme mlčky. Kaše je dobrá, příjemně ochucená. Její konzistence ovšem mému podrážděnému žaludku nijak nepomáhá.

„To pití pomohlo,“ přiznám do ticha. Kdysi jsem si myslel, že mám ticho rád. Jak se ukázalo, kurevsky ho nenávidím.

„Tátův lék na kocovinu.“

Cinkne časovač, a tak vstane. Ucítím vůni sušenek a seběhnou se mi všechny sliny. Jako hladový pes sleduju každý její pohyb, zatímco vytahuje táč z trouby a zlatavé hrudky přendává na talíř.

Sotva talíř položí na stůl, vrhnu se na sušenky. Spálím si prsty i jazyk, je mi to ale jedno. Na to jsou příliš dobré. Jsem v sedmém nebi.

Dívá se na mě, koutky rtů svěšené, jako by se nemohla rozhodnout, jestli se usmívat, nebo mračit. Má hezké rty, to jí musím nechat. Cupidův luk, tak se tomu říká. Rty, které jsou sice malé, ale ve tvaru polibku.

„Chceš na to máslo?“ zeptá se.

„Tu otázku myslíš vážně?“ opáčím mezi sousty.

Vstane, vezme sklenici plnou nejspíš medového másla – bože, to je dobrota – a přinese nám oběma šálek kávy. Do obou nalije smetanu, aniž by se zeptala, jestli to tak mám rád. Obvykle piju kafe černé a sladké, stěžovat si ale nebudu. Protože by mi pak mohla sebrat ty sušenky.

Polknu další sousto té dobroty. „Jak se jmenuješ?“

Pořád té holce v duchu říkám Elly May. Na druhou stranu tímhle městem jenom projíždím, tak na tom asi těžko sejde. Stejně to ovšem chci vědět. Sice je na mě nabručená, ale postarala se o mě v situaci, v které bych na ni já na jejím místě zavolaal poldy.

Odloží hrnek a zadívá se mi do očí. „Liberty Bellová.“

Liberty Bell jako Zvon svobody. Uvažuju, jestli si ze mě dělá srandu, její bojovný výraz mi však prozrazuje, že to myslí naprosto vážně.

„To je... vlastenecké.“

Odfrkne si a napije se kávy. „Je to absurdní jméno. Rodičům se ale líbilo a já měla svoje rodiče ráda, takže...“ Pokrčí rameny.

Měla. Minulý čas.

„Takže jsi sama?“ Sotva mi ta slova vypadnou z pusy, škusnu sebou, protože se napne a něžné šedé oči se jí opět zatvrdí.

Liberty se odstrčí od stolu. „Ráno jsem nechala tvoji motorku odtáhnout. Odvezu tě do města, ať si to můžeš vyřídit s mechanikem.“

I já vstanu, ovšem tak rychle, že se pode mnou podlaha zhoupne.

„Počkej.“ Zastaví se a pohlédne na mě. Netuším, co říct. To je novinka. Prohrábnu si zacuchané vlasy a vybavím si, že mi je myla. „Nechceš vědět, jak se jmenuju?“

Sakra, to je to poslední, co bych jí chtěl prozradit. Vadí mi ale, že mě odtud vyhazuje. K čertu se mnou, jestli vím, proč mi to vadí.

Prohlédne si mě tak pomalu, až mě začne mravenčit kůže. Nedívá se na mě toužebně, ale kriticky. A očividně jsem jejím měřítkům nevyhověl. To je taky poprvé.

Zavrtí hlavou, až se jí vlasy rozletí a odrazí se v nich světlo. „Ne. Ne, to nechci.“

A pak odejde a nechá mě tu s hrnkem chladnoucí kávy a talířem sušenek.

Liberty

Jsem sama už příliš dlouho. Zapomněla jsem, jak se ve společnosti lidí chovat. Zvlášť ve společnosti tohoto chlapa. Včera byl vyloženě nechutný. Opilý a příliš mimo na to, aby dokázal fungovat. Měla jsem ho nechat na zápraží, zavolat policii, nechat ho odvézt a umýt se.

Nic takového jsem však neudělala. Ne všichni opilci jsou špatní. Někteří možná sešli z cesty. Netuším, co má tenhle chlápek za problém. Víم jenom to, že když jsem se měla rozhodnout, neměla jsem to srdce ho nechat být.

Tak jsem ho dotáhla do koupelny a umyla. Nebylo na tom nic sexuálního. Odporně páchl a byl natolik pod obraz, že bych ho nejradši za to jeho bezhlavé chování zaškrtila.

Navíc mě štvalo, že jsem se kvůli tomu idiotovi musela vzdát svojí postele. Do patra do pokoje pro hosty bych ho sama nedotáhla.

Ted', ve světle dne, ovšem netuším, co si s tím opilým vandrákem počít. Palčivě v domě vnímám jeho přítomnost. Jako by byl na jednu místnost příliš velký.

Impozantnost. Máma říkávala, že někteří lidé ji prostě *mají*. Až do dneška jsem netušila, co tím myslela. Protože i když se mu slova převalují na jazyku a očividně bojuje s kocovinou, ten chlap sálá vitalitou. Vznáší se ve vzduchu jako parfém, vsakuje se mi do kůže a nutí mě otírat se o něj, jenom abych to pocítila ještě trochu – jako bych v jeho blízkosti byla i já výjimečná.

Což nedává smysl. Na druhou stranu mi život dává smysl jen zřídka.

Ted', když není ožralý ani špinavý, už vidím jeho krásu. Tělo má dlouhé a pevné, plné silných šlachovitých svalů. Pohyby má prudké. Ještě pořád zacuchané vlasy mu spadají na ramena. Mají barvu tmavé kávy. Většinu obličeje má porostlou hustými neupravenými vousy, což je... otrava. Protože toho zakrývají až moc.

To, co z něj však vidím, prozrazuje, že je přitažlivý muž. Nos má výrazný, s hrbolkem, jako by si ho jednou zlomil, avšak tvar ladí k jeho obličeji. Výrazné lícní kosti a neústupně působící brada mu dodávají auru čiré maskulinity.

Oči má však vysloveně překrásné. Rámované tmavým obočím září jako obsidiány.

Jak by vůči tomu mohl být člověk imunní? Ty oči předtím sledovaly každý můj pohyb po kuchyni. Znervózňoval mě.

Strčila jsem před něj jídlo, jenom aby ode mě ty oči odtrhl. Neudělal to. Dokonce i když do sebe házel sušenky jednu za druhou, jako by týden nejedl, díval se na mě. Ne v sexuálním slova smyslu, spíš jako bych představovala chaos, v němž se nečekaně ocitl. Ta ironie mě pobaví.

Ted' se chci hlavně dostat od něj co nejdál. Zmínka o rodičích mi připomíná, proč bych měla tohohle chlapa nenávidět – tohohle cizího člověka, který řídil opilý a vzal do svých nejistých rukou nejen vlastní život, ale i životy všech, s nimiž se ocitl na jedné silnici. Kvůli opilému řidiči nebude můj život už nikdy stejný a vůči lidem, kteří jsou schopní sednout za volant s alkoholem v krvi, chovám jen pramálo úcty. I když cítují Shakespeara a přidržle, i když roztomile se usmívají.

Bez ohlednutí vezmu klíče. Jde však hned za mnou, jeho boty dupou stejně hlasitě jako moje a jejich ozvěna se nese po chodbě. V ruce má čerstvě upečenou sušenku a žvýká zbytek jiné. Snažím se, aby mi to nepřipadalo rozkošné.

„Vážně nechceš vědět, jak se jmenuju?“ podiví se.

Zvednu sluneční brýle. „Proč ti to tak vadí? Vždyť se už nikdy neuvidíme.“

Zamračí se ještě víc. „Podle mě je to slušnost.“

„Po té sprše myslím, že si už na základní pravidla etikety hrát nemusíme.“

To ho k mému překvapení přiměje k úsměvu. A když se usměje? Panečku. Jako by si slunce našlo cestu skrz bouřkový mrak. Jeho úsměv je tak zářivý, plný čiré radosti. Oslepí mě, až zamrkám a musím se odvrátit.

„Vidíš, o tom tu mluvím.“ Ukáže na mě sušenkou, než se do ní pořádně zakousne. „Viděla jsi mě nahého –“

„Nemluv s plnou pusou. Je to nechutné.“

Nepřestává žvýkat. „Umyla jsi mi penis.“

„Hele, k té tvojí žízalce jsem se ani nepřiblížila, kamaráde.“

S plnou pusou se zazubí. „V mých představách ano. A umyla jsi mi vlasy. Nemůžeš chlapovi umýt vlasy a neznat jeho jméno. To by byla špatná karma.“

„Karma?“ Cestou ke dveřím se snažím nerozesmát. „Jsi pořád namol.“

„Hlavu mám čistou jako křišťál, Libby.“ Jde hned za mnou. „A teď se zeptej na moje jméno.“

Zastavím se a otočím. Nosem narazím do jeho hrudi. Ten kontakt mnou otřeše jako vlna vibrací. Ucouvnu a zakloním hlavu.

Lehce domýšlivě a naprosto nepřátelsky se na mě zadívá. Hlas mu však poklesne. Zní sladce, vábivě. „No tak, zeptej se.“

Bože, ten jeho hlas. Snažila jsem se nevšímat si ho, protože to je hlas, který vás do sebe dokáže vtáhnout. Přinutí vás ztratit vlákno vlastních myšlenek. Je tichý, hluboký, mocný. Když mluví, zní to jako melodie.

Hledí na mě, čeká, v tmavých očích dychtivý pohled. Rozbuší se mi srdce. *Buch, buch, buch*. Už hodně dlouho jsem se neocitla k nikomu takhle blízko.

Polknu a najdu hlas. „Dobře. Řekni mi to.“

Nepromluví. Ztuhne, jako bych ho překvapila. Působí najednou ostražitě.

„Děláš si srandu?“ zasměju se, pobaveně to však nezní. „Nejdřív mi nedáš pokoj, dokud se nezeptám, a teď si budeš hrát na Rumpelcimprcampra?“

Zamrká, jako by se probral z transu, a zpraží mě pohledem. „Neboj, tvůj prvorozený je přede mnou v bezpečí.“ Nadechne se a podá mi ruku.

„Killian.“

Zadívám se na jeho ruku. Velkou, širokou, s mozoly na bříškách prstů a na dlaních. Znovu čeká, obočí svraštěné, jako bych ho urazila tím, že jsem si s ním nepotřásla.

Tak to udělám. Ruku má horkou a pevnou. Stiskne mi ruku tak silně, jako by mi chtěl rozdrtit kosti, ačkoli pochybuju, že si uvědomuje, jak silný má doopravdy stisk. Je to rozhodně muzikant.

„Rád tě poznávám, Liberty Bellová.“ Pod hustým vousem má hezký, skoro chlapecký úsměv. Předtím jsem si myslela, že mu bude tak přes třicet. Ted' tipuju, že bude spíš mého věku, kolem pětadvacítky.

Pustím jeho ruku. „Naše setkání bych jako radostné nepopisovala.“

„Musíš ale přiznat, že umím parádně mířit.“ Dlouhne do mě, až obrátím oči v sloup.

„Už o tom nikdy nebudeme mluvit.“

„O čem nebudeme mluvit?“ prohodí zlehka, zatímco jde za mnou ven.

Zamířím ke svému autu, on se však dotkne mého lokte a zastaví mě. Dívá se přes ulici na dům paní Cromleyové. Paní Cromleyová zemřela před půl rokem a o dům se začal starat její synovec George. Zatím jsem se s ním nesetkala, vím ale, že je to čtyřicátník s manželkou a dětmi. Pochybuju, že se sem nastěhují. Tohle místo je zapadákov a náš malý ostrůvek na konci Outer Banks nemá ani školu.

Na druhou stranu před domem stojí dodávka supermarketu Al's Grocery a na verandě leží dvě obrovské krabice. Killian se rozhlédne po přerostlé trávě, která ted' na podzim hnědne, po hřebeni kopce a malém proužku modré tam, kde Atlantik naráží na pobřeží.

Poškrábe se po čelisti, jako by ho vousy svědily. „Tamhleten dům. Tam bydlí George Cromley, víš to?“

V žaludku se mi usadí nepříjemný pocit.

„Ano,“ přizvukuju tiše.

Killian přikývne a zadívá se mi do očí. Usměje se stejně líně a domýšlivě jako předtím. „Tak to asi do města hodit nepotřebuju, sousedko.“

3. kapitola

Killian

Řekl jsem jí svoje jméno a ona mě nepoznala. Už je to dlouho, co se na mě člověk mého věku podíval, jako bych pro něj byl jen někdo cizí, takže mě to teď dost zneklidní. Není to na palici? Mohl jsem se přetrhnout, jenom abych se dostal co nejdál od fanoušků a lidí, kteří mi lezou do zadku a něco ode mě chtějí. A teď jsem poznal tuhle holku, která očividně chce jenom to, abych vypadl? Dráždí mě to.

Odfrknu si, napiju se horké kávy a opřu se do starožitného houpacího křesla. Ze svého místa na verandě mám dobrý výhled na Libertin dům. Je patrový, s bílou dřevěnou fasádou. Takový byste mohli vidět na obrazech Edwarda Hoppera. Kdybyste tudy jen projížděli, řekli byste si, že v tom domě právě hněte těsto na koláč droboučká stará paní. Vsadím se, že Liberty pečce výborné koláče. Nejspíš bych ji ale stihl naštvat, ještě než bych mohl ochutnat, a vzala by mě válečkem po hlavě.

Jizva, kterou moje motorka zanechala v trávě, je ošklivou připomínkou toho, co jsem tu provedl. Řídil jsem opilý. Takový nejsem. To já se snažím kluky srovnávat do latě. Dávám pozor, aby nepropadli těm tvrdším sajrajtům – aby se z nich nestalo klišé, jak to řekla Liberty.

V hrudi se mi převalí něco silného a ošklivého. Přestože jsem se snažil, Jaxovi jsem pomoci nedokázal. Před očima se mi objeví výjev jeho ochablého těla, popelavé kůže na bílých kachličkách, žluté zvratky, zelené oči zírající do prázdnoty.

Zatnu zuby a prsty mě bolí z toho, jak silně svírám hrnek.

Podělanej Jax. Debil jeden.

Ta vzpomínka mě bolí tak, že se nedokážu nadechnout. Tělo mi škubne potřebou po pohybu. Chci odejít. Pohybovat se tak dlouho, až se mi myšlenky zastaví.

Někde třísknou dveře a já sebou škubnu, až mi horká káva vyšplouchne přes okraj hrnku.

„Sakra.“ Postavím hrnek na zem a vsaju do úst spálený prst.

Naproti přes ulici Liberty seběhne schody a zamíří k vysokému plotu, za kterým se rozkládá zeleninová zahrada. Na rtech se mi rozlije úsměv. Ta holka nechodí. Ať jde kamkoli, vždycky při tom vypadá, jako by se chystala snést na kraj zkázu.

Projde paprskem slunečního světla a její vlasy v něm získají barvu hnědého másla. Nejradši bych ten okamžik zachytil a popsal v textu písně. Při tom pomyšlení se ve mně zvedne příval paniky.

Měl bych jít dovnitř. A tam co? Ležet na pravěkém gauči s ošklivým potiskem modrých růží? Celý den propít?

Dorazily krabice s mými věcmi. Včetně tří mých nejoblíbenějších kytar. Scottie, ta krysa, mi je poslal, přestože jsem o ně nežádal. To si vážně myslí, že tu budu skládat? Psát písně? Ani nápad. Sakra. Netuším, co tu budu dělat. Tenhle Scottieho velkolepý nápad, že se schovám na ostrově, o kterém skoro nikdo nikdy neslyšel, je debilní. To mám za to, že ho poslouchám opilý.

Možná má ale Scottie jasnovidecké schopnosti, protože mi začne vyzvánět mobil. Tohle číslo zná jen několik lidí. S očima upřenýma na Libby, která právě vkleče pleje řádky zeleniny, telefon zvednu. Scottie ovšem nevolá.

„Ahoj,“ pozdraví Whip.

Jeho hlas jsem neslyšel skoro rok. Ten tolik známý hlas je jako kopanec do hlavy. Zhroutím se na opěradlo.

„Ahoj.“ Odkášlu si. „Jak je?“

Bože, prosím, ať nejde o Jaxe. Prsty mi ztuhnou a všechna krev se mi vžene do spánků. Zhluboka se nadechnu.

„Je pravda, že seš teď zalezlejš někde v divočině Severní Karolíny?“

Odfrknu si. „Je v pořádku?“

Chvilí je ticho a pak Whip zakleje. „Sakra, kámo, nemyslelo mi to. Jo, nic mu není.“ Hlasitě si povzdechne. „Je na tom líp. Chodí na terapii.“

Dobře. Skvělý. Taky mi mohl zavolat sám Jax a říct mi to. Promnu si obličej a zavřu oči. „Tak co se děje?“

„Jenom jsem tak uvažoval.“ Whip se odmlčí. „Všichni jsme se rozprchli do světa a... Ztraceně, prostě jsem si chtěl popovídat. Zjistit, jak se máš.“

To kvůli Jaxovi jsme se rozprchli. Toho dne nás zničil stejně definitivně, jako když mrštíte kamenem do okna. A přestože jsme já a Jax zastávali v naší kapele role mámy a táty, to Whip byl vždycky naší kotvou

a lepidlem, které nás drželo pohromadě. Praštil by mě, kdybych mu to řekl do očí, ale Whip je z nás taky nejcitlivější. Víím, že se trápí.

Znovu pohlédnu na Libby. Ten plný zadeček se jí pěkně pohupuje, zatímco pleje záhon. Při tom pohledu se skoro usměju. Naštvala by se, kdyby mě přistihla, jak na ni zírám.

„Mluvil jsi s ostatními?“ zeptám se Whipa.

„Sešel jsem se s Ryem. Něco jsme spolu ukuchtili.“

To je pro mě novinka. Obvykle písňě skládám já s Jaxem. Trochu se narovnáím, snažím se soustředit. Musím ho v tom podpořit. Víím to.

Vykřesat v sobě nadšení je ale náročné. I tak řeknu to, co je potřeba:

„Nahrál jsi to? Že bych si to poslechl.“

„Jo, jasně. Pošlu ti to.“ Whip se zarazí a pak nenuceně dodá: „Možná bys to mohl upravit. Poradit, co s tím.“

Nevím, jak se k tomu stavět. Nenaštvalo mě to. Jsem rád, že skládají. Něco se ve mně ale převalí – nutkání se tomu všemu vyhnout, potřeba dostat se od toho co nejdál a spolu s tím i touha hovor ukončit.

Whip však nedomluvil. „Nebo by ses mohl vrátit a zas s námi pracovat.“

To už vyskočím na nohy a vydám se k síťovaným dveřím verandy. Opřu si o tu chatrnou bariéru čelo. „Ještě ne. Ale brzo.“

„Jo, dobře.“ Whip zní stejně upřímně jako já.

„Ozvu se,“ slíbím. Možná trochu lžu. Už skoro rok jsem nadržel v ruce kytaru a teď s tím nemám nejmenší chuť začínat.

„Jasně.“

Ticho, které se rozlehne, když zavěsí, mi zvoní v uších. Nevím, co si mám sám se sebou počít, nevím, jak se znovu stát součástí kapely Kill John. Jak můžeme jít dál? Jak to můžeme bez Jaxe dokázat? Nebo i s ním?

A celou dobu se ohlížet přes ramena ze strachu, že to udělá zas?

Zčásti tu ani nejde o Jaxe. Jsem unavený. Bez inspirace. Cítím se kvůli tomu zatraceně provinile.

Sice stojím na verandě, přesto mám pocit, jako by se na mě hroutily zdi a braly mi vzduch. Měl bych jít dovnitř, dělat... něco. Nohy mě však nesou opačným směrem, z verandy rovnou k Liberty.

Sklání se nad řádkem bylinek a ani nevzhlédne, když se opřu zápěstími o vršek plotu, který mi sahá až po bradu. Dívám se, jak pracuje. Ticho mi nevadí. Baví mě, že se mě snaží ignorovat, protože jí to moc nejde. Její

prázdný výraz, kterým se mi snaží namluvit, že je jí ukradené, že tu stojím, mi napovídá, že jí to fakt ukradené není. Akorát že chce, aby to tak bylo.

Při tom pomyšlení se zazubím. Celá tahle situace působí tak *normálně*. „Víš, holky přede mnou už dostkrát klečely na kolenou, obvykle ale s úsměvem.“

Odfrkne si. „Větší dojem by na mě udělalo, kdybys na kolenou klečel ty. Mám raději, když muži dávají, místo aby jenom brali.“

Panebože. Úplně si ji dovedu představit, jak mi s doširoka rozevřenými stehny panovačným hlasem říká, co se jí líbí, zatímco jí to dělám pusou. Přešlápnu a odtáhnou se od plotu. Není potřeba, aby viděla tu narůstající vybouleninu v mých kalhotách. Sam netuším, jestli mě ta holka přitahuje, nebo se ze mě jenom stal masochista. „Co třeba dávat a zároveň brát? Jak by ses dívala na tohle?“

Sice tu vtipkuju, přesto mě bodne pocit viny. Kdy jsem vlastně naposledy dával? Protože má pravdu. Zlenivěl jsem. Rozvaloval jsem se jako král, nechával se od holek kouřit a přitom vymýšlel slova písní nebo plánoval další album. Došlo to tak daleko, že sotva jsem se udělal, bylo mi u prdele, co ty holky dělají nebo kam půjdou.

Liberty mě zpraží pohledem. „Co tu vlastně děláš? Nemáš práci?“

Bože, nejradši bych se rozesmál. Kousnu se do spodního rtu. „A ty? Není náhodou čtvrtek?“

„Je středa a já pracuju z domova.“

„Co děláš?“

„Kdybych chtěla, abys to věděl, řekla bych ti to.“

„Seš dýdžej?“

„Dýdžej?“ Zůstane na mě zírat. „Děláš si srandu? Kde bych tu asi tak hrála? V kostele?“

Zrudnu. Nejsem si jistý, jestli jsem někdy předtím zrudl studem. Vzhlednu k obloze, jestli tu nezačala prasata lítat, a zamumlám: „Máš hromadu alb.“

„Aha.“ Krátce přikývne. „Ta patřila tátovi. Na vysoké dělal dýdžeje.“

„Působivá sbírka.“

„To je.“

„A ta kytara?“

Schoulí ramena. „Taky tátova.“

Ted' už vím, jak se cítí novináři, když se mnou vedou rozhovor. Soucítím s nimi. Co se týče vyhýbavých odpovědí, na tuhle holku nemám.

„Ty mi to fakt neřekneš?“ Nevím, proč na ni tlačím. Její odhodlanost mi nic neprozradit mě ale baví.

„Asi ne.“ Zvedne nůžky a ustříhne několik větviček šalvěje, tymiánu a rozmarýnu. Moje babička mívala bylinkovou zahradu, krabici na kuchyňském okně ve svém bytě v Bronxu. Když jsem byl malý, prosil jsem ji, abych jí mohl ustříhnout to, co zrovna potřebovala, a ona mi připomínala, že nesmím poničit lístky.

Setřesu staré vzpomínky, než mě udusí. „Fajn. Tak to nechám na svojí představivosti.“ Poškrábu se po bradě, ted' hladké a bez vousů – příliš mě svědily, než aby se mi je chtělo v tomhle vedru nechat. „Tipuju, že se živiš sexem po telefonu.“

Libby uloží bylinky do košíku a posadí se na paty. „To je absurdní. Podle tebe mám hlas, kterým bych se mohla živit sexem po telefonu?“

„Po pravdě? Jo.“ Odkášlu si, protože úplně slyším, jak tím sametovým hlasem rozdává příkazy. „Jo, máš.“

Zamračí se a konečně se na mě zadívá. Ať v mém výrazu vidí cokoli, zamračí se ještě víc a tváře jí zčervenají. Rychle se vrátí k zahradničení. „Mám práci. To tu hodláš stát celý den? Nebo na tebe možná čeká flaška, co se nemůže dočkat, až ji obrátíš dnem vzhůru?“

„Milé. Ale ne. Už pít nebudu.“

Skepticky si odfrkne.

Měl bych jít. Ohlédnu se k domu. Stojí tam jako temná hrouda, opuštěná a tichá. Znovu ucítím to nepříjemné svrbění. Mám co dělat, abych ho nepoškrábal. Libby se na mě však nedívá. Trhá plevel. S povzdechem si odkášlu a zeptám se: „Můžu nějak pomoci?“

Libby

Nikam nejde. Nevím, co si mám počít. Ničí mě, že se k němu musím chovat tak nevlídně. S každým úsečným slovem, kterým po něm mrštím, cítím, jak se babička otáčí v hrobě. Vychovala mě, abych byla za všech okolností zdvořilá. Z Killiana se mi ale chce skřípat zuby.

Čekala jsem, že ho znovu uvidím, to ano. Koneckonců jsme sousedé. Jen by mě nikdy nenapadlo, že si mě najde tak brzy, a ještě bude chtít zůstat

v mojí společnosti. Vůbec mu nevadí, že se k němu nechovám zrovna přátelsky. Připomíná mi kluky ze základky, kteří ujíždějí na tom, že tahají holky za culíky.

Pravda je, že muži, kteří vypadají jako Killian, se mnou čas neztrácejí. Nikdy to nedělali. Tak proč teď? To se nudí? Rozhodl se to zkusit na holku hluboko pod svojí úrovní?

Ať je za tím cokoli, jeho přítomnost mě zneklidňuje a probouzí ve mně nepříjemnou zvědavost, co za tím chlapem vězí.

Takhle na kolenou a při pletí záhonu by Killian neměl působit tak velkolepě. Naopak. Zdá se mi snad ještě mohutnější. Široká ramena se mu pohybují pod vybledlým tričkem s obrázkem Kapitána Crunche. Vlasy barvy černé kávy mu spadají přes ramena. Nejradši bych ho ostříhala. Delší vlasy mi nevadí, to jen že Killian s nimi působí sexy, ale zanedbaně. Ten chlap snad nevlastní hřeben.

Avšak oholil se. První pohled na něj mě vyhodil z konceptu, protože když jsem předtím uslyšela jeho hlas, čekala jsem, že zas uvidím ten dřevorubecký vous. Místo zarostlého obličeje mě však přivítala hladce oholená čelist, neústupná brada a široký úsměv s dolíčky. Jak by něčemu takovému dokázal kdokoli odolat?

„Jak ses naučila poznávat, co je bylinka a co plevel?“ Obklopí mě jeho sametový hlas, avšak oči od svého úkolu nezvedne. Roztomile se při tom mračí soustředěním. „Mně to připadá všechno stejný.“

„Naučila mě to babička.“ Odkášu si a vytrhnu zvláště houževnatý plevel.

„Na to jsou babičky skvělé.“

Nedovedu si ho představit v jedné místnosti s jakoukoli babičkou. Nebo možná dovedu. Nejspíš by mu přinesla mléko a sušenky a vyhubovala by mu, aby se o sebe líp staral. Ukážu na jiný plevel. „Postupně je snazší je rozpoznat.“

„Když to říkáš.“ Nezní nadšeně, ale pokračuje v práci.

Znovu se odmlčíme a bok po boku pracujeme.

„Přísně tajná špionka?“

Při Killianově otázce zvednu hlavu. „Cože?“

Zakmitá tmavým obočím. „Čím se živíš? Pořád nad tím přemýšlím. Jsi špionka?“

„Prokoukls mě. Pojd' se mnou.“ Kývnu k domu. „Chci ti něco ukázat.“

Kousne se do plného spodního rtu. „Jestli to nejsou biče a pouta, tak nikam nejdu.“

Pobaveně si odfrknu, nemůžu si pomoci.

„Testerka erotických hraček?“

„Ne.“

„Spisovatelka erotických románů?“

„Proč se všechny tvoje tipy točí kolem sexu?“

„Protože doufat můžu.“

„Raději doufej, že tě omylem – úmyslně – nevykastuju.“

„Fajn, fajn. Tak nakupuješ z domova?“

„Nesnáším nakupování.“

„Jo, to je poznat.“

Zvednu hlavu. „Co tím myslíš?“

Beze studu pokrčí rameny. „Holka, která tu pochoduje v ošoupaných martenskách, nebude ten typ, co ječí nadšením při pohledu na nový výprodej.“

Posadím se na paty zmíněných martensek. „Fajn, tak mě móda zas tak moc nezajímá. To ale nemusí znamenat, že nenakupuju.“

„Právě jsi řekla, že nesnášíš nakupování. Jako že *právě teď* jsi to řekla.“

„Jo, ale to bys přece neměl poznat jen z jediného pohledu na mě.“

Nakrčí nos a poškrábe se na zátylku. „Ted’ jsem zmatenej.“

„Možná jsem závislá na nakupování panenek. Možná jich mám vzadu plný pokoj.“

Killian se celý otřese. „O tom ani nevtipkuj, jinak se mi budou celý měsíce zdát noční můry o Chuckym.“

Představím si, jak na mě zírá pokoj plný panenek, a taky se otřesu. „Máš pravdu. Žádné panenky. Nikdy.“

Mrkne na mě. Netuším, jak to dokáže, aniž by při tom působil jako slizák, vypadá ale naopak roztomile.

„Vidíš?“ prohodí. „Nenakupuješ.“

„A ty jsi co? Detektiv?“

I on se posadí na paty. „Kdyby jo, byl bych dost na prd, když ani nepoznám, čím se živíš.“

Zíráme na sebe. Upírá na mě tmavý pohled a čeká. Je to překvapivě efektivní, protože přísahám, že jsem se začala potit.

„Fajn,“ vyhrknu. „Navrhuju obálky knih.“

Zmateně zamrká. „Fakt? To je... no, to poslední, co bych hádal, ale super. Ukázala bys mi svoje práce?“

„Možná později.“ Vráťím se k pletí, přestože ve skutečnosti jen čistím totéž místo dokola. Nezbývá v něm nic než tmavá půda. Uhladím studenou zem rukou a zadívám se na něj. „A co děláš ty?“

Je dobrý – škusne sebou jenom maličko, než to překryje širokým úsměvem. „Právě teď jsem bez práce.“

Chci se ho zeptat, co dělal předtím, v těch jeho kávových očích však spatřím křehkost a bolest a nemám to srdce se vyptávat. Včera skončil opilý na mém trávníku. Život mu očividně dává kapky, proto mu nechci ještě sypat sůl do rány.

Prolomí ticho a ukáže na zelený šlahoun. „Tohle mám taky vytáhnout?“

„Ne, to je stonek rajčete.“

Je zřejmé, že Killianovi není dlouhé ticho příjemné. „Tohle býval fungující statek?“

V první chvíli si myslím, že si mluví pro sebe, kdykoli však položí otázku, zadívá se na mě s upřímným zájmem v očích. Dlouze se rozhlédnu kolem sebe. Ostrov Collar je součástí řetězce ostrovů známého jako Outer Banks. V severní části se rozkládá městečko a stojí tam také řada rekreačních domů, jih – kde se nachází dům mojí babičky – je však poměrně izolovaný. Stojí tu jen několik domů daleko od sebe, většinu kraje tvoří lány trávy, které obklopuje písčná pláž a sytě modrý oceán.

„V době, kdy byli moji prarodiče mladí,“ prozradím mu. „Pěstovali tu ovoce i zeleninu. Stejně jako majitelé domu, v kterém teď bydlíš ty. Já se ale starám jen o nejbližší okolí domu a zbytek nechávám volně zarůstat.“

„Je tu krásně,“ přizná Killian. „I když je to tu trochu osamělý.“

Na to není co říct, a tak jen přikývnu.

Vrátíme se k práci. Což je super, paráda. Dokud Killian nezvedne ruce za hlavu, nesvleče si triko a nezastrčí si ho do zadní kapsy.

Nahého muže jsem už viděla, tohle je však jiné. Předtím jsem byla příliš naštvaná a měla plné ruce práce s tím, abych ho umyla, než abych si všímala detailů. Teď je tu vedle mě na slunci a opálená pokožka se mu leskne potem. Je štíhlý a silný, jeho svaly jsou umělecké dílo. Levé rameno i část trupu mu pokrývá obrovské tetování starověké mapy světa. Jako by měl na kůži roztažený globus.

„Okukuješ moje umění, Lib?“ zeptá se pobaveně.

Zadívám se mu do očí. Lesknou se mu a ty jeho neskutečně dlouhé řasy se prakticky dotýkají jeho tváří. Není fér, že má chlap tak nádherné oči.

„Jo. Myslím, že když si někdo dá na tělo obraz, ostatní si ho můžou volně prohlížet.“

Krátce, ďábelsky se zazubí, až se mu v obou tvářích objeví dolíčky, které zmizí, sotva zvažní. „Neřekl jsem, že mi to vadí.“ Znovu se posadí na paty, abych viděla na celé tetování.

Místo toho se přistihnu, že mu zírám na břicho, jehož svaly připomínají schody vedoucí až dolů k panu Štístkovi.

Krucí. Tenhle chlap mě nepřitahuje. Vůbec ne. Jenom mám nedostatek sexu a potřebuju dávku. A brzy. Akorát *ne* s Killianem. Nemůžu zapomenout na to, jak jsem ho poznala. Závislost na alkoholu je hranice, kterou nepřekročím. Právě tohle zničilo vše, co jsem kdy milovala.

Nevšímám si vnitřního rozkolu a zadívám se na jeho tetování. Je vyvedeno v čistých, jistých liniích, ale je to spíš jen hrubá podoba mapy, není propracovaná do detailu. A je překrásná.

„Má nějaký význam?“ zeptám se. „Nebo sis to nechal udělat jen tak?“

Killian si shrne tmavé kadeře z obličeje. „Původně jsem tím chtěl překrýt chybu.“

Nakloní se a přinese s sebou i vůni čistého potu a těžkých mužských feromonů. Krucí. Nedokážu tu vůni popsat jinak než jako nádhernou a opojnou. Obrním se, když ukáže nad svoji bradavku, kde má vytetovanou růžici kompasu. „Chtěl jsem překrýt jméno. Darla.“

„Láska, co šla do kopru?“

Pobaveně se zakření. „To by aspoň bylo romantické. Ale ne. Stalo se to po maturitě. Já a...“ Na vteřinu zvažní a v očích se mu mihne ztrápený pohled. Mrkne a je to pryč. „S kamarády jsme se opili a přemluvili dalšího kamaráda, který se zaučoval na tatéra. Použil mě jako pokusného králíka.“

„A vytetoval ti jméno ‚Darla‘?“

„Jo.“ Killian se skloní a začne zas plít. Pořád se však usmívá.

„Kdo je Darla?“

Zasměje se. „To je právě ono. Je to jenom jméno, který mu připadalo vtipný. Klidně bych si to nechal, ale, sakra, bylo fakt hrozný – celý křivý a blbě vyvedený.“ Killian potřese hlavou. „Jako by to nakreslil třetáček.“

To už se směju i já. „Pěkný.“

Killianův výraz zjihne. Dívá se na mě a usmívá se stále víc.

„Copak?“ zeptám se. Lesk v jeho očích mě maličko rozhodil. Zadrhne se mi dech.

„Jsi krásná.“

Řekne to tak věcně, až si odfrknu. „Vypadáš nějak překvapeně.“

Killian se ke mně trochu nakloní. „Po pravdě? Fakt jsem. Celou dobu ses na mě tak mračila... A je to tu zas. Ten pohled plný planoucí nenávisti.“

Mozolnatým bříškem prstu mě pohladí po tváři a mně se břicho sevře překvapením. Zamyšleně dodá: „Ale když se usměješ? Celá se rozsvítíš.“

„Jako žárovka?“ zabručím a usilovně se snažím před jeho dotykem neucuknout.

Škubne mu obočí a oči se mu zalesknou potlačovaným pobavením.

„Fajn. Tak záříš. Je to už jasnější?“

Slova se mi zaseknou v hrdle. Uvědomím si, že mi ještě nikdy žádný muž neřekl, že jsem krásná. Ani jednou. Jak to? Nejsem ošklivá. Objektivně vzato vím, že jsem hezká, nebo být hezká můžu. Byla jsem mnohokrát na rande a na vysoké jsem krátce měla i vážný vztah. Kluci mě balili, to jo. Ještě nikdy mi ale nikdo tak jednoduše, upřímně nezalichotil. To uvědomění se mi zanoří do kůže. Najednou nechci, aby se na mě Killian dál díval.

Zabořím rýč do země tak silně, až se do stran rozletí hrudky hlíny. „Tak jak se stalo, že šla Darla pryč?“

Killian se na vteřinu zamračí na rýč a pak se mu do očí vrátí předchozí drzost. „Máma byla tím tetováním tak znechucená, že mi dala peníze na nové, abych si ho nechal překrýt.“

„Spíš jsem tipovala, že chtěla, aby sis ho dal odstranit.“

„Ne.“ Vytrhne stvol plevle. „Není proti tetováním, jen proti těm mizerně udělaným. A zůstala by mi jizva. Máma není zrovna fanda jizev. Tak jsem si nechal udělat kompasovou růžici. Mapu až potom.“ Shlédne na sebe. „Bylo to trochu jako: ‚Hele, Kille, tady máš celý svět. Když to nepoděláš, bude ti patřit.‘“

Z jeho hlasu zaznívá lítost, přestože se ji snaží potlačit, a mně něco dojde. Vezme mi to dech a pohled se mi zatoulá k širé modré obloze nad námi. Svět. Viděla jsem z něj tak málo. Jen tenhle malý kousek Severní Karolíny a jen o něco větší kus, když jsem se přestěhovala na vysokou do Savannah. Je mi dvacet pět a dobrovolně jsem ze sebe udělala poustevnici.

Hrud' se mi sevře. Nedokážu se nadechnout. Nejradši bych vběhla do domu a schoulila se do klubíčka na pohodlné posteli, kde vládne přítmi a ticho.

„Tohle je překvapivě uklidňující,“ poznamená.

Jeho slova mě upoutají.

„Co? Pletí?“

Vzhledne ke mně zpod vějířků řas. „Jo. Rád dělám něco konstruktivního.“ Killian na chvíli přestane a promne si zátylek.

„Nepotřebuješ třeba opravit plot nebo nasekat dříví? Něco takového?“

„Potřebuješ tvrdou práci, aby z tebe udělala lepšího člověka?“

„Jo.“ Usměje se. „Jo, asi jo.“

„A po mně chceš... co? Abych ti dělala mentora jak pan Miyagi z *Karate Kida*?“

Převalí se přese mě vlna jeho hřejivého, hlubokého smíchu. „Si piš! Natři plot. Vybrus podlahu.“

„A až budeš mít hotovo, zajdeme k moři a budeš tam stát na jedné noze.“

„To bude hustý.“ Killian roztáhne ruce do široka v polovičaté pozici jeřába. S jeho trupem to dělá divy, které se snažím ignorovat.

Raději vstanu, opráším si kolena a zvednu košík se zeleninou. „Tak pojd'. Jestli to myslíš vážně, můžeš posekat trávník. To je nejvíc, na co se právě teď coby pan Miyagi zmůžu.“

Killian okamžitě vyskočí na nohy. „Killian-san se hlásí do služby.“

Obrátím oči v sloup a snažím se předstírat, že mi leze na nervy. Jenže nic takového. A to mě štve.

4. kapitola

Killian

Sekám Libbyin trávník. Bohužel to není eufemismus pro něco příjemnějšího než tahání staré sekačky tam a zpátky po rozlehlé zahradě. Tady venku na slunci, zatímco se mi svaly pohybují a po zádech mi stéká pot, si uvědomím, že jsem už celé měsíce neměl sex. Přesně řečeno šest měsíců. Takhle dlouho jsem nebyl na suchu od chvíle, co jsem se sexem začal. Nejvíc mě na tom děsí fakt, že mi to ani nechybí.

Na cestách jsem potkal celou řadu sexy žen, připravených a svolných obrátit mi svět vzhůru nohama. *Svolných* ani není to správné slovo. Zoufale mě chtěly dostat do postele. To ze mě nemluví arogance. Je to prostě čirý fakt. Věděly, kdo jsem, a každá se mohla přetrhnout, jenom aby byla právě ona tou, která mě tak moc zaujme, že si ji vezmu s sebou. Stejná písnička se odehrávala celých uplynulých osm let. Sláva rovná se zástupy péra chtivých žen.

Zatímco před sebou tlačím sekačku, zamyslím se nad všemi těmi ženami. Bože, některé z nich mi vážně obrátily svět vzhůru nohama. Věci, co mi dovolily, abych jim dělal, a co ony dělaly mně, byly fakt neskutečné – skoro jsem se s nimi cítil ve stejném rauši jako na pódiu. S každou to ovšem skončilo, sotva mi penis ochabl. Nakonec se ze sexu s fanynkami stala jenom další forma masturbace. Vzrušení ve mně opadlo. Jakkoli parádní měla ta žena techniku, stejně ve mně neviděla nic než schody ke slávě. Klidně jsem je mohl poslat za bedňákem, namluvit jim, že je taky členem kapely, a ty ženský by ho bez váhání ojely.

Využíval jsem je stejně jako ony mě. Svést, ojet, vypadnout. S žádnou to nemělo duši.

Takhle se cítil Jax? Bez duše? Rozhozený?

Poprvé po letech si konečně připadám, jako bych kráčet po pevné zemi. A to jenom pracuju na zahradě. Libby se na mě zaraženě zadívala, když jsem ji požádal o další úkoly, a tak jsem to raději shodil vtípem. Myslel jsem to však naprosto vážně. Je mi fajn a chci víc – chci si připomínat, že jsem stejně normální člověk jako zbytek světa.

Ze zadní kapsy vytáhnu triko, otřu si pot z obočí a zamířím k obrovské garáži zařízené ve stodole, která stojí na zadní části pozemku. Trávník je hotový. Není dokonalý – pásy po sekačce jsou lehce nakřivo.

Právě si protahuju ramena, když se ve dveřích objeví Libby. Nese vysoké sklenice limonády s ledem. Sejdeme se na půl cesty a já jen stěží vydechnu „díky“, než do sebe sklenici vyklopím. Pití je studené. Osvěžující. Dokonalé.

Začínám si myslet, že cokoli mi tahle holka přinese, je zatraceně nepřekonatelné. Oči mi zaletí k zadní části garáže a málem se posledním hltém limonády udusím.

„Ty máš sekací traktor,“ ucedím, zatímco kašlu. Zírám přitom na mohutnou sekačku se sedadlem, s kterou bych měl trávník hotový ani ne za hodinu.

Liberty, ta potvora, jenom pokrčí rameny a usrkne limonády. „Pan Miyagi by snad dovolil Daniel-sanovi používat elektrickou brusku? Pochybuj.“

K mému překvapení vyjekne jak malá holka, když se po ní vrhnu, popadnu ji kolem pasu a hodím si ji na rameno.

„Vylil jsi mi pití, blbečku,“ křičí, ale směje se.

Díkybohu. Protože možné důsledky toho, co jsem právě udělal, jsem si předem zrovna nepromyslel. Moc často to nedělám. Nechci ji ale naštvat ani vyděsit. Pobaveně se s ní roztočím a ještě ji plácnu po kulatém zadku.

To už vyjekne doopravdy. Kope mi do stehů a mlátí mě po zadku. „Za tohle tě zabiju, panáčku.“

„Tak to bych si to měl užít,“ křiknu přes její protesty a znovu ji plácnu. Panebože. Měl bych s tím přestat, protože bych ji za ten pevný zadek nejradši chytil a pořádně zmáčkl. Možná vsunul prst mezi půlky a... *Klidni se.*

Rád bych to dal za vinu horku a svému neexistujícímu sexuálnímu životu, jistý si tím ale nejsem. Líbí se mi, jak je ta popudlivá Libby zároveň tak měkoučká.

Jen neochotně ji postavím na zem a připravím se na její výbuch vzteku. Místo toho mě jenom rudá jako ta její rajčata plácne po paži.

„Blbečku,“ vyhubuje mi bez špetky vzteku. „Teď se mi kvůli tobě točí hlava.“

„Že to je super pocit?“ Než stihne něco odseknout, dotknu se jejího loktu jen natolik, abych jí pomohl udržet rovnováhu. Teď, když ji nemám v náruči, ke svému překvapení váhám, jestli se jí znovu můžu dotknout. Ještě včera jsme si šli po krku, a teď bych se jí nejradši dotýkal tak často, jak by mi to jen dovolila.

„Seš magor, víš to?“ Ten její zamračený výraz je vlastně docela roztomilý.

„Už mi to pár lidí řeklo.“

„To mě nepřekvapuje.“ Libby si prohrábne vlasy a prameny se ve slunci zalesknou. „Chtěla jsem ti nabídnout, že tě vezmu na pláž –“

„Jdeme.“ Zkusím ji chytit za ruku, ovšem tentokrát mi uhne.

„Já nevím...“

„Liberty,“ varuju ji. „Nechtěj, abych si tě zas hodil přes rameno a odnesl tě tam.“

„Jo, jasně. Mám takový pocit, že jenom štěkáš.“

Udělám k ní krok tak rychle, že ji okamžitě uvězním u stěny stodoly. Nedotýkáme se, ona však přesto znehybní. Využiju toho a nakloním se k ní, až se skoro dotýkáme nosy. „Umím i kousat, zlato, ale bude se ti to líbit.“

Pak si uvědomím, co to dělám. A že Libby voní sluncem, citronem a hnědým cukrem. V hlavě se mi rozezní poplašné sirény, křičí *nebezpečí* a *vycouvej, sakra*. Nedokážu se však zastavit a zadívám se na její rty. To je chyba. Ztraceně velká chyba.

Rty má růžové, hebké a pootevřené, jako by čekaly, až se jich zmocním. Do penisu se mi vžene horko. Jenom silou vůle k ní nepřirazím boky. Co to se mnou sakra je? Přestávám se ovládat.

Důkazem, že je to špatný nápad, jsou Libbyiny pevně stisknuté rty. „I já koušu, Kille, a líbit se ti to nebude.“

Zeširoka, nuceně se usměju. „Když to říkáš. Teď si padej pro plavky, jinak ti celý den nedám pokoj.“

Obrátí oči v sloup, naštěstí se však otočí k domu. „Sbalím něco k jídlu.“

Bože, ona mě nakrmí. Už jenom kvůli tomu se mi tahle holka líbí. Musím se ale ovládat, protože ona není ten typ ženy, s kterou si chlap jenom užije. To musí být jasné každému, kdo má v hlavě aspoň kus mozku. Navenek sice působí tvrdě, připadá mi však, že je to jenom křehká skořápka. Panebože, jak moc mi v tomhle směru připomíná Jaxe. Při tom

pomyšlení mě zamrazí. Možná bych jí měl říct, ať na to zapomene, a jít sám.

Pak ovšem vykoukne ze dveří. „Pojď sem. Potřebuju, abys něco odnesl.“

A zase si mě získá. Sálá z ní něco, co nedokážu ignorovat. Odstrčím se od zdi a zamířím ke schodům. „Jsem celý váš, hlavně když nezapomenete sbalit něco k obědu, slečno Bellová.“

Libby

Pruh pláže, který se táhne kousek od mého domu, je úzký, nalepený k písečným dunám. Rozložím deku, vztyčím slunečník a postavím židli, zatímco Killian se trochu nevěřicně rozhlíží.

„Jako bys tu chtěla založit tábor,“ poví mi, když si od něj převezmu chladicí box a uložím ho do stínu za plážovým křeslem. „Co vytáhneš dál? Nafukovací matraci? Kuchyňský dřez?“

„Mám ráda pohodlí. A nechci se na slunci usmažit jak slanina.“

Killian si odfrkne. „Já ze sebe smaženou slaninu klidně udělám.“

Svleču si tričko i džínové šortky. „Posluž si, ale jestli se spálíš, nechod za mnou s brekem. Aloe ti na záda mazat nebudu.“ *Nelži*. Moc ráda ho namažu.

„Ale namažeš, Libs.“ Hlas má podivně tichý, roztěkaný. „Jenom štekáš, kotě.“

„Kotě? Tímhle způsobem mě fakt nepřinutíš...“ Pohlédnu na něj a zjistím, že mě pozoruje. Nezírá na mě jak úchyl, ale rozhodně se dívá.

Nejradši bych si znovu oblékla tričko. Moje černé bikiny jsou střižené tak, aby byly spíš pohodlné než svůdné, a zakrývají tolik, co by zakryla podprsenka a kalhotky. Nejsem ovšem zvyklá na to, že ze mě jakýkoli muž vidí tolik kůže. Za svoje tělo se nestydím – samozřejmě bych se vůbec nezlobila, kdybych měla menší zadek a větší prsa. Mám košíčky B, proto ani nenosím podprsenku každý den, a když už si ji vezmu, ňadra mi z ní rozhodně nepřetékají. Něco mi napovídá, že Killian už viděl pěknou řádku velkolepých prsou. Štve mě, že se bojím, že by z těch mých možná nebyl nadšený.

Zachytím jeho pohled. Jako by se kolem nás zastavil vzduch. Killian přimhouří tmavé oči, v nichž se mu objeví zastřený pohled. Uvažuji, na co asi myslí. Rozbuší se mi srdce a v břiše mě zalechtají zvláštní jiskřičky.

Nevím, jak dlouho tu stojíme a hledíme na sebe, jako bychom byli dva cizinci, kteří se na téhle pláži setkali jen velkou náhodou. Trvá to nejspíš jen několik vteřin, připadá mi to však jako celá věčnost. A pak mrkne, přetrhne pouto a začne předstírat, že se chce rozhlédnout po pláži. Jsme tu sami. Pravda, v dálce se po břehu prochází několik lidí.

„Půjdu si zaplavat,“ oznámí. „Přidáš se?“

„Nechceš sendvič?“ Hrud' se mi pevně sevře, protože je najednou celý nervózní, jako by se mě chtěl zbavit.

Killian se ohlédne k chladicímu boxu a vydechne. „Jasně. Na to jsem zapomněl.“

Posadí se vedle mě na deku tak blízko, až se stehnem skoro dotýká mého. Cítím žár, jenž mu sálá z těla. Má pěkné nohy, svalnaté, poprášené tmavými chloupky a opálené dohněda.

Neměla bych si těch zatracených nohou vůbec všimnout. Neměla bych si tu nervózně pohrávat s talíři.

„Chodíš sem často?“ zeptá se.

„Skoro každý den.“

„S kamarády?“

Otřu si dlaně o stehna. „Ne. Sama.“

Ukousne si ze sendviče a pohlédne na moře. „Nemáš kamarády?“

Bože, tenhle chlap je jak lovecký pes. Nebo otravná krysa, která se mi zakousla do slabiny. S touhle příjemnou představou před očima odložím sendvič.

„Tady společenský život zrovna nebují. Většinu přátel mám na internetu.“ A kdy jsem s nimi mluvila naposledy? Je to jako facka, když si uvědomím, že jsem nikomu z nich nenapsala už celé měsíce. A nikdo z nich nenapsal mně.

Nejsem zakřiknutá, jen introvert. Vyrážet ven jsem nikdy neměla v oblibě. Kdy jsem ale začala být tak izolovaná? Proč jsem si toho nevšimla? Proč mi to bylo jedno?

„Každopádně mám ráda svoje soukromí, dělám si svoje věci...“ Hrdlo se mi stáhne. Dlouze se napiju limonády.

Netuším, co si Killian myslí. Jen přikývne a velkými sousty ukusuje ze sendviče s krutím masem. Poté spokojeně povzdechne a zamračeně pohlédne na chladicí box.

„Na.“ Podám mu další sendvič. „Sbalila jsem ti tři.“

Zeširoka se zazubí. „Já to věděl. Jenom štekáš.“

Neusměju se. Prostě ne. „Sněz si ty sendviče.“

„Já ten úsměv vidím, Lib.“

„Pořád ti to jídlo můžu vzít.“

Sebere třetí sendvič, položí si ho na klín a ochranitelsky se nad ním schoulí, zatímco se láduje tím druhým.

„Vyrostla jsi tu?“ zeptá se, když spolkne obří kus.

„Ne. Vyrostla jsem ve Wilmingtonu. Dům patřival babičce. Před smrtí ho odkázala mým rodičům a ti ho odkázali mně.“ Tak. Řekla jsem to. A bolí to jen maličko. Je to tupá bolest, jako by mi žebra zasáhl balvan. „Bydlela jsem v Savannah, ale potom co... No, prostě jsem se chtěla vrátit domů. A tady se cítím doma.“

Killian se zamračí, něžně se však zeptá: „Kdy zemřeli, Libby?“

Nechci mu odpovědět. Ticho je však ještě horší. „Je to něco málo přes rok.“ Nadechnu se. „Máma s tátou si vyrazili na večeři. Táta se opil, ale stejně sednul za volant.“

Nepovím mu, že v posledních dnech svého života táta pil skoro pořád. Chyběl mu život, kterého se vzdal, když si s mámou pořídili mě. Jsem příčinou tátových špatných rozhodnutí? Ne. Občas mi to však tak připadá. Ztěžka polknu. „Naboural do osobní dodávky, v které jela jiná rodina. Zabil mámu od té rodiny, sebe i moji mámu.“

„Do prdele.“

Zkusím nad tím pokrčit rameny, ale nedokážu to. „Je to, jak to je.“

„To je fakt strašný, zlato.“

Přikývnu a vylovím z boxu další limonádu.

„Liberty?“ Jeho hlas zní tak něžně a váhavě, že okamžitě znehybním a zvednu hlavu.

Killian si stiskne zátylek a zatne čelist. Neodvrátí se však, přestože je na něm vidět, jak rád by to udělal.

„Já... Sakra...“ Znovu se nadechne. „Omlouvám se. Za to, jak jsme se poznali. Za to, že jsem ti zničil trávník a pozvracel tě.“ Tváře mu zčervenají, což je docela roztomilé. „Především se ale omlouvám za to, že ses musela postarat o chlapa, který řídil opilý.“ Opráší si několik zrníček písku z kolene. „Byla to obrovská chyba. Takový nejsem.“ Tmavé oči má vážné, ztrápené. „Nebo přesněji řečeno jsem donedávna nebyl. Jenom jsem měl... nedávno těžké období,“ dopoví tiše, než se zamračí na moře.

„Tak ses obrátil k flašce.“ Nemám právo ho kritizovat. Snažím se proto mluvit něžně. „To nikdy nepomůže, víš?“

Odfrkne si. „Jo, vím.“ Pohlédne na mě a na rtech se mu usadí hořký úsměv. „Zkusil jsem na všechno tímhle způsobem zapomenout a rozhodně se to nepovedlo.“

„Kdyby se ti to povedlo,“ namítnu jemně, „byl bys mrtvý.“

Killian zbledne. „To máš asi pravdu,“ odpoví tiše.

Chvíli mlčíme a jen nasloucháme šumění vln a křiku racků plachtících ve vzduchu. Pak mu podám sendvič.

„Jsem ráda, žeš to přežil.“ *Jsem ráda, že jsi tady. Se mnou.* To však nemám odvahu říct.

Potřeše hlavou, jako by se sám sobě smál, když se mi však zadívá do očí, ve tváři má už o něco odlehčenější výraz. „I já jsem rád, Liberty Bellová.“ Killian se ke mně nakloní a pohlédne na mě. „Takže je mezi námi všechno v pohodě?“

Z jeho hlasu sálá naděje – a možná i trošku nejistota – že už mě opustily i ty poslední zbytky vzteku na něj. Bojím se toho. Vztek je zeď, kterou jsem si kolem sebe vybudovala na vlastní ochranu. Víím to. Co však nevím, je, jak se ochránit před bolestí, která si mě bez té zdi najde. Chci to však zkusit.

Přinutím se usmát. „Všechno v pohodě.“

5. kapitola

Libby

Jsme přátelé. Netuším, jak se to stalo. Chtěla jsem Killiana nenávidět, on se mi však překvapivě skoro bez námahy zavrtal pod kůži. Možná to bude tím, že zatímco dny plynou, zůstává tu. Vždycky se ráno staví na snídani, tráví se mnou celý den a večer jde spát. Nebo to možná bude tím, že jsem si navykla na jeho společnost a vždycky čekám, až se ke mně vrátí. Skoro bych přísahala, že na něj čekám snad i během spánku. Nemyslím na nic než Killiana – Co právě teď dělá? Na co myslí? Staví se zas za mnou?

Nejotravnější na tom je, že než se tu zjevil, byla jsem se svým životem naprosto spokojená. Můj život měl řád. Byl pohodlný, spolehlivý. Teď je z něj naprostý opak. Všechno se teď řídí mojí nedočkavostí na *něj*.

Namlouvám si, že za to tak docela nemůžu. Pochybuju, že je na světě někdo, kdo by mu byl schopný odolat. Killian je pávem ve světě plném vrabců. Zaujme a nepustí. Nejzvláštnější na tom je, že to ani není jeho vzhledem. Killian má silné, výrazné rysy a je pohledný, to nepochybně, ne však neobvyklý. A přesto je, protože to, co dělá Killiana *Killianem*, ho zaplavuje světlem a přitahuje k němu lidi jako svíčka v temnotě.

Co dokazuje, že nejsem jediná, na koho tak působí? Věčně nabručená stará paní Nellwoodová se právě teď usmívá na Killiana, jako by byl její nejoblíbenější vnuk, přestože se jen prochází po jejím obchodě a jako obvykle tropí povyk.

Killian mě vytáhl od práce do města. Do města jezdím nerada, on však tak dlouho naléhal a trucoval, zubil se a dloubal mě do žeber, až jsem souhlasila, že ho tam svezu.

„Snad mě nenecháš jít celou tu štreku pěšky, že ne, Libby?“ přemlouval mě s pobaveným úsměvem, při kterém se mu v koutcích kolem jeho tmavých očí objevily maličké vrásky. „Je to kolik? Dva kiláky, možná tři.“

„Jsi v kondici, to přežiješ.“

„Vůbec to tu neznám. Mohl bych se ztratit. Než se naděju, skončím vyhladovělý a v takovém oslabeném stavu by mě mohli sežrat divocí vzteklí králíci.“

„Králíci?“ Nechtěla jsem se rozesmát, ale stalo se. „Ze všech zvířat tě musí napadnout zrovna králíci?“

„Už ses někdy podívala králíkovi do očí, Libs? Ty bestie čekají na svoji šanci, aby mohly ovládnout svět. Proč si myslíš, že jsou pořád tak vynervovaný?“

„Protože se bojí, že si je dá něco k večeři?“

„Ne. Kujou pikle. Je jen otázkou času, než tomu svému plánu dají zelenou. Pamatuj na moje slova.“

A tak jsme se ocitli tady, v Nellwoodově koloniálu, kde Killian pobíhá od jednoho regálu k druhému a podle všeho to vypadá, jako by si tu chtěl všechno ohmatat.

„To zírám,“ protáhne. „Mrkej na tohle, Libs.“

Zvedne červenou kšiltovku a vyzkouší si ji. „Co myslíš?“

Jasně že mu sluší. I s těmi jeho dlouhými zacuchanými vlasy. Po pravdě vypadá v té čepici jako sexy kamioňák. Nijak nepomáhá, jak mu vybledlé černé triko s obrázkem *Star Wars* lne k hrudi a láskyplně dává na odiv vypracované bicepsy. Hlava se mi zaplní dost zvrácenými představami zahrnujícími obrovský kamion a odlehlé parkoviště. Musím si v duchu vrazit facku, abych se dokázala soustředit na jeho otázku.

Široký úsměv mu rozzáří tvář a já si nemůžu pomoci, taky se usměju. „Je to tvůj styl. Po pravdě by sis měl takové čepice koupit ve všech barvách, které tu mají.“

Killian ukáže na mě. „Ty ji taky dostaneš.“

„Ne, na to zapomeň.“

„Ochrání ti kůži před úpalem.“

Paní Nellwoodová se za pultem zahihňá. „To je tak milé, že mu na tobě záleží. Liberty, drahá, kdopak je ten tvůj mladý muž?“

Můj muž? Cha.

Killian pod kšiltem čepice zakmitá tmavým obočím, přestože se mu přitom podaří udržet vážný výraz.

„Tohle je můj nový soused...“ Ohlédnu se k němu a uvědomím si, že vlastně neznám jeho příjmení. Panebože, vpustila jsem si do života úplného cizince. A nějak se k němu připoutala.

Killian se na mě nedívá, proto ani nevnímá moji narůstající paniku. Dojde k pultu a nabídne ženě ruku. „Jsem Killian. Pronajal jsem si na několik měsíců dům Cromleyových.“

Paní Nellwoodová roztaje. „Vítejte na Collaru, pane Scotte.“

Killian se zmateně zamračí. „Pane Scotte?“

Paní Nellwoodová přimhouří světle modré vychytralé oči. „Myslela jsem, že na smlouvě o pronájmu je uvedeno jméno Scott, nebo se mýlím?“

Killian překvapeně ztuhne. Očividně si neuvědomoval, že na malém městě si všichni vidí navzájem do talíře. Rychle se však vzpomene a nasadí okouzlující úsměv.

„Pronájem mi zařídil pan Scott. V té době jsem byl na cestách.“

Je to zvláštní. Při pohledu na Killiana mám pocit, že říká pravdu, přesto působí podivně znepokojeně. Možná je jako já a cení si svého soukromí. Nedivím se mu. Trávila jsem tu všechny letní prázdniny, a stejně se ke mně doted' chovají jako k cizince, o které si tu ze zvědavosti povídají.

Od doby, kdy jsem se sem přestěhovala natrvalo, se skrývám. Z představy, že tu všichni čekají, až udělám chybu a prozradím i ta nejniternější tajemství, jsem celá na trní. Odjakživa nesnáším společenské tlachání. Příčí se mi, jak se mi z toho napíná kůže na těle a svírá hrdlo. Vždycky mi bylo líp samotné. Proto taky do města prakticky nejezdím.

Killian zaplatí za svůj nákup – hromadu bonbónů, chipsů, limonád, serepetiček, které nikdo nepotřebuje, a čepici. V tu chvíli se ozve zvonek nad dveřmi a dovnitř se smíchem vpadne skupinka holek.

Bude jim tak šestnáct. Napadne mě, jestli jsem se opravdu skrývala tak dlouho, protože žádnou z nich neznám. Killian se k dívkám pootočí zády. Ani bych si toho nevšimla, kdybych mu podvědomě nevěnovala plnou pozornost.

S krátkým, napjatým úsměvem poděkuje paní Nellwoodové a pak už ke mně rychle dojde. Ani to nepůsobí, že by spěchal, jen kráčí odhodlaně, jako by se nemohl dočkat, až odtud vypadne. Což mi vyhovuje.

Pohybující se masa pubertáček dorazí k uličce s make-upem, odkud se najednou začnou ozývat nadšené výkřiky. Rozhodně si ho všimly. Holky si začnou šeptat, zatímco k nim je zády, což mě nepřekvapuje. Killian je vysoký a dobře stavěný. Sexy cizinec. Není divu, že místní dámy zaujal.

Překvapí mě však, když mě Killian chytí za ruku a prakticky vytáhne z obchodu. Nedivím se, že chce odejít, ovšem způsob, jakým to udělá, naznačuje, že jsme pár. Mlčky vyjdeme na Hlavní ulici. Myslím jen na to, jak má drsnou, ale horkou ruku. Drží mě jistě, ale zlehka a zpomalí, abych stíhala jeho tempo, protože dělám mnohem kratší kroky.

Panebože, vážně bych se měla vzpamatovat. Nemůžu se do tohohle chlapa zamilovat. Už tak to mezi námi vypadá, jako bychom měli vztah. Dobírá si mě, já se naježím. Z představy, že by se dozvěděl, že mě přitahuje, mě polévá studený pot. Nikdy by mi na to nedal nikdo zapomenout. Nikdy.

„Bylo to tam fakt dost epesní,“ poznamená a přeruší tak tok mých zpanikařených myšlenek.

„Myslím, že kromě tebe nikdo nikdy nepopsal Nellwoodův koloniál jako ‚epesní‘, hlavní ale je, že se ti tam líbilo.“

Pohlédne na mě tmavýma očima, jež mu jiskří pobavením, ačkoli ústa má stále pevně stažená. Cestou do mě krátce dloubne. „To je od tebe vážně velkodušné, Libby.“

To je další věc. Navzdory té auře nezdárného syna se Killianovi muselo očividně dostat kvalitního vzdělání. Pokud můžu hádat, tak i lepšího než mně. Nejradši bych se na to zeptala, kdykoli se však dotkneme něčeho byt' jen vzdáleně osobního, stáhne se do sebe.

„Počkej.“ Zastaví se a zaloví v tašce. „Něco pro tebe mám.“

„Tak to zapomeň,“ vyhrknu, když vytáhne další kšiltovku, tentokrát však fialovou.

„No tak, Libby, aspoň si ji nejdřív vyzkoušej.“

Než se naděju, nasadí mi čepici na hlavu. Stojí tak blízko, že když zvedne ruce, aby mi upravil kšilt, skoro se objímáme. Tak blízko, že cítím vůni jeho mýdla, vnímám na kůži žár jeho těla a musím se opanovat, abych se k němu nenaklonila.

„Tak,“ prohlásí. „Vypadáš...“

Odmlčí se. V tichu ulice zní můj i jeho dech mnohem hlasitěji. Celá nervózní vzhlédnu. Soustředěně se kouše do spodního rtu, až mu v něm zůstávají otisky zubů.

Zadívá se na mě očima v barvě kávy a srdce mi v odpověď udělá hlasité *buch*. Celá se rozechvěju a najednou je mi takové horko, až se divím, že jsem se nezačala potit. Nejradši bych se odvrátila, avšak nedokážu to. Hledí na mě trochu zmateně a rty má lehce pootevřené.

Sama mám rty napuchlé a pulzují mi tepající krví. Nejradši bych přitiskla ústa na jeho a ulevila té podivné bolesti. Ani se však nehnu. Zoufale se snažím vzpomenout si, o čem jsme to mluvili a kde to vlastně jsme.

Odkašlu si. „Jak vypadám?“ Můj hlas zní skřípavě.

Killian několikrát zamrká a svráští tmavá obočí. Olízne si spodní ret a já se málem poddám nutkání ho políbit.

Hlubokým hlasem odpoví. „Roztomile. Vypadáš v té čepici roztomile.“

Zastrčí mi pramen vlasů za ucho, až se z toho něžného doteku celá zachvěju.

„Myslel jsem, že máš šedé oči,“ prozradí mi, aniž by ode mě odstoupil. Ne, naopak se ke mně ještě nakloní, až mi rty ovane jeho dech. „Teď jsou ale spíš zelené.“

Jeho poznámka mi dodá sílu odtrhnout od něj zrak. Ucouvnu o velký krok a odvrátím se. U srdce mě bodne bolest. „Mám oči po mámě. Mění barvu v závislosti na světle. Šedé, zelené, modré.“ Nechci na máminy oči myslet. Ani na to, že je teď můžu vidět, jenom když se podívám do zrcadla.

Killian se s vážným výrazem ve tváři dotkne mého ramene. „Jsou nádherné.“ Připadá mi, jako by chtěl něco dodat, to už však z obchodu vyjde ta uhihňaná skupina holek.

Killian ztuhne. Otočím se a zjistím, že na nás zírají. Ne, ne na nás. Na něj. Okamžitě se shluknou, dají hlavy dohromady a zamračeně pokukují po Killianovi.

Už se jim chystám to jejich neurvalé zamračení oplatit, když mi Killian zlehka klepne do kšiltu. „Pojď, kamionáčko. Musíme se najíst.“

Znovu mě vezme za ruku a odtáhne pryč. Fakt, že se na dívky ani nepodívá, mě utvrdí v přesvědčení, že se jim snaží vyhnout.

„To některou z nich znáš, nebo co?“ zeptám se, zatímco míříme k mojí dodávce.

„O kom mluvíš?“

„Nedělej blbýho. Nesluší ti to. Utíkáš před těma holkama, jako by ti hořela koudel u koulí.“

„To by asi bolelo.“ Otřese se. „Po pravdě už nikdy nechci slyšet nic o ohni u mých koulí. Připiš si to na seznam zakázaných témat.“

„Killiane, ty holky. Znáš je?“

„Je mi sedmadvacet. Odkud bych asi tak znal místní pubertáčky? Nebo kterýkoli jiný? Nejsem úchyl.“

„Nevím, ale dívaly se na tebe, jako by tě znaly. A je jasné, že se jim snažíš vyhnout.“

„A helemese, detektiv.“

Zastavím se u dveří spolujezdce svojí dodávky. Pustí mi ruku, ale otočí se ke mně. Mračí se. Oplatím mu to. „Vyklop to. A hned. Co se děje?“

Ustoupí. „Dobře. Ale... nejdřív nastoupíme, jo?“

Ukážu na dveře, protože řídím. Tiše zavrčí, dveře otevře a nasedne.

Znovu promluví, až když jsme skoro doma. „Tak jo. Ne, žádnou z těch holek neznám. Ony mě ale asi poznaly. Nebo se mě aspoň snažily zařadit.“ Zamračí se a promne si bradu. „Neměl jsem se holit.“

„Kdo tedy jsi, když tě ty holky poznaly?“ Panebože, snad není zločinec propuštěný na základě formality? „Opravdu se jmenuješ Killian?“

Asi to zní trochu vyděšeně, protože se na mě odměřeně zadívá. „Ano, opravdu se tak jmenuju.“

Přejedeme výmol a auto sjede ze strany na stranu.

Killian se zapře o přístrojovku. „Co kdybys zastavila, ať si o tom můžeme promluvit? Nerad bych skončil ve škarpě.“

„Dobře.“ Zastavím na prvním odpočívadle u veřejně přístupné pláže. Přímo před námi se táhne Atlantik, jehož hladina se ve slunci mihotá.

Killian zamžourá do slunce. „Jmenuju se Killian James.“

Hledím na něj a přemýšlím, proč je mi to jméno povědomé. A když mi to dojde, je to pro mě takový šok, až zalapám po dechu. Killian se ke mně ostražitě otočí.

Killian James. Frontman a kytarista skupiny Kill John. Nejslavnější rockové kapely na světě. Panebože, nejradši bych se rozesmála. Přímo teď a tady. Ze všech mužů na planetě mi osud přivane do cesty rockera. A ne jen tak ledajakého rockera, ale jednu z největších hvězd mé generace.

„Máš ruce kytaristy,“ pronesu tiše, jako by na tom snad záleželo.

Povytáhne obočí. Asi přemýšlí, jestli jsem se nezbláznila.

„Když jsem si s tebou potřásla, všimla jsem si tvých mozolů,“ dodám pořád omráčeně. Panebože, Killian James sedí v mém autě. „Napadlo mě, jestli jsi muzikant.“

Shlédne na svoje ruce a přikývne. „Ano, jsem.“ Zasměje se a potřese hlavou.

Zahoří mi tváře. Připadám si jako blbec, že jsem ho nepoznala. V patách tomuhle pocitu je i vztek, že to přede mnou tajil. Protože odkud bych ho asi tak měla poznat? Na sociální sítě skoro nechodím. Zním jeho hlas a písně, ale obličej? Nijak zvlášť. Navíc snad nikdo nečeká, že mu na trávníku před barákem přistane rockový bůh. Navíc jako opilý vandrak.

„Co tu děláš?“ ucedím.

Zakloní hlavu na opěrku. „Jax. Neměl jsem sílu...“ Kousne se do rtu a tváře mu zčervenají.

Jax. Hlavní zpěvák kapely Kill John. O tomhle už vím. Hlavně protože se to řešilo přímo v hlavním večerním zpravodajství. Loni se John Blackwood neboli Jax, jak ho zná celý svět, pokusil spáchat sebevraždu a předávkoval se prášky na spaní. Propíralo se to na veřejnosti a hezké to nebylo. A jestli jsem to pochopila správně, právě jeho pokus o sebevraždu zapříčinil rozpad kapely.

„Killiane...“ Natáhnu se po něm, on však ucukne a schoulí se.

„Našel jsem ho, víš?“ Zírá do prázdna. „Svého nejlepšího kamaráda. Byli jsme si blízcí jako bratři. Myslel jsem, že je mrtvý. A potom... Zničilo nás to. Nic už mi nepřipadalo skutečné a neochvějné. Potřeboval jsem vypadnout.“

„Tvoje pití?“ zeptám se tiše.

Zadívá se na mě tmavýma očima. „Bylo to výročí jeho pokusu. Cestou sem jsem se stavil v baru.“ Potřese hlavou. „Neuvažoval jsem rozumně. Neuvažoval jsem vůbec.“

Srdce mě pro něj bolí. „Moc mě mrzí, co se tvému kamarádovi stalo. I to, že se kvůli tomu pořád trápíš.“

Přikývne, ale už zase zírá na silnici před námi. „Ted' už to víš.“

V autě se rozhostí ticho. Dívám se na něj. Nemůžu si pomoci.

Killian James. V mém autě. Nemůžu tomu uvěřit.

Nejsem taková ta fanyнка, která se naučí všechny detaily o životech členů své nejoblíbenější kapely a sleduje je na každém kroku. Hudbu ale miluju. Má pro mě osobní význam, je součástí mého života i mým odkazem. Mám všechna alba Kill Johna. Je pro mě docela šok, když si uvědomím, že kromě několika fotek Jaxe, které se objevily ve zprávách, vůbec netuším, jak ostatní členové Kill Johna vypadají – nedávají si na alba obličeje. Chci se na to Killiana zeptat. I na milion dalších věcí.

Nic takového však neudělám. Nastartuju a vyrazím na silnici. „Tak jo, dáme si něco menšího k snědku a potom ti uvařím babiččino slavné kuře s knedlíky.“

Přisahala bych, že vydechl úlevou.

Když promluví, je to zas ten starý známý okouzluující Killian. „To zní skvěle, Liberty Bellová.“

Dodržím slib, uvařím Killianovi kuře s knedlíky a ještě navíc upeču i broskvový koláč jako zákusek. Vaření mi pomáhá uklidnit se. Dneska to potřebuju. V břiše se mi usadilo hejno čmeláků, narážejí do sebe a bojují v tom malém prostoru o nadvládu. Celý večer se každou chvilku chytám za břicho, jenom aby se trochu uklidnili.

Nevím, jak se mám chovat. Proč tu se mnou pro všechno na světě je? Když by mohl trávit čas doslova s kýmkoli jiným. Vážně. Nenapadá mě jediný bohatý a slavný člověk, který by Killiana odmítl. Já? Já jsem popudlivá, obyčejná a straním se lidí. Nudná ženská, která se schovává ve vlastním domě. Taková jsou fakta. Štve mě, že sama zpochybňuju vlastní hodnotu. Pořád na to ale myslím. Vůbec Killianovi nerozumím.

Celý večer je zamlklý, jako by byl unavený. Nikam však nejde. Poklidně posedává u mého kuchyňského stolu a sleduje mě zastřenýma očima.

Jsem z toho nervózní a několikrát poskočím, když sahám pro tamto nebo ono.

Udělám to zas a Killian si odfrkne.

„Co?“ zeptám se a zadívám se na něj.

Vyčítavě na mě ukáže prstem. „Chováš se divně.“

Ztuhnu, zatímco se mu právě chystám dolít už tak plný hrnek kafe.

„Krucí.“ Škubnu sebou a posadím se. „Máš pravdu. Chovám.“

„Tak toho nech.“ Zatne zuby a odloží vidličku. „Štve mě to.“

„Promiň.“ Bezmocně zvednu ruce. „Nedělám to schválně. Jenom nad tím pořád přemýšlím.“ Je to Killian James. V mojí kuchyni. Nechápu to.

Zírá na mě, jako by viděl přímo do mě. Tmavé hlubiny svých očí má zastřené bolesti.

„Ne i ty, Liberty,“ zašeptá tiše, raněně. „Ano? Prostě... Aspoň ty ne.“

V hrudi mi hlasitě buší srdce. „Co-co tím myslíš?“

Killian si položí předloktí na stůl. Vypadá unaveně. „Už sis mě vygooglila?“

„Ne,“ odpovím podrážděně. Jasně, už mi takový absurdní nápad bleskl hlavou, zas tak špatný člověk ale nejsem. „Napadlo mě, že kdybys mi o sobě chtěl něco povědět, uděláš to sám.“

Věnuje mi napjatý úsměv, jako by chtěl odlehčit atmosféru, avšak nedaří se mu to.

„Máma je tak trochu slavná. Je topmodelka. Jmenuje se Isabella.“

Zacukají mu rty. „Je známá *jenom* jako Isabella.“

„Ta Isabella?“ zalapám po dechu.

Úkosem na mě pohlédne. „Jo, přesně ta.“

Isabella Villa, slavná supermodelka z druhé generace kubánských Američanů. Je nádherná – dokonalá zlatá pokožka, vysoko posazené lícní kosti, uhrančivé černé oči a lesklé havraní vlasy. Killian má po ní oči, pleť i charisma. Ostré rysy nejspíš podědil po otci, protože Isabella působí jako křehká panenka.

„Když jsem byla na střední, její fotky visely úplně všude,“ vzpomenu si.

Promne si zátylek a nakrčí nos. „Jo. Představ si, že jsi puberták a kluci mají ve svých skříňkách nalepený fotky tvojí mámy.“

Vybavím si ikonickou fotografii Isabelly na přehlídkovém molu, v podprsence a kalhotkách s diamanty a s bílými andělskými křídly. Nejsem na ženy, ovšem i mně připadají podobné fotky neodolatelné.

„To ses asi často pral.“

Do očí se mu vkrade úsměv. Droboučkový, ale přece.

„To si nedovedeš představit.“ Temně se rozesměje a potřese hlavou.

„Pravda je, že je skvělá máma. Milující, i když trochu nespolehlivá.“

„A tvůj táta?“

„Killian Alexander James druhý.“ Ostražitě na mě pohlédne. „Já jsem třetí. Táta je správce investičního fondu. Poznal se s mámou na galavečeři v Metropolitním muzeu a to pro něj byla konečná. Jsou dobří rodiče, Lib. Teda tak dobří, jak to jen na jejich místě jde. Taky měli ale vždycky spoustu práce a často cestovali. Povětšinou se o mě starala babička. I ta byla skvělá. Nenechala si nic líbit, držela mě nohama na zemi, nutila mě dělat domácí práce, naučila mě vařit a tak podobně.“

„Musela být báječná.“

Killian přikývne, skoro mě ale nevnímá. „Před dvěma lety zemřela. Pořád mi chybí. To ona mě podporovala, abych založil kapelu. Po pravdě nás podporovala v tom, abychom kapelu udrželi. Cvičili jsme a ona nás poslouchala. A i když jsme zněli pěkně mizerně, stejně nás pochválila.“ Sklopí zrak a stiskne rty. „Když jsme to dotáhli na platinové album, byla první, za kým jsem šel.“

Odmlčí se a jen se mračí na oprýskaný stůl. Natáhnu se po něm.

Když se moje prsty dotknou jeho, Killian vzhlédne.

„Pobíhala po bytu, v kterém mě prakticky vychovala, oprašovala mi sedačku a vařila mi kafe a *pan*. Moje *abuelita*,“ zasténá a skloní se. „Jako

bych byl zatracenej prezident, nebo co.“

Sevřu v ruce jeho studené prsty. „Moc mě to mrzí, Kille.“

Drží se mě, avšak jako by mě ani neviděl.

„Pak zas odběhla a já tam seděl na té staré chesterfieldské sedačce, kterou jsem ve dvou letech počural, a uvědomil si, že můj starý život skončil. Už nikdy nebudu stejný. Bez ohledu na to, co jsem si přál, už dělila svět a člověka, kterým jsem se stal, tlustá čára.“

„Killiane...“

„Není to vždycky zlý, Libby. Žiju svůj sen.“ Stiskne rty. „Občas si ale připadám zatraceně osaměle. To pak začneš uvažovat, kdo jsi a jaká bys měla být. A asi... Sakra. Asi vím, proč to Jax nezvládl.“

Zadívá se mi do očí. „Nechtěl jsem ti říct, kdo jsem, protože ses na mě dívala, jako bych byl úplně normální chlap.“

„Spíš osina v zadku,“ opravím ho s mdlým úsměvem.

„Jo,“ pronese tiše. „To taky.“

„Fajn, tak jsem byla trochu v... šoku. Pořád si ale myslím, že jsi osina v zadku.“

„Opravdu?“ zeptá se s takovou obavou v očích a hlasu, až mu znovu stisknu ruku.

„Táta býval studiový kytarista,“ povím mu. „V devadesátkách hrál při nahrávání alb hromady slavných skupin.“ Killian sebou překvapeně škubne, než však stihne promluvit, dodám: „Máma byla studiová zpěvačka. Takhle se poznali.“

„To je fakt parádní.“

„Jo, oni si to mysleli taky.“ A já si to pořád myslím.

Slunce se točilo jen kolem mámy a táty. Kdykoli si spolu dali duet, naplnila mě radost. Hudba byla vždycky součástí mého života. Způsob, jakým se dá komunikovat. Po jejich smrti vstoupilo do mého světa ticho.

Naplní mě zničující prázdnota. Raději se soustředím na přítomnost. „Jde o to, že táta se vždycky ochomýtal kolem slavných lidí. Bral to jako samozřejmost. Vždycky si cenil talentu a dobré pracovní morálky. Jednoho dne ale přišel do jejich studia nahrávat David Bowie a táta doslova spadl ze židle. Nedokázal zahrát ani notu, protože byl úplně omráčený. Bowie byl jeho idol.“

Killian se uchechtne. „To chápu.“

„Poznal jsi někdy někoho, komu fandíš?“ zeptám se.

„Spoustu lidí,“ přizná. „Nejslavnější z nich byl Eddie Vedder. Mám pocit, že jsem se snad hodinu zubil jak blázen. Ten týpek je úplně v pohodě. Stojí nohama na zemi.“

„Tak tady to máš. Jsi můj Bowie, můj Eddie Vedder.“

Už se chci odtáhnout, on mě však zatahá za ruku a já konečně v jeho očích spatřím jiskřičky. „Mě máš ale radši než Eddieho.“

„Mysli si, co chceš, brouku.“

Má ale pravdu. Začínám si myslet, že ho mám ráda víc než kohokoli jiného.

O nášup koláče Killian požádá, zatímco se rozvalujeme na podlaze a probíráme se tátovými starými deskami. Už se nehodlám chovat jako magor.

Posloucháme Djanga Reinhardta, jednoho z tátových oblíbenců.

„Víš, že používal jenom tři prsty na levačce?“ prozradím Killianovi, zatímco pohupujeme hlavami do rytmu „Limehouse Blues“.

„Jeden z nejlepších kytaristů všech dob,“ prohlásí Killian a z komínku, který jsem vyskládala na koberci mezi námi, zvedne další album. „*Purple Rain*. Tomu říkám zatraceně geniální kytarista. Prince byl zvíře. Hrál tak... snadno, ale zatraceně oduševněle.“

Podložím si hlavu rukou a usměju se na něj. „Viděl jsi někdy samotné album?“

Povytáhne tmavá obočí. „Ne.“

Usměju se ještě víc, když vytáhne desku z obalu a vytřeští oči. „Ono je to sakra fialový!“

Rozesměje mě, jak tím hlubokým hlasem skoro vyjekne.

„Jo. Úplně stejně jsem reagovala já, když jsem ho v osmi letech objevila. Táta mě hrozně seřval, když mě přistihl, že si z té desky dělám tác na čaj pro svoje panenky.“

Killian opatrně vrátí fialovou desku do obalu. „Podle mě je skvělý, že jsi vyrůstala s hudbou. Moje rodina si ji ráda poslechne, ale necítí k ní stejně stravující lásku jako já.“

Uznale zamručím, na jazyku mě však tíží smutek. Ode dne, kdy mí rodiče zemřeli, vládne v mém životě ticho. Příliš velké ticho. Nikdy jsem se ani nezamyslela nad tím, proč jsem se obrátila k prosté radosti z hudby zády ani jak moc mě to ovlivnilo.

Jsem tak ponořená do vlastních myšlenek, že si nevšímnu, že se Killian natáhl po černé krabici, dokud ji neotevře.

„Ne, nedívej –“ Slova mi odumřou na jazyku, když zvedne hromádku otrhaného papíru.

Přeletí pohledem první stránku. „Co je to?“

Zabte mě někdo. Prostě mě odtáhněte někam dozadu a zastřelte mě. Tělo mi jako pevná, nepříjemná pěst sevře žár.

„Nic. Jenom nějaké čmáranice.“

Chci mu ten štos vytrhnout z ruky, on však jen natáhne svoji děsně dlouhou paži, chytí mě za rameno a s děsivou silou mě zastaví.

„Zadrž.“ Na rtech se mu rozlije úsměv. Palcem prolistuje několik prvních stránek. „To jsou písně.“ Zaletí ke mně pohledem a ve tváři se mu mihne překvapení. „Tvoje písně.“

„Proč myslíš, že jsou moje –“

„Napsala sis na každý papír svoje jméno.“

Posadím se na podlahu a předloktím si zakryju oči. „Ty papíry jsou *soukromé*.“

Odpovědí mi je jen ticho, neodvážuju se však vzhlednout. Připadám si jako obnažená. Je to horší než tu být před ním nahý. Ocitnout se v jedné místnosti s Killianem nahý by mi aspoň přineslo rozkoš. Tohle? Tohle je čiré utrpení. Ztěžka polknu a zaskřípu zuby.

Podlaha zapraská a pak ucítím jeho horko. Něžně mi odtáhne paži od očí a zazubí se na mě. „Jsou fakt zatraceně skvělé. Proč se stydíš?“

„Právě sis přečetl moji verzi deníku. Je přece jasné, že se budu stydět.“

„Máš pravdu. Omlouvám se.“

„Vtipné. Netváříš se, že by tě to mrzelo.“

Kousne se do spodního rtu, očividně se snaží potlačit nadšení. „No, když jsem narazil na takovýhle deník?“ Zvedne štos mých písní o něco výš.

„Proč by mě to mělo mrzet? Je to jako objevit jednorožce.“

„Jsi ulitlý na jednorožce?“

„Cha. Neměň téma.“ Killian si zkříží nohy před sebou a dál se probírá mými písněmi jako geek, co objevil dlouho ztracenou kapitolu *Pána prstenů*. „Proč ses mi nezmínila, že jsi skládala písně?“

Vrhnou se po něm a vytrhnu mu listy z ruky. „Dělávala jsem to, když jsem byla mladší. Byl to můj koníček.“ Koníček, o kterém se mí rodiče jasně vyjádřili, že to k ničemu nepovede.

„Ta poslední je stará jen několik let.“ Zamračeně se dívá, jak písňě uklízím do krabice a nasazuju na ni víko. „Není to nic, za co by ses měla stydět, Lib.“

S povzdechem přitisknu dlaně na víko krabice. „Já vím. Po pravdě jsem na ně už dlouho ani nepomyslela. Nebo jinak. Když jsi mi řekl, kdo skutečně jsi, vybavily se mi, ale nechtěla jsem, aby sis začal něco domýšlet.“

„Domýšlet?“

Ani se na něj nepodívám. „Měl jsi pravdu, chovala jsem se vůči tobě divně. Ani náhodou bych ti neřekla: „Jo, hele, složila jsem pár písni!“ Jako nějaká vlezlá prodavačka. To bych ti neudělala, Killiane.“

„Lib.“ Dotkne se mojí paže a přiměje mě, abych se mu zadívala do očí. „Nikdy bych si o tobě nic takového vůbec nepomyslel.“

Přikývnu. „Stejně o nic nejde. Napsala jsem je jenom pro zábavu.“

Nepřestává se mračit, jako by mi chtěl položit celou řadu otázek, na které nechci odpovídat.

Hrud' se mi sevře panikou. „Myslím to vážně. Mohli bychom toho nechat?“

Killian se zhluboka nadechne. „Dobře, Libby.“

Rozhlédne se, jako by nevěděl, co dál. Jsem na tom stejně. Než to ale mezi námi začne být ještě napjatější, pokrčí rameny a vrátí se ke komínku alb, jako by se nic nestalo.

Jsem za to tak vděčná, až se mi oči zamlží. Musím několikrát zamrkat, abych viděla zas ostře.

„Ty jo, *Nevermind*.“ Zvedne album Nirvany a otočí ho, aby si přečetl text na zadní straně. „Panebože, pamatuju si, když jsme s Jaxem objevili grunge. Ta hudba je plná nádherného vzteku a dokonalého opovržení. Má obrovskou moc. Jako vlna zvuku, která tě úplně smete.“ Zeširoka se zazubí. „Poslouchali jsme to, studovali a pak se to snažili dost prachmizerně okopírovat.“

Rozvalená na břicho si podložím bradu dlaní. V nitru jsem ještě stále trochu otřesená, povídat si o hudebních legendách je ale mnohem snazší. Skoro i uklidňující. „Nic jste neokopírovali. Našli jste svůj vlastní hlas.“

Nirvana měla „Smells Like Teen Spirit“. Kill John má „Apathy“ – válečný pokřik naší generace. „Apathy“ zní stejně tvrdě a rychle jako „Teen

Spirit“, je v ní však víc bolesti a méně vzteku. Ptá se, proč tu jsme. Je to píseň o osamělosti a pocitu zbytečnosti.

„Když mi zemřeli rodiče,“ povím mu tiše, „poslouchala jsem ‚Apathy‘ týden v kuse pořád dokola. Díky ní jsem se cítila... já nevím, o něco líp.“

Killian překvapeně pootevře rty a zkoumavě se na mě zadívá.

„Opravdu?“ zeptá se tiše. „To jsem rád, Lib.“

Natáhne ruku, jako by se bál, že koušu. Je však statečný. Špičkami prstů mě pohladí po tváři. Přivřu víčka, zatímco ke mně tiše, chraplavě promlouvá. „Kdybys tu byl, chtěl bych tě utěšit.“

V břiše ucítím teplo, které se mi rozlije po těle. Chtěla jsem, aby mě utěšil. Odkášlu si a přinutím se otevřít oči. „Takže ze začátku jste byli v kapele jenom ty a Jax?“

Killian si položí ruce na stehna. „Jo. Vyrostli jsme spolu a oba nastoupili na stejnou internátní školu. Tam jsme poznali Whipu a Rye.“

To už se rozesměju. „Nedovedu si tě na internátní škole představit.“

Killian se přitroube ušklíbne. „Byl jsem úplný světec. Měl jsem dobré známky. Dodržoval pravidla.“

„Tak jak se z tebe stala rocková hvězda?“

Skloní hlavu a potřese jí. „Za rockovou hvězdu se nepovažuji. Jsem muzikant. Vždycky jsem měl hudbu rád a rád jsem ji tvořil.“

„Jestli rád tvoříš hudbu,“ zeptám se, „co tu děláš? Proč nejsi ve studiu?“

Tvář se mu uzavře. „Ty mě tu nechceš?“

Chci tě, jakkoli tě můžu mít.

„Jenom že tohle je to poslední místo na světě, kde bych tě čekala.“

Pohlédnu na něj. „Tak proto? Skrýváš se tu?“

Odfrkne si. „Panebože, Lib. Co ten výslech?“

„Nevyslýchám tě,“ namítnu klidně. „Je to normální otázka. To, že ses tak naježil, jenom dokazuje, že jsem ti šlápla na kuří oko.“

Killian vyskočí na nohy a zpraží mě pohledem. „Většina lidí by z něj tu nohu hned zvedla.“

„Jo. Holt jsem otravná.“ Zírám na něj a ani nemrknu.

Vydechne a proplete ruce na zátylku. „Necítím to, jasný?“ Jeho bosé nohy pleskají o podlahu, zatímco přechází sem a tam. „Nechci zpívat. Nechci hrát. Cítím jenom... prázdnotu.“

„Kdy jsi to zkusil naposledy?“

Podrážděně doširoka rozpaží. „Teď to ani zkoušet nechci. Chci prostě jenom být.“ Odmlčí se a přes rameno se na mě ohlédne. „Vyhovuje ti to? Smím aspoň na jednu podělanou vteřinu prostě jenom být?“

Dlouho na něj hledím a pak pomalu vstanu. „Můžeš být, cokoli budeš chtít. Jestli ti to přináší štěstí, je jiná otázka.“

„Ty máš tak co mluvit,“ odsekne a vyrazí ke mně. „Řekni mi, teď a tady, že se v tomhle starém baráku neschováváš před životem. Panebože, jsi mladá holka, co žije jako stařena. Ani nechceš mluvit o svém skrytém talentu. Upřímně by mě nepřekvapilo, kdybys byla radši, abych si myslel, že hraješ v pornu.“

Hluboko v břiše ucítím studený třas.

„Nechci se s tebou hádat,“ povím mu tiše. „Jenom chci, abys byl šťastný. A podle mě šťastný nejsi.“

„No, nápodobně, zlato.“

„Tak jo, začínám být našťvaná.“

Odfrkne si a s rukama v bok mě zpraží pohledem. „Díky za info. Ani jsem si nevšiml.“

„Jdi do háje, Killiane.“

Čelist mu poskočí, jako by skřípal zuby. „Víš co? Kašlu na to. Něco ti povím – dokud jsem tě nepoznal, nebyl jsem šťastný.“

Doslova se zakývu na patách. Jeho upřímná slova mě šokují.

S rukama v pěst ke mně přistoupí. „Jsem tu už skoro dva měsíce. Takhle dlouho se na jednom místě nikdy nezdržuju. Proč myslíš, že tu ještě pořád jsem? Kvůli přírodě? Ne. Nechci tě opustit.“

„Já... ne. Neměl bys...“ Ztěžka polknu. Ne, ne, ne. Nikdy se nezamiluj do muzikanta. Tohle přece máma vždycky říkala, ne? Zlomí ti srdce, protože se vždycky budou ohlížet přes rameno a hledat další kšeft.

Killian zkříví rty. „Je to na tebe moc skutečný? Fakt šok.“

Škubnu sebou, takovou hořkost jsem v jeho hlasu nečekala. Zkusím co nejklidněji odpovědět: „Co děláš a jak jsi ovlivnil svět... Můžu si jen představovat, jaké to musí být.“ Znovu si odfrkne, já však mám ještě něco na srdci. „Mám všechna tvoje alba. V tvé hudbě je tolik života. Bože, lidi by vraždili, jenom aby měli tvůj talent a moc vyjádřit tolik emocí. A já...“ Potřesu hlavou. „Schovávat se tady nebo za naším přátelstvím... Nemůžu předstírat, že je to tak správně, Killiane. Kdybych to dělala, nebyla bych tvoje kamarádka.“

Dlouho mlčí a hledí na mě s kamenným výrazem v obličeji. Pak jen krátce přikývne. „Chápu.“ Rozhlédne se, jako by se náhle probral a netušil, kde vlastně je. Sjede mě pohledem, avšak jeho oči se na mně nezastaví. „Připozdívá se. Půjdu.“

Než stihnu pronést jediné slovo, odejde. Potřebuju všechnu pevnou vůli, co v sobě mám, abych za ním nekřikla, ať se vrátí.

6. kapitola

Killian

Příštích několik dní se držím od Liberty dál. Nenapadá mě, co jiného dělat než si držet odstup, dokud se neuklidním. To, co mi řekla, byla podpásovka, přestože měla pravdu – k sakru. Nejhorší bylo, když mi řekla, že nechce, abych ji využíval jako výmluvu, proč tu zůstat.

Výmluvu? To je to poslední, co v Libby vidím – výmluvu, proč zůstat. Když ke mně vzhledla a zadívala se na mě těma svýma obrovskýma očima schovanýma pod ošklivou kamionáckou čepicí, zbývaly vteřiny a políbil bych ji. Ztraceně, už celé dny ji chci políbit. Kdykoli se na ni podívám. Za normálních okolností bych se s tím nežinýroval, jenže na mém vztahu s Libby nic normálního není.

S ženami nikdy moc času netrávím. Po pravdě netrávím čas vůbec s nikým. Jenom píšu, skládám, cvičím, nahrávám, jezdím na turné, souložím a spím. Jedna písnička pořád dokola. Dřív jsem se občas sešel s kluky, ale i s tím byl konec, sotva jsme dosáhli na platinu. Postaral se o to nedostatek volného času a příliš mnoho pozornosti, které se nám dostávalo, kdykoli jsme si vyšli mezi lidi.

Je mi dvacet sedm let, jsem multimilionář, zpěvák a kytarista nejslavnější rockové kapely světa, a nemám ani potuchy, jak mít vztah se ženou. Nejradši bych se rozesmál, k smíchu to ovšem není.

Protože chci Liberty Bellovou.

To, že mám problém, jsem si uvědomil, když se svlékla do těch jednoduchých černých bikin a mně se pták okamžitě postavil. Přísahám, že se za tím pytlovitým oblečením snaží schovat, protože má parádní tělo. Není dokonalá jako modelka, poznám to, už jsem pár, teda spíš dost modelek měl. Po čase se z těl stanou jen a pouze těla. Přitažlivost je úplně jiná liga.

Liberty má kulatý, pevný zadek, úzký pas a plná malá prsa tak akorát pro mě. Panebože, ta její prsa. Dokonale by mi padla do dlaní. Ty tvrdé sladké vrcholky přímo prosí, abych je sál.

Toho dne na pláži jsem si tak moc přál cítit je v rukách a v puse, až jsem prakticky utekl do oceánu, jenom abych se na ni nevrhl.

Takže jo, mám problém. Omráčilo ji, kdo jsem, a ačkoli vím, že mě má pořád ráda kvůli mně samotnému, nedovedu si ji ve svém světě představit. Není to tím, že by do něj nezapadla, ale protože všechno, co o Libby vím, mi prozrazuje, že by do mého světa ani vstoupit nechtěla. Když spustí obranné zdi, vidím, že i ona mě chce. Jenže s tím bojuje a skoro zoufale staví další a další zdi. Co si s tím má chlap počít?

Proto jsem se jí rozhodl dát prostor, a to doslova.

Motorku mám ze servisu zpátky, a tak jsem vyrazil na dlouhou projížďku po pobřeží – přespávám v laciných motelech, řídím, když zrovna nespím, jím, když mám hlad. Je to krásné a uklidňující. Osamělé. Libby mi chybí. Což je divné, protože jsem ji poznal teprve nedávno. Ale znám ji. Stačilo několik málo týdnů a vím o Libby celou řadu věcí.

Vím, že přestože peče ty nejlepší sušenky na světě i dokonalý broskvový koláč – jídla, které mě nutí sténat rozkoší – ráda si dopřává nudle s máslem a barbecue omáčkou, což je podle mě naprostá nechut'árna. Vím, že miluje kreslené filmy se Scooby-Dooem a při „strašidelných“ scénách se upřímně bojí.

A zná mě. Ví, že na první koncert v životě jsem šel na Britney Spears, a ne na The Strokes, jak tomu věří veřejnost – přestože bych si přál, aby to byla pravda. Ví, že nesnáším fazole ne kvůli chuti, ale protože mi připadá odporné zakousnout se do jejich hnusné slupky.

Navzájem toho o sobě víme spoustu. Můžeme mluvit o čemkoli i o ničem. Nikdy nám to nezevšední ani se nezačneme nudit. Libby je moje rezonance – kdykoli se ocitnu v její blízkosti, najednou jsem jako nabitý a všechno se kolem mě pohybuje v jiné frekvenci. Je mi jedno, jestli to zní přeslazeně. Je to prostě tak.

Už se od ní nechci držet dál. Jestli mi může nabídnout jen přátelství, беру to.

Cesta domů mi trvá celý den. Zatímco projíždím po dlouhé silnici k našim domům, obloha bledne do kouřově modré s korálově růžovou. Můj dům stojí ponořený do stínů. Z Libbyiných oken se linou zlaté paprsky světla a dopadají na trávník. Kolem kuchyňského okna se mihne její silueta a já si představím, že vaří něco skvělého.

Zastavím na rozcestí, odkud jedna cesta vede k jejímu domu a druhá k mému. Tak moc chci vyrazit za Libby, až mě to doslova fyzicky bolí v hrudi a břiše. Chci se posadit v její kuchyni, kde to voní lahodným jídlem, chci poslouchat třískání hrnců a pánví a její hlas, zatímco mluví jen tak, a chci se dívat, jak zkušeně přechází po vlastní kuchyni.

Chci to.

Místo toho zabočím ke svému domu. A to bolí.

Po sprše si vezmu pivo a žuchnu do mohutného houpacího křesla na verandě. Na vedlejším stolku leží můj mobil. Nechal jsem ho tu schválně. Mám v něm pět zmeškaných hovorů od Scottieho a textovku: **Jax je připravený. Vrat' se do New Yorku.**

No, tentokrát nejsem připravený já. Napíšu mu, jenom aby mě přestal otravovat: **Turné začíná až za měsíc. Máme čas.**

Okamžitě mi odpoví: **Kluci se chtějí pustit do práce. Požádali mě, abych domluvil několik koncertů navíc ještě před hlavním turné.**

Do prdele. Po pravdě mě trochu štve, že mi nezavolali sami. Ani já jsem ovšem nebyl extra komunikativní. A všichni víme, že nejlepší způsob, jak nás do něčeho donutit, je poštvat na nás Scottieho.

Promnu si zátylek a uvažuji, co mám dělat. Libby má pravdu. Nemůžu se tu schovávat navěky. Nejsem ovšem připravený odejít. Zatím ne. Proto pošlu Scottiemu poslední textovku: **Ozvu se za pár dní.** Pak si mobil vypnu.

Noc je dusná a pivo studené. Nad cvrkáním cikád se vznáší tóny kytary. Doléhá ke mně akustická verze „You're The One“ od The Black Keys. Asi to bude nová nahrávka, protože jsem ji ještě nikdy neslyšel.

A pak si to uvědomím – není to nahrávka. Někdo ji tu hraje. Libby. Libby hraje na tu kytaru. Jasně že to je Libby, dívka vychovaná muzikanty, která skládá písně plné poetické krásy a schovává je před světem jako ošklivé tajemství. Jasně že i tohle se přede mnou rozhodla utajit.

Moc rád bych se na ni kvůli tomu zlobil, její hraní mě ale rozptyluje. Na pažích mi naskočí husí kůže. Vstanu. Je dobrá. Hodně dobrá. Má klidný, hladký styl, ne tak tvrdý a napjatý jako já. Spíš folk ve srovnání s mým rockem. Zatraceně se mi ale líbí.

Prsty mě svrbí, nejradši bych zvedl kytaru. Poprvé po celých měsících chci hrát. Kašlu na to, *potřebuju* hrát, chci být rytmem a nechat se jí vést, nebo vést její rytmus. Zjistit, co umí.

Volně přejde v „The Last Day of Our Acquaintance“ od Sinead O'Connor. Je to starší skladba, teď už ji moc lidí neposlouchá. Rye ale kdysi viděl nějaký dokument o rocku 90. let, jehož součástí byl i její klip k „Nothing Compares 2 U“, a úplně se do Sinead zbláznil. Prakticky jsme ho nedokázali donutit, aby její hudbu vypnul. Mám takové tušení, že právě teď má jeho vysněná žena oholenou hlavu.

Hlavou mi projedou vzpomínky na Jaxe, jak v autobusu během turné hází po Ryeovi sendvičem se salámem, protože snad už po pětisté za sebou hrál „Mandinku“, a usměju se. A pak začne Liberty zpívat.

Upustím láhev piva. *Pane. Bože.*

Její hlas je jako máslo rozteklé na chlebu. Plný smutku, něžný a zastřený. Je v něm touha. Tolik touhy. A bolesti.

Než se naděju, vyskočím na nohy. Zajdu do domu a z pouzdra vytáhnu svoji akustickou gibsonku. Krk má hladký a v dlani mě tíží tak povědomě. V hrdle mě dusí knedlík. Kristepane, asi se rozbřečím.

Vzpamatuj se, Jamesi.

Pevně sevřu kytaru. Otevřenými dveřmi ke mně doléhá Libertin hlas. S drásavým vzdorem zpívá o ztrátě a odloučení. Ten hlas mě vede, srdce mi z něj buší.

Neslyší mě přicházet ani otevírat dveře. Oči má zavřené a ochranně se choulí nad kytarou. To, že má její hlas v této poloze takovou sílu, na mě udělá obrovský dojem. Nejvíc mě ale dostane její výraz, ztracený, a přesto klidný.

Ona tu hudbu cítí, ví, jak ji podat a jak ji přijmout.

Stojí mi už jenom z její blízkosti. Koule se mi stáhnou, když dojde k poslednímu mocnému refrénu a její hlas odezní jako cinknutí kovadliny. Nemůžu dýchat. Připadám si stejně, jako když jsem poprvé v životě zpíval na pódiu a cítil, že se mi otevírá celý svět a nabízí mi nepřeborně možnosti.

Myslím, že právě v té chvíli jsem se do Liberty Bellové trochu zamiloval.

Všimne si mě, vyjekne a poslední notu tak náhle přeruší.

„Ježíši,“ uleví si, když zas dokáže promluvit. „K smrti jsi mě vyděsil.“

Přivedla jsi mě zpátky k životu.

Ta myšlenka mi projede hlavou, čistě a jasně. Nahlas to však nevyslovím. Sám nedokážu promluvit. Stojím tu jako idiot, hrud' se mi zvedá a kytary se držím jako záchranného lana.

Po krku a přes tváře se jí přelije ruměnec. Skloní hlavu, jako by se styděla. Tak to ani náhodou. Nedovolím, aby se přede mnou skrývala.

„Krása,“ zašeptám přes knedlík, který mě stále dusí v hrdle. „Jsi krásná.“ Jsem přesvědčený, že v životě už nikdy neuvidím nic ani nikoho, kdo by byl tak ohromující jako ona. Všechno se změnilo. Úplně všechno.

Libby

Srdce mi v hrudi divoce buší. Killian mě strašně vyděsil. Pomalu se ale uklidňuju a spolu s klidem přichází i něco, co se dost podobá studu. Killian mě přistihl, jak zpívám, na plné koule – nebo podle toho, co by bylo jejich dámským ekvivalentem.

Před několika dny jsem ho slyšela, jak odjíždí na motorce, a když se ten večer ani příští den nevrátil, srdce se mi sevřelo a žaludek poklesl. Asi bych si myslela, že odešel nadobro, kdyby mi před odjezdem nepřilepil Killian na dveře domu vzkaz: *Jedu teď na pár dní pryč, jen se tak projíždět. Nedělej nic, co bych neudělal já – aspoň tedy ne beze mě.*

Zabolelo mě, že mě tu tak v pohodě nechal, a zároveň mě našťvalo, že se mnou neobtěžoval rozloučit osobně. Nejsem ale jeho chůva. A rozhodně nemůžu někoho nutit, aby u mě zůstal. Proto jsem se vrátila k životu, jaký jsem vedla předtím, a snažila se přitom ignorovat nicotu ve svém nitru. Zjistila jsem však, že to, na co jsem byla zvyklá, mi nyní připadá prázdné a tiché, příliš tiché.

Abych tu prázdnotu vyplnila, hrála jsem na kytaru a zpívala. Každý večer. Nedělala jsem to celé měsíce. Myslela jsem přitom na rodiče a to také bolelo jako rána, kterou si navzdory bolesti pořád dokola škrábete, nebo možná právě kvůli tomu.

A teď se Killian vrátil, stojí ve dveřích a svojí přítomností osvětluje prostor. Je tu. Můj osobní magnet. Přitahuje mě tak moc, až mám co dělat, abych se k němu nerozeběhla. Snažím se nezubit jako idiot, přestože bolest, kterou mi způsobil, neustoupila. Chci se ale usmát. Tak moc to chci. Protože je tady.

Najednou mi všechno připadá zas na svém místě. A zároveň jako by se můj svět vychýlil z rovnováhy.

Jak se na mě dívá... I to mě naplňuje světlem a rozžíná jiskřičky a plameny v mém těle.

Krásná. Řekl, že jsem krásná, a prohlíží si mě, jako bych byla jeho důvodem, proč žít, tím jediným důvodem.

Pod silou jeho pohledu ztuhnu. Neusmívá se tak hravě jako dřív. Spíš vypadá našťavaně, zoufale.

Krk kytary svírá tak pevně, až mu klouby na ruce zbělají. „Zahraj si se mnou, Liberty.“

Měla jsem to čekat – koneckonců s sebou přinesl kytaru. Místo toho mě jeho slova překvapí a ta prosba je jako rána na solar.

Vydám přidušený zvuk. Nemůžu před Killianem Jamesem hrát. Jakkoli se s Killianem-mužem cítím příjemně, Killian-muzikant mě znervózňuje. O jeho vokálech se vyprávějí legendy – má silný, čistý a působivý hlas, jeho syrovost vás chytí za duši a nepustí. Když zpívá, máte pocit, že zpívá jen pro vás, že cítí vaši bolest, zoufalství, radost, vztek, smutek i lásku a dává jim hlas. A přestože vím, že zpívat umím, vedle něj jsem jen amatérka.

Killian rozevře oči a o krok ke mně přistoupí. „Prosím.“

Stojí uprostřed místnosti a stále svírá krk kytary, jako by ho to jediné drželo nad vodou. Dívá se však na mě, kolem koutků očí má napjaté vrásky a hrud' se mu zvedá hlubokými, rychlými nádechy.

Chce to. Hodně. Tuším, že to přímo potřebuje. Ať už k tomu má jakýkoli důvod, svoji hudbu od sebe dlouho odháněl. Ted' si ji však chce přivolat zpátky. Odepřít mu to by bylo jako zadupat do země jarní květ, který si probojoval cestu zmrzlou zimní půdou.

Olíznu si suché rty a přinutím se mu všechno povědět. „Poprvé v životě jsem před někým jiným než před rodiči vystupovala ve čtvrté třídě na talentové soutěži. Měla jsem hrát ‚In My Life‘ od The Beatles.“ Killian se začíná usmívat, zavrtím však hlavou. „Nedopadlo to dobře. Na pódiu jsem se roztrásla tak moc, až jsem myslela, že omdlím. Jenom jsem tam stála a zírala. A pak jsem uslyšela, jak se někdo uchechtl. Utekla jsem odtamtud a v zákulisí se počurala.“ Zkřívím rty ve zmučené grimase. „Až do čtvrtáku na střední mi říkali Počuránek Bellová.“

„Debilové.“ Killian se zamračí. „Já zas na vlastní oči viděl, jak se Jax ve školce počural během vánoční hry. Přimo na pódiu.“

Pohladím hladké křivky kytary. Tenhle nástroj miluju. Ráda na něj hraju. Jak to, když je s ním spjato tolik strachu a ponížení?

„Podruhé jsem zkusila vystoupit na pódiu na vysoké. Ten večer byl mikrofon volně k dispozici, mohl zpívat a hrát kdokoli. Ani jsem se tam nedostala. Pozvracela jsem se za zesilovači a zdrhla odtamtud.“

„Zlato...“

Zadívám se mu do smutných očí. „Potom jsem s tím už přestala, Killiane. Přestala jsem se snažit. Přestala jsem snít. A částečně se za to stydím. Částečně se mi však ulevilo. Moji rodiče byli rádi. Takový život si pro mě nepřáli. Tvrdili, že je příliš brutální.“

Killianovi se pohne čelist, jako by zaskřípal zuby, a když promluví, zní to jako zavrčení. „Kdy ti to řekli?“

„Říkali mi to od začátku. Zprvu jsem jim nechtěla věřit.“

Přikývne, jako bych mu potvrdila nějakou domněnku. „A pak spustili: ‚My ti to říkali.‘ Proto jsi schovala svoje písně a zaměřila ses na něco jiného.“

Pevně sevřu krk kytary. „Tak to nebylo.“

Jenže bylo. To také zabolí.

Killian neuhne pohledem. „Ty písně jsi složila a zkoušela jsi hrát před lidmi, protože miluješ hudbu stejně jako já. Máš ji v krvi, ať už ji tam chceš mít, nebo ne.“

„Ano,“ přisvědčím tiše, protože mu nemůžu lhát, když se na mě dívá, jako by dokázal nahlédnout až do mé duše.

Killian ke mně přistoupí. „Zahraj si se mnou. Uvidíš, jak příjemné to může být.“

„Já ne...“

„Nebudu se ti smát,“ slíbí důrazně. „Nikdy. Se mnou jsi v bezpečí, Libby. Snad to víš.“

Někde hluboko ve mně povolí lano a já se tak konečně dokážu zhluboka nadechnout. Polknu svůj strach. „Co si chceš zahrát? Něco vlastního?“

Cítím, jak z něj opadne trocha napětí, přesto nakrčí nos. „Ne. Bylo by ode mě asi arogantní, kdybych po tobě chtěl zahrát některou z mých písní. Zkusíme klasiku. Ale takovou, co nás bude bavit.“ Kousne se do spodního rtu a svraští obočí, pak se však rozzáří. „Znáš ‚Wanted‘ od Bona Joviho?“

Musím se zazubit. Kdyby byl táta naživu, utrápeně by sténal, že tu někdo považuje Bona Joviho za klasiku. Killianově volbě se však nedivím. Sice jsem zrovna tuhle píseň nečekala, je ovšem plná možností. Píseň funguje i jenom s akustickými kytarami a bez bicích. Navíc je to tak trochu duet.

„Dead or Alive“? Jo, tu znám.“ Naladím struny a zkusím tón. Pak zahraju několik prvních akordů. Ta stará, ale tak známá píseň mi vykouzlí na tváři úsměv.

Killian vydá nadšený zvuk, přitáhne si židli a začne si ladit kytaru. Panebože, už jen při pohledu na ty velké ruce a dlouhé prsty, jež poletují nad pražci, na jeho předloktí s vyrýsovanými svaly, jež se mu při každém pohybu napínají, mi vyschne v ústech. Killian s kytarou v ruce hraje hlavní roli v mých nejzvrhlejších představách i těch nejvíc holčičích snech.

Srdce mi buší a v žilách mi koluje očekávání i nervozita. Nemůžu uvěřit, že si s ním zahraju. Že si s ním zazpívám.

Pohlédne na mě a oči se mu zalesknou. „Ved’ mě.“

„Cože?“ Žaludek mi poklesne. „Ne. Ani nápad. To ty jsi hlavní kytarista.“

Uchechtne se. „Dneska ne. Vedeš. Text sladíme, ale první verš je tvůj.“

Ještě chvíli se dohadujeme, kdo bude zpívat co, a pak už se shodneme, že začneme. Ruce se mi tak potí, až si musím otřít dlaně o šortky, než uchopím kytaru.

Killian mě tím vrnivým hlasem tiše povzbudí. „Bude se ti to líbit, Liberty. Nepřemýšlej a vnímej to.“

Zhluboka se nadechnu. A tápám. Zrudnu a překonám se. *Hudbu. Musíš cítit hudbu.*

Dobře. To zvládnou.

Začnu zpívat – zprvu nejistě, ale silněji, když se Killian zeširoka usměje a povzbudivě přikývne. Zavřu oči a pomyslím na text písně. Je o muzikantovi, otupělém a unaveném světem. Osamělém. O muži, kterému nezbylo nic než bavit masy.

A pak mi to dojde. Otevřu oči a pohlédnu na Killiana. Srdce mě pro něj bolí. Nezdá se, že by si toho všiml. Poslouchá můj zpěv. Přidá se do rytmu a převezme druhý verš. Pak začne zpívat.

Killianův hlas je jako zvuková vlna, jež se přelije přes místnost. Je něco jiného, když si zpíváte ve sprše, a když se ocitnete v koncertní síni.

Další akord se mi nepovede, avšak vzpamatuju se. *Musíš cítit hudbu.*

To také udělám.

Zpíváme a užíváme si to.

Killian je velkorysý muzikant, nechává mě vést a povzbuzuje mě, když klopýtám. Občas změni rytmus, takže jsem nucená se jím řídit, dělá to však

s úsměvem a pobízí mě, abych vyšla ze své ulity a zarískovala. Hrát s ním je jako tanec.

Postupně získávám odvalu a vkládám do hlasu víc emocí. Stávám se tím osamělým, ale pyšným muzikantem.

Díváme se na sebe a tělem mi prochází výboje energie tak silné, až se mi z nich naježí kůže a ztuhnou bradavky. Naplňuje mě čirá radost, a zatímco zpívám z celého srdce, začnu se usmívat. Killian mi úsměv oplátí a upřeně se na mě dívá očima, jež mu žhnou jako černé uhlíky. Rozpaluje mě to. Nejradši bych odhodila kytaru, vrhla se mu na klín a vzala si, po čem toužím. Nechci, aby tahle píseň někdy skončila.

Zazpívá refrén a jeho hluboký hlas mi prosákne do kostí a vyjede mi po stehnech jako tekutý žár. Panebože, je tak nádherný. Tak dokonalý.

Plynule a elegantně se vytasí s kytarovým sólem, přivře víčka a silným tělem se kolébá do rytmu. Všechny ty působivé svaly se mu napínají, sám o sobě je však uvolněný, tak uvolněný, tak ponořený do písně. Dívat se na něj, jak se tím nechává unášet, je jako sex. Toužím po něm.

Píseň skončí příliš brzy. Lapám po dechu a kůži mám celou zpocenou.

Dlouhou chvíli na sebe jen hledíme a v uších mi burácí krev, jako by se moje tělo nechtělo toho rauše vzdát.

„Panebože,“ zašeptám nakonec.

„Jo,“ přizvukuje stejně syrovým hlasem. „Jo.“

Celá roztřesená odložím kytaru a prohrábnu si zvlhlé vlasy. „To bylo...“ Ztěžka se nadechnu. „Jak se něčeho takového můžeš vzdát?“

Oheň v jeho očích uhasne. Skloní hlavu a opatrně položí kytaru na zem. „Každý občas potřebuje pauzu.“

Na tom něco bude. Ještě teď se třesu. „Připadám si, jako bych uběhla maraton.“

„To je adrenalin.“ Rty mu zacukají. „To tak bývá, když hraješ dobrou muziku. A my dva, Liberty Bellová, jsme právě teď zahráli zatraceně parádní muziku.“

Zahoří mi tváře. „Jenom díky tobě.“

„Ne,“ opraví mě tiše. „Díky *nám*.“ Zadívá se na kytaru vedle mě. „Chceš si dát další kolo?“

Chci? Sama nevím. Připadá mi to v určitém směru nebezpečné. Jako bych si na tom mohla vybudovat závislost. Pokud se tomu poddám, dokážu se bez toho někdy obejít?

Killian na mě poklidně hledí, a přesto se ke mně naklání, celý napjatý. Čeká. Nedokážu mu odolat. Začínám si říkat, že mu snad nikdy nebudu schopná odolat.

Zvednu kytaru. „Jasně. Znáš ‚Indifference‘ od Pearl Jam?“

Tmavé oči mu nadšeně zasvítí. „Zas Eddie?“ Potřese hlavou, ve tvářích se mu však objeví dolíčky. „Klidně si s tím bojuj, jak se ti zlíbí, Lib, ale dobře víš, že mě máš ráda víc.“

Mám ho víc než jenom ráda. To je ten problém. „Jestli chceš zahrát některou ze svých písní, stačí říct,“ prohodím bezstarostně. „A pak nad tím popřemýšlím.“

Pramen vlasů, jenž mu spadne do čela, mu zakryje oči. Zahraje několik akordů, v hlasu mu však zní úsměv, když odpoví: „Možná příště.“

V těch slovech slyším naději.

7. kapitola

Killian

Je noc, když se stanou tři věci: moji ložnici osvětlí blesk, ozve se zaburácení hromu a Libby se rozkřičí, jako by ji vraždili. Okamžitě se probudím s takovým děsem, až se mi koule stáhnou k tělu, a srdce mi buší, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi.

Po jedinou krátkou vteřinu jenom sedím, lapám po dechu, zběsile se rozhlížím po temnělém pokoji a snažím se pochopit, co se to sakra děje. Pak si vzpomenu na ten křik. Libby.

S dalším bleskem a zahřměním znovu zazní ten křik. Už jen proto, že její křik slyším až k sobě domů, se mi téměř zastaví srdce.

„Panebože.“ Strach a zuřivost mě donutí vyskočit z postele a popadnout tu jedinou zbraň, kterou tu mám, svoji gibsonku. Není to moc, ale aspoň něco, a já s ní klidně umlátím kohokoli, kdo Libby zkříví vlásek na hlavě.

Vyběhnu z domu do bouřky, která zuří natolik, že skoro ani nevidím před sebe. Do kůže mi buší ledový déšť a nohy mi pleskají v blátivých kalužích.

Málem se rozplácnu, jak dlouhý, tak široký, když noc rozjasní další blesk. Zoufalý křik ozývající se z Libbyina domu mě však nutí spěchat za ní.

„Libby!“ Bez váhání jí vykopnu dveře. Obklopí mě temnota. Libby pořád ječí a ten zvuk mi trhá duši na kusy. Bosý přeběhnu po dřevěné podlaze k její ložnici.

To už křičím i já – řvu jak zvíře a adrenalin a čirý vztek mi dodávají sílu. Rozmáchnu se gibsonkou nad hlavou, připravený fláknout s ní někoho po hlavě. Když konečně vpadnu do jejího pokoje, zarazím se.

Libby sedí na posteli, oči vytřeštěné a křičí. Nikdo jiný tu není.

Vteřinu tam jen stojím i s kytarou nad hlavou, z vlasů mi kape voda a hrud' se mi ztěžka zvedá. Pak se vzpomatuju a nechám gibsonku pomalu klesnout.

„Libby?“

Nevím, jestli mě přes vlastní výkřiky slyší. Řinou se z ní teď rychleji a ještě se navíc kolébá sem a tam. Ten zvuk mě ničí, drásá mi srdce.

Všechny chloupky na těle se mi na protest postaví do pozoru. Tohle není normální.

„Libby.“ Odložím kytaru a vydám se k ní. „Zlato. Přestaň.“

Neslyší mě. Možná ani nevidí.

Noční děsy. Zasáhne mě to jako tuna cihel. Máma mi povídala, že jsem je taky míval. Prý se člověk nedá v takovém stavu uklidnit. Vůbec si na ně nevzpomínám, říkala mi ale, že to bylo strašné. Ted' už jí teda sakra věřím.

Na chvíli si Libbyiných děsivých skřeků nevšímám a zajdu zavřít vchodové dveře. Když se vrátím do její ložnice, pořád křičí, to už ale zamírím k jejímu oknu, které nechala na noc pootevřenou. Zavřu ho, zatáhnu žaluzie, dojdou do koupelny, kde rozsvítím, a dveře nedovřu, aby do ložnice proudila trocha světla, aniž by ji to probudilo ze spánku.

Možná je to tím světlem nebo proto, že burácení bouřky ted' zní tlumeně, Libby se však náhle nadechne a rozpláče se.

„Libby?“ zašeptám. Našlapuju pomalu. „Panenko?“

Roztřeše se a několikrát zamrká. Znovu mučivě vzlykne. „Killiane?“ Hlas má suchý jako troud. „Co děláš v mé ložnici?“

Dojdu k ní opatrně jako k tikající bombě. Srdce se mi ještě stále neuklidnilo a začínám se třást. Soustředím se však na ni. „Křičela jsi, Lib. Myslel jsem, že tě někdo napadl.“

Přiloží si roztřesenou ruku na čelo a na moje slova nijak nezareaguje. „To... ta bouřka...“ Schoulí se a přitáhne si kolena k hrudi.

Dál už nečekám. Posadím se vedle ní a obejmou ji. Je celá zalitá potem a žhne mi v náruči jako pec. „Už je dobře, Lib. Jsem tu.“

„Panebože.“ Položí mi lepkavou dlaň na paži. „Jsi mokrá a studená.“

Pevně ji sevřu, protože je horká a měkká, a ano, kurevsky mrznu. Pravda však je, že ji potřebuju držet, potřebuju fyzický důkaz, že je v pořádku a bezpečí.

„Nevím, jestli sis toho všimla,“ odpovím s předstíranou lehkostí, „ale venku padají krávy a slepice.“

Odfrkne si do mé kůže. „Krávy a slepice?“

„Jsme přece na venkově, Lib,“ připomenu jí. „Když můžou padat trakaře, proč ne krávy a slepice?“

Cítím, jak se mi usmívá do hrudi. „My jsme tu spíš na zeleninu než na krávy. Neviděl jsi tam náhodou padat i rajčata?“

„Mám pocit, že mě do hlavy zasáhla nějaká ta padající rukola. Ale jistě si nejsem, dost tam fouká.“

Jako na zavolanou do oken udeří poryv větru. Připadá mi, jako by se otřásl celý dům.

Libby se ke mně přivine ještě blíž a horkou dlaní mi přejede po kůži. „A tos vyběhl do té zeleninové bouře jenom takhle nalehko?“

„Myslel jsem, že tě tu někdo vraždí,“ zabručím. „Co jsem měl dělat?“ Kdybych ji ještě někdy slyšel takhle křičet, klidně bych proběhl ohněm, jenom abych se za ní dostal.

„Takže jsi sem vyrazil v domnění, že se tu odehrává vražda, vyzbrojený kytarou a úplně nahatý.“ Ztuhne. „Jsi nahý? Teď si nejsem jistá.“

„Ale jsi si jistá, že mám kytaru.“

„Myslela jsem, že mě s ní praštíš po hlavě.“

„Hezký. Umíš teda za ten můj hrdinský čin poděkovat.“

„Raději se soustředíme na to důležité. Prosím tě, řekni mi, že nejsi nahý.“ Zazubím se. „To ti neřeknu.“ Mám boxerky, ale rád ji zlobím.

Ani jeden z nás se nepohne. Já proto, že jsem ztuhlý zimou. A Libby? Přestože si dělá starosti, jestli jsem nahý, stejně se vedle mě nervózně vrtí.

„Chceš se na vlastní oči přesvědčit, jestli jsem nahatý, co?“ pronesu do tmy. Můj penis se probudí, jako by věděl, že je předmětem konverzace, a chtěl se náležitě předvést.

„Už jsem tvoji výbavu viděla, Kille,“ prohlásí naprosto suše.

Stisknu jí rameno. „Což znamená, že moc dobře víš, jak velká ta výbava je.“

No, to není tak úplně přesné. Neviděla mě zrovna v tom nejlepším stavu. Penis mi znovu škubne, jako by se chtěl proti té nespravedlnosti ozvat a žádal, aby si ho znovu prohlédla. V duchu ho napomenou, aby zklidnil hormon, protože na to může zapomenout.

Libby se ode mě celá ztuhlá odtáhne. „Měl by ses osušit. Kůži máš jako led.“

„Jo.“ Prohrábnu si mokré vlasy. Třesu se, což není dobré znamení. Nechci odejít, ale musím. Tady mě už není potřeba. Potlačím povzdech, vstanu a všimnu si, že Libby odvrátí tvář, aby na mě neviděla. Roztomilé. Víím, že se chce podívat. Potlačím třas. „Nechám tě zas spát.“

„Ne,“ vyhrkne tak hlasitě, až skoro křičí. Zarazím se.

Nevzhlédne, zvedne však ruku a gestem mi naznačí, abych se zastavil. „Mohl bys... No, mohl by ses třeba osušit v mé koupelně. A pak...“ Potlačí přidušený zvuk. „No, venku prší.“

Rty mi zacukají v úsměvu. „Mám tu zůstat, Lib?“

Bože, prosím, dovol mi tu zůstat. Strašně mrznu. A moje postel je prázdná.

„Ano,“ zašeptá.

Málem se rovnou vrhnu pod přikrývku. To ovšem nejde. „Libby, zlato, budu k tobě upřímný. Nejsem nahý, mám ale jenom boxerky. Možná se probudím s ranním stožárem. Po pravdě se mi asi postaví, jestli se mě dotkneš.“ Upřímně řečeno si říkám, že se mi v boxerkách vztyčí stan už jenom z toho, že s ní ležím v jedné posteli. „Byl bych nerad, kdybys mě za to nakopala do koulí.“

Povytáhne koutek rtů v pobaveném úsměvu. „Killian nedokáže ovládat svůj penis. Beru na vědomí.“

„Neboj, dokážu ho ovládat naprosto excelentně. Jsem mistr v –“

„Drkotají ti zuby,“ poznamená. „Jdi se osušit a pak zalez do postele.“

Nemusí mě dvakrát pobízet. Rychle zajdu do koupelny a otřu se osuškou. O pět vteřin později vlezu pod přikrývku a omotám se kolem horké, sladké Liberty.

Libby

Killian mi vlez do postele úplně ledový, a přesto mě stojí veškerou pevnou vůli, abych se k němu nepřivinula. Noční děs mě stále tíží u srdce a celá se z něj chvěju. Poprvé po letech jsem se neprobudila ve tmě sama. V krku mě při pomýšlení na to, že Killian vpadl za bouřky do mé ložnice vyzbrojený jen svou milovanou kytarou, dusí knedlík.

Celý roztřesený vklouzne pod přikrývku. Potlačím úsměv a pomůžu mu se zachumlat. Chodidly se dotkne mých a já vyjeknu.

„Panebože, jsi studený.“ Rozmrazit ty rampouchy, v které se mu proměnila chodidla, nebude zrovna hračka.

„Dokud jsi to neřekla, ani jsem si neuvědomoval, jak obrovská je mi zima,“ zamumlá a povzdechne si, když mu přihrnu přikrývku až ke krku.

Mělo by mě znervózňovat, že leží v posteli vedle mě a skoro se dotýkáme nosy. Jsem však tak ráda, že tu je, až ani nedokážu myslet na nic

jiného. Venku zuří bouře a s každým zaduněním hromu se mi záda napnou. S Killianem se však cítím v bezpečí.

„Miluju tvůj polštář,“ prohlásí konverzačně. „Už jsem ti to říkal?“

„Ne.“ Snažím se uvolnit, třas v mém břiše však neustává. „Cvoku.“

Znovu si povzdechne. „Je tak zatraceně pohodlný. Proč je tak pohodlný?“

„Protože je z paměťové pěny a gelu. Stál mě dvě stě dolarů. Kritiku si nech od cesty. Postel je moje svatyně.“

Oči mu ve tmě září jako tmavé hvězdy. „Proč bych to měl kritizovat? Já jsem všemi deseti pro čas kvalitně strávený v posteli.“ Zazubí se a ukáže mi bílé zuby. „Po pravdě si ráno tohoto mazlíka taky objednáám.“

Rozesměju se a pak se k vlastnímu zděšení náhle rozpláču.

„Hej,“ uklidňuje mě. „Hej. Pojd' sem.“

Killian si mě k sobě přitáhne a pak si položí bradu na moji hlavu. Na břiše cítím jeho vybouleninu, tentokrát však na sex nemyslím. Je jako kotva, pevná zeď stojící mezi mnou a prázdnotou. Paže má silné a pevně mě svírá.

Už je to tak dlouho, kdy jsem cítila tak základní lidský kontakt jako objetí, že mě to dočista rozhodí.

Nedokážu potlačit hlasité, ošklivé vzlyky. „Jsem tak... osamělá. Oni se už nevrátí. A vím, že jsem dospělá, neměla bych kvůli tomu vyvádět. Spousta lidí nemá rodiče. Jenže oni byli jediní, kdo mě znali takovou, jaká doopravdy jsem. Nikdo takový už není.“

„Je,“ zašeptá naléhavě. „Jsem tu já. Máš mě, Liberty.“

Na jak dlouho? A v jakém směru? Nezeptám se. Na to jsem příliš v háji. Stres z toho, že jsem se znovu probudila do další temné bouřky, osamělost, všechno, co jsem se tak zoufale snažila ignorovat, to všechno mě naráz smete. Pláču, až dál plakat nedokážu. Pláču hlasitě a utrápeně. Celou dobu mě objímá, hladí po zádech a šeptá mi do ucha nesmysly. Je horký, příjemný a naživu.

Někdy během noci usnu, unavená a zesláblá. Když se probudím, je už ráno a jsem tu sama. V krku mě bolí a oči mě pálí. V ložnici je horko, vzduch je těžký a dusný. Vkloupám do koupelny a při pohledu do zrcadla na svoje napučené oči a skvrnitou kůži sebou škubnu.

Studená sprcha mě probere. Vyčistím si zuby a obleču tílko a šortky. Mokrý vlasy jsou příjemné, je tu však příliš horko. Příliš ticho. Uvědomím

si, že neběží elektřina, a s povzdechem zamírím do kuchyně.

Při pohledu na Killiana, jenž stojí u kuchyňské linky širokými zády ke mně, se zarazím. Je do pasu nahý, jen ve vojensky zelených kraťasech, jež mu lnou k úzkým bokům a pevnému zadku, a pohybuje se s grácií. Chvilí si vychutnávám pohled na jeho zádové svaly, jež se mu pohybují pod pevnou, opálenou pokožkou, i na to, jak se mu napnou dlouhá bosá chodidla, když přešlápne, aby vytáhl několik vidliček. Je zvláštní, že si všímám chodidel, ale vidět je mi připadá intimní.

Nejspíš vycítí můj pohled, protože se otočí a něžně na mě pohlédne. „Ahoj. Nejde elektřina. Připravil jsem ovocný salát – jestli se teda dá nakrájeným broskvím, pomerančům a jednomu banánu říkat ovocný salát. Nic jiného tu ale nebylo.“

Je roztomilý. Přesto zůstanu stát ve dveřích kuchyně. Přemýšlím nad tím, jak jsem v noci bláznila. Od dětství mě v tomhle stavu nikdo neviděl. Ani moji rodiče. Asi můj stud vycítí, protože odloží mísu plnou nahrubo nakrájeného ovoce a nabídne mi vidličku.

„Dneska se najíme rovnou ze žlabu. A potom nás čeká zábava se zahradní hadicí.“ Při pohledu na jeho výraz se musím usmát. „Ani nevíš, jak moc se těším, že se pomstím.“

„To se vsadím.“ Zakousnu se do zralé broskve. „Pomiňme fakt, že jsem prokazovala veřejnosti službu.“

„Neboj, Elly May. Budu něžný. Tak trochu.“

Křeníme se na sebe jak dva idioti a pak se z jeho kapsy ozve tlumené vyzvánění mobilu. Úsměv mu z tváře opadne a po hmatu hovor odmítne.

„Ani se nepodíváš, kdo ti volá?“ zeptám se.

Pokrčí rameny a zabodne vidličku do kousku broskve. „Není třeba. To vyzvánění mám nastavený na svého manažera Scottieho.“

„Ty s ním nechceš mluvit?“

„Nijak zvlášť.“ Znovu nabodne další kousek ovoce, jako by byl na lovu divé zvěře. „Chce akorát mluvit o práci...“ Dlouze a trochu předstíraně se na mě usměje. V očích se mu zračí vztek a podráždění. „Jsem na dovolené.“

„Tak dobře,“ zkusím odpovědět škádlivě, rty mám však napjaté.

Připadá mi, jako by mě v žaludku tížil kus olova. Jeho manažer chce, aby se Killian vrátil. To je mi jasné. Bez ohledu na to, jak moc se Killianovi na jeho dovolené líbí, pořád na něj čeká skutečný život. Nakonec ho tak jako tak ztratím.

„A díky,“ zašeptám. Proklínám se za to, jak se mi svírá krk.
Zavrtí hlavou. „Ten salát je dost děsnej, zlato. Oba to víme.“

„Ne. Myslím za to, že jsi... tady.“

Killian se na mě dlouze zadívá, svraští obočí a pak položí ruku na moji.
Má ji horkou a těžkou, svírá mě něžně, avšak silně. „Děkuju, že jsi mi to dovolila.“

Panebože, co nevidět mu tu ruku stisknu a rozbulím se. Musím se vzpamatovat. Zvednu kousek nahrubo nasekaného pomeranče. „Přidat do ovocného salátu i něco s kůrou je přímo ideální.“

Zacukají mu rty. „A co semínka, Martho Stewartová? Ta nevadí?“ Jedno po mně hodí, ani nestihnu odpovědět.

Zatímco se mu chystám pomstít tím, že po něm mrštím kousek banánu, napětí v mé hrudi poleví. Zvládnu to.

8. kapitola

Libby

Po bouřce obvykle zavládne klid a zem si může na chvíli oddychnout. Tady nic takového. Horko nás tíží jako tlustá přikrývka, spaluje všechno, co se mu postaví do cesty. Bez elektřiny tu není moc co dělat, jen přemýšlet. Ani zajít na pláž nejde. Písek je rozpálený od letního slunce, a sotva vyjdete z oceánu, pečete se, jste celí od písku a podráždění.

Rozhodnu se rozvalit na pohovce na verandě, závěsy na oknech jsou zatažené, aby chránily vnitřek domu před sluncem, a tu a tam se ozývá praskání ledu, který se rychle rozpouští v chladicím boxu. Snesu na sobě jenom bavlněné šortky a tenké tílko a pro jednu jsem za svoje malá prsa vděčná, protože můžu chodit pohodlně bez podprsenky.

Nebo možná nemůžu. Palčivě vnímám, jak mi žebrovaná látka lne k vlhké kůži a zdůrazňuje moje křivky. Jenže co jiného mám dělat? Nehodlám v tomhle vedru trpět ještě víc tím, že si navleču další vrstvu oblečení. Jestli mě má Killian vidět, tak ať.

Stejně se na mě nekouká. Rozvaluje se na podlaze, drnká na kytaru a popíjí citronádu, kterou jsem připravila. Pomalá melodie jeho kytary mě ukoľebává ke spánku a střídavě usínám a zase se probouzím.

„Jestli elektřina do zítřka nenaskočí,“ prohlásí Killian a vytrhne mě z omámení, „ubytujeme se v hotelu ve Wilmingtonu.“

Ani se neobtěžuju otevřít oči. „Naskočí.“

Otráveně zafuní. „Měli jsme odjet už dneska ráno.“

„Nevěděli jsme, že to potrvá tak dlouho. Navíc už se smráká. Brzy se ochladí.“

Killian zamručí, což může být buď souhlas, nebo taky vokální ekvivalent očí obrácených v sloup. Je mi to jedno. Na to je mi příliš vedro.

Právě to vedro se mi dostává pod kůži. Měla bych z něj být celá malátná. Jenže nic takového. Jsem neklidná. Cítím to hutné těžké vedro, hladí mě po kůži a přitahuje k sobě moji pozornost. Cítím, jak se mi s každým nádechem zvedá hrud'. Po páteři mi stékají kapky potu a kostka ledu, kterou

si přejíždím po hrudní kosti, se pomalu rozpouští a voda z ní mi stéká mezi
ňadry.

Počasí za to však nemůže. Ne doopravdy. Může za to Killian, který sedí
naproti mně, na sobě jenom nízko posazené kraťasy. Hrud' má celou
zpocenou. Může za to i jeho hluboký převalující se hlas, tak nádherný, až
mi z něj tuhnou bradavky. Dotýká se toho roztouženého místa mezi mými
stehny.

Poposednu. Proklínám se za horkost, která mi v tom místě pulzuje,
rozvášněná, roztoužená. Nejradši bych vyklenula záda a vystrčila prsa.
Přitáhla k nim pozornost. Prosila.

Killian tiše zpívá píseň, již jsem nikdy předtím neslyšela. Soustředím se
na text. Vypráví o muži, který si připadá otupělý a bez cíle a najde útěchu
v úsměvu ženy. Je to píseň o sexu – o líném, malátném sexu – který trvá
celé dny.

Chci ho požádat, aby zpíval o něčem jiném. A přesto bych nerada, kdyby
přestal.

On se však odmlčí. Odmlčí se a zase se rozezpívá a já si uvědomím, že
skládá. Na kůži ucítím mrazení.

„Nová píseň?“ zeptám se tiše, když se zarazí a zkouší akord. Píše
od chvíle, kdy se mnou před několika dny zpíval. Je úchvatné to sledovat.
Když si ho najde nová píseň, jde to rychle. Potřebuje však zpětnou vazbu,
někoho, kdo na tom s ním bude pracovat. Prozradil mi, že dřív ta role
patřila Jaxovi. Jax tu však není, a tak ten úkol připadl mně.

Poté, co doskládal druhou píseň, jsem si už na svou novou úlohu zvykla,
proto teď tiše, procítěně zazpívám refrén.

„Je to dobré. Možná bych ale ‚žízeň‘ vyměnila za ‚chtíč‘?“ Znovu sloku
zazpívám, zkouším text.

Ticho.

A pak se ozve jeho hlas, hrubý, zastřený. „Krása.“

Otočím se. Propaluje mě pohledem a tmavé oči má skelné žářem.
Žaludek mi poklesne a zkroutí se.

Neodvrátí se. „Máš zatraceně krásný hlas, Liberty Bellová. Jako nedělní
sex.“

Roztřeseně vydechnu.

Panebože, připadám si, jako by mě tím temným pohledem svlékal. Je to
tak příjemné.

„To bys měl použít,“ navrhnu přidušeně. „„Jako nedělní sex“. Byl by to dobrý verš.“

Killian si odfrkne. „Přijmi kompliment, panenke.“

„Panenko?“ Vzhlednu ke stropu. „Snažíš se mě otrávit, že jo?“

„Upřímně? Uklouzlo mi to.“

Překvapeně na něj pohlédnu. Ani sebou necukne, avšak oplátí mi pohled, jako by mě vybízel, ať si zkusím něco namítnout. Vyměňovat si pohled s Killianem není zrovna snadné. Na to má oči příliš výmluvné. Jediné škubnutí těch jeho tmavých obočí vydá za celé věty. Vedeme spolu konverzaci, aniž bychom pronesli jediné slovo:

Do toho, klidně mi řekni, že se ti nelíbí mít přezdítku.

Nelíbí se mi to.

Lhářko. Úplně to miluješ.

Jak by se tobě líbilo, kdybych ti říkala panáčku?

To záleží. Bylo by to v situaci, kdy bychom byli oba nazi? Protože v takovém případě mi můžeš říkat, jak se ti zachce.

Fajn, ty poslední věty si pravděpodobně jenom domýšlím. To je ten další problém, že když se dívám na Killiana – začnu si palčivě uvědomovat, jak je sexy. Nedokážu se proti tomu bránit. Ty jeho ostře řezané rysy, zvláště ten lehce vyšpulený spodní ret, mě nutí myslet na sex.

Asi to pozná, protože se náhle uchechtne, tiše a líně.

„Vyhrál jsem,“ prohlásí a vítězoslavně drnkne na strunu H.

Obrátím oči v sloup a snažím se neusmívat. „Radši dál skládej tu svoji písničku, fešáku.“

„Když mi budeš chvíli vyprávět o mojí kráse, tak to udělám. Ale chci detaily.“

Chytí kostku ledu, kterou po něm hodím, vloží si ji mezi rty a začne z ní sát. Tiše zamručí, jako by si její chuť užíval. V odpověď na to se mi zatnou břišní svaly. Raději zavřu oči, abych to neviděla. Panebože, ta jeho ústa. Určitě je má teď studená. A já mám rozpálenou kůži. Olíznu si suché rty. „Prokrastinuješ.“

Zafuní, avšak zahraje několik akordů, než znovu přestane. „Měla jsi pravdu.“

Pootevřu oko. „V čem?“

Hledí na kytaru a líně hraje píseň, kterou právě skládá. „Schovávám se tu.“

To přiznání na nás dopadne ztěžka jako kámen do rybníka. Přelijí se přese mě vlnky, až se musím posadit, abych získala rovnováhu.

Killian pomalu potřese hlavou. „Vidím, jak se tváříš, Lib. Nechtěl jsem tím říct, že tě využívám jako rozptýlení. Návratu se ale vyhýbám. Potom co jsem našel Jaxe, mi začalo všechno připadat jako jedna velká lež.“ Pohladí křivku kytary. „Když jsem s tebou hrál, vzpomněl jsem si. Hudba je skutečná.“

„Vždycky bude skutečná,“ zašeptám a odkašlu si. „Jsem ráda, že sis vzpomněl.“

Pevně sevře krk kytary a nakloní se, jako by se chystal vstát. „Probudila jsi mě k životu, Libby. Rád bych, abys to věděla.“

Netuším, co na to říct. Skloním hlavu. Horko a dusno mě vyčerpávají. „Dokázal bys to i beze mě. Hudba je tvojí součástí, brzy by se sama přihlásila o slovo.“

„Možná.“ Dlouho potom mlčí. Když konečně promluví, jeho hlas zní utrápeně. „Musím se vrátit.“

Zabořím prsty do sedáku pohovky. „Kdy?“

„Na podzim vyrážíme na turné.“

Ta krátká věta mě zničí. Je náročné udržet klidný hlas, přesto se mi to povede. „Prospěje vám to. A vaši fanoušci budou nadšení.“

„Nadšení,“ zopakuje po mně. „Jo, to asi budou.“ Zamračí se do dálky a prohrábne si vlasy. Prsty se mu přitom zaseknou v dlouhých pramenech. Tiše zakleje a opře se o křeslo, před kterým sedí.

„Mohla bych ti ostříhat vlasy.“ *Co to říkám?* Abych to mohla udělat, musela bych mu být nablízku. To není dobrý nápad. Napětí mezi námi mi však není příjemné, je příliš tíživé, rozpačité. Nevím, jestli se hádáme, nebo jestli hrozí, že každou chvíli vybuchneme.

Nejspíš si myslí totéž, protože se maličko zamračí. „Ty umíš stříhat vlasy?“

„Stříhala jsem je tátovi. Ty nůžky tu ještě pořád někde mám.“ *Sklopni a ber, dokud je možnost.*

Killian odloží kytaru. „Dobře. To by bylo skvělé.“

Zní to stejně napjatě, jako se já cítím. Je to špatný nápad, nezbývá mi však než se ho držet.

Dojdu pro nůžky a Killian mezitím připraví v kuchyni židli, na kterou se posadí.

Když se vrátím, dlouhé štíhlé tělo má napnuté jako kytarová struna. Ve světle zapadajícího slunce získá jeho pokožka barvu medu a stíny si pohrávají s prohlubněmi a údolími jeho svalnatého trupu. Kráčím pomalu, jako bych snad mohla oddálit nevyhnutelné tím, že mi potrvá co nejdéle, než se před ním zastavím. Nemůžu se však tomu vyhnout, aniž bych mu prozradila, proč to chci. A to rozhodně neudělám.

Připravím si nůžky, hřeben i hustý kartáč na odmetení ustrížených vlasů. Killian tmavýma očima sleduje každý můj pohyb a pečlivě ovládá výraz obličeje. I jemu to vadí? Vypadá to tak. Ovšem ze stejných důvodů jako mně? Nebo se možná bojí, že se ho třeba pokusím svést?

Nejradši bych se rozesmála. Kdy se to všechno tak zamotalo?

„Chceš si vzít tohle, abys neměl vlasy všude možně?“ zeptám se a nabídnu mu plastovou pláštěnku, kterou jsem s sebou přinesla.

Zavrtí hlavou. „Už tak je mi dost vedro.“

Pravda.

Odkašlu si. „Jaký styl bys rád?“

Zadívá se na mě, jako bych na něj mluvila řecky. „Styl?“

„No, jo. To je dost důležité vzhledem k tomu, že to ovlivňuje tvůj vzhled.“

Pokrčí rameny. „Dělej si, co chceš.“

Zvednu nůžky. „Takže... vpředu byznys, vzadu párty.“ Přikývnu. „Budeš sexy. Jak vystřižený z osmdesátek. Možná bych tě přesvědčila, aby sis nechal narůst knírek.“

„Cha.“ Nakrčí nos. „Fajn. Tak nakrátko.“

Cítím se úplně jak před trháním zubů.

„Nebo možná na Channinga Tatuma?“

Povytáhne jedno tmavé obočí.

„Znáš ho, ne? *Z Bez kalhot?*“

Killian se zazubí. „Ze všech jeho filmů sis musela vybrat zrovna tenhle? Proč se dívám?“

„Sklapni.“ Plácnu ho po rameni, postavím se za něj a zkusím mu rozčesat zacuchané kadeře. „Předstíral jsi, že ho neznáš.“

Killian si odfrkne. „Neznám? Párkrát jsme spolu poseděli. Chtěl jsem zjistit, odkud ho znáš ty.“

„No, tak teď už to víš. Znáš ho z filmu, v kterém se polonahý kroutí na pódiu.“

Sice vidím jen křivku jeho tváře, přesto poznám, že se ušklíbá. Zazubím se. Položím mu ruku na horké rameno a nakloním se, abych se mu zadívala do očí. „Neodpověděl jsi.“

Vteřinu na mě hledí, pak zamrká a odkašle si. „Ustřižni to.“

„Takže na Channinga.“

Je to tu zas, ten pohled plný pohrdání, který nasadí, kdykoli se urazí. Maličko přitom povytáhne obočí a nos se mu zachvěje, jako by cítil něco nechutného. „Ostříháš mě na Killiana Jamese, zlato, na to nezapomínej.“

Pustím se do práce na jeho zátylku. „Nejsme nějakí domýšliví?“

„Muž, který pojmenuje svůj sestřih po jiném muži, není skutečný muž.“

Dlouhé hedvábné mahagonové prameny dopadnou na podlahu. „Když to říkáš.“

Odmlčíme se, což je chyba. Protože teď vnímá, jak blízko u něj stojím nebo jak mi prsty prolouvají jeho těžkými vlasy i jak mám ňadra téměř u jeho spánku, když se přesunu k jeho boku.

Teď už bych přece měla být vůči Killianovi imunní. Vážně bych měla. Když však pominu svoje noční vyšilování, ještě nikdy jsem mu nebyla takhle dlouho nablízku. Z jeho horké pokožky sálá vůně – nepopsatelná, avšak nádherná. Seběhnou se mi všechny sliny a musím ztěžka polknout, abych tu nezačala slintat jak úchyl. Dýchá v pravidelném rytmu a zvuk jeho dechu mě upoutá.

Znepokojení. Slyším to. Cítím to. Obklopuje nás znepokojení. Ničí mi soustředění. Pustím se mu do vlasů se vši vervou a rychle stříhám prameny. Naštěstí žádal ostříhat nakrátko, takže to, co jsem zatím napáchala, rychle opravím. Koušu se do rtu, soustředím se na svůj úkol a jeho samotného ignoruju.

Nebo se o to aspoň pokouším.

Čím víc vlasů odstříhnu, tím výraznější strukturu kostí odhaluju. Killianovi to s dlouhými vlasy zatraceně sluší. S krátkými? To je úplně umělecké dílo. S vysoko posazenými lícními kostmi, hranatou čelistí a silným nosem by vypadal téměř příliš drsně, nebýt těch jeho nádherných očí.

Rty mi zacukají, když si představím, jak mu chválím pěkné oči. To by se mu vážně nelíbilo.

„Copak je tu k smíchu?“ Jeho zastřený hlas upoutá moji pozornost.

„Nic.“ Opatrně mu ostříhám vlasy kolem uší.

„*Libby*...“

Nenechá toho. Je jako tik, který taky jen tak nepřestane.

„Jenom jsem si zrovna říkala, že máš hezké oči,“ zamumlám a obličej mi hoří.

Zavrčí. „To se mnou flirtuješ, Lib?“

Ani se na něj nepodívám. „Konstatuju fakt. A moc dobře víš, že je máš hezké.“

Pozoruje mě těma tmavýma očima, zatímco se snažím upravit základní tvar jeho sestřihu.

„Nic takového nevím,“ pronese tiše.

Konečně se na sebe podíváme. Stojíme sotva na krok od sebe a vzduch mezi námi je horký a vlhký. Skoro se nedokážu nadechnout, nedokážu se od něj odvrátit. Někde kousek od nás začnou cvrlikat večerní cikády. Killian ztěžka polkne a dívá se na mě, jako by čekal na nějaké znamení. Nevím, co mám říct. Vzpomínám na všechny ty rozpačité rozhovory s atraktivními muži, během nichž jsem samými rozpaky jen blábolila. Tyhle věci mi vážně nejdou.

Několikrát zamrkám, narovná se a prohrábnu mu vlasy. Nechala jsem je na temeni trochu delší. „Jenom to ještě trochu upravím a můžeš jít.“ Můj hlas zní chraplavě a nejistě.

„Dobře,“ odpoví stejně zhrublým hlasem.

Mračím se, zatímco ho stříhám. Tohle mučení musí skončit, než udělám nějakou hloupost. Postavím se mezi jeho stehna, abych dokončila úpravu vlasů nad jeho obličejem. Což je velká chyba. Ocitne se tak jen na několik centimetrů od mojí hrudi.

Killianovi ztuhnou ramena. Přisahlala bych, že i přestal dýchat. Nebo možná jsem přestala dýchat já. Rozhostí se mezi námi ticho, zatímco píseň cikád dojde ke svému konci. Nepohneme se, dokonce ani nepromluvíme.

A pak se náhle všechno změní.

Je jedno, že se jen prsty otře o moje tílko. Sotva se mě dotkne, celá se napnu a pak se mi tělo rozechvěje jako ladička. Zarazím se, zatajím dech a pak tiše a dlouze vydechnu. Nůžky zaváhají, než mu s hlasitým *cvak* ustříhnou vlasy. Něžně mě pohladí v mezeře mezi šortkami a tílkem a podrží mě, když se maličko zakývám.

Na vteřinu zavřu oči. Mohla bych od něj odstoupit, říct mu, aby toho nechal. Nic takového však neudělám. Ten krátký, ale významný dotek vyšle do mého těla výboj horka a touhy. Je to tak příjemné, až skoro vzlyknu. Ztěžka polknu a dál mu stříhám vlasy, tentokrát už ne tak vyrovnaná, avšak odhodlaná dokončit práci.

Ani jeden nepoukážeme na to, že se mě dotýká. Neřekneme ani slovo, když mi prsty pomalu vklouzne pod tílko a dotkne se nahé kůže. Jenže já to, panebože, cítím a kolena hrozí, že pode mnou podklesnou.

Dotýká se mě zlehka, jako by si vychutnával čistě to, jaká jsem na dotek. Jako bych mu patřila a mohl se mě dotýkat.

Dál už předstírat nedokážu. Nůžky s cinknutím odložím.

Killian ke mně vzhledne. V jeho výrazu se zračí skoro vzdor. Nedokážu se mu zadívat do očí.

„Co to děláš?“ zašeptám a srdce mi buší.

„Dotýkám se tě.“ Něžně mě pohladí po kůži a vzdychne, jako by se ocitl v sedmém nebi.

„Proč?“ zeptám se tiše, protože jsem se očividně úplně zbláznila.

Killian mi odpoví něžně, skoro zamyšleně. „V poslední době nemyslím na nic jiného než na to, že se tě chci dotknout.“ Vydá tichý zvuk, skoro jako by se sám sobě smál. „Nedokážu si to rozmluvit. Ani nechci.“

Ruce se mi třesou a dýchám stále roztřeseněji, zatímco si pomalu, jemně pohrává s křivkou mého pasu. Jeho pohled hoří, dívá se i na ňadra, která se přímo před jeho očima chvějou. Bradavky mi ztuhnou, chtějí ještě víc jeho pozornosti.

Tichounce, skoro neslyšně vydechne, já však vnímám každý jeho pohyb a jeho dech mi zní v uších stejně hlasitě jako výbuch bomby.

„Uvažuješ nad tím někdy?“ zeptá se šeptem. „Jaké by to bylo? Ty a já?“

„Ano,“ vydechnu, protože mluvit jsem zapomněla. On to však slyší. Oči se mu zalesknou, sevře mě o maličko silněji a přitáhne si mě k sobě.

Jako bych na to čekala, sednu si mu obkročmo na stehna a ucítím velmi silnou vybouleninu. Nejradši bych se o ni otřela, teď se k ní však jen přitisknu. Killian tiše zavrčí, přitáhne si mě k sobě ještě blíž a pevně mě objímá kolem boků, jako by se bál, že snad uteču. Ani nápad.

Chvilí jen dýcháme a díváme se na sebe, jako bychom se snažili pochopit, jak jsme se sem dostali. Killian si mě prohlédne uvolněným, avšak odhodlaným pohledem. Pak mě popadne za zadek. Ruce má obrovské

a kůži mozolnatou. Nejradši bych ho na ty mozoly políbila, avšak ani se nehnu.

Špičkou palce se dotkne mého spodního rtu. Zamyšleně se mi na něj zadívá a palcem mě po rtu pohladí. Pootevřu ústa. Dýchám mělce, rychle. Tak moc chci, aby mě políbil, až to bolí. Nic takového však neudělá.

Sjede mi prsty po krku, až mě kůže zamrazí. Sleduje cestičku svojí ruky na mé kůži. Na klíční kosti se zastaví. Sklopí zrak a z hrudi se mu vydere zavrčení. Zní hladově, netrpělivě. Pomalu zavlní boky, jako by už byl ve mně.

„Celý den jsi mě touhle ubohou náhražkou tílka mučila,“ zašeptá temně hrubým hlasem. Zasténám a zakolébám se na jeho klíně. Je mi takové horko, až to skoro nesnesu. Chytí mě za zadek, bez námahy mě povytáhne a sám sklouzne po sedáku.

Křeslo zaskřípe na protest. Killian rozevře nohy doširoka a drží si mě na klíně. Pevně mu sevřu ramena.

Tmavé oči se zalesknou. Jeho dech mě hladí po kůži a ústa má bolestně blízko roztoužené bradavky. „Sotva ti zakrývá ta nádherná prsa. Chceš mi je ukázat, Libby?“

Bože, ten jeho hlas. Je jako roztavený karamel, lepkavý a hustý, zalévá mi kůži. Je to jako černá magie, ovládá moje tělo. Zakolébám se. Nejradši bych se k němu přitiskla, jenom abych získala ještě několik drahocenných vteřin, protože očekávání je tak sladce bolestné.

„Líbí se ti, když se na tebe dívám, Libby?“

Dokážu ze sebe vydat jen přidušený zvuk.

„Jo, myslím, že líbí.“ Zaboří mi prsty do boků a žhavý pohled upírá na moje ňadra. „Svleč si ten top, panenka. Ukaž mi, o čem sním už celé týdny.“

Vzrušuje mě i jen zvuk vlastního zasténání. Přitiskne mi erekci k zadku. Roztřeseně vydechnu a pomalu si z ramene stáhnu ramínko. Tenká bavlna mi lehce sklouzne po paži. Setřesu i druhé a top mi sjede po hrudi jako pohlazení.

Killianovi se zrychlí dech. Pootevře rty, jako by potřeboval víc vzduchu.

Top mi klesne na tvrdé bradavky a zadrhne se o ně.

Oba znehybníme. Olízne mě žár. Vyklenu záda a pozvednu ňadra o něco výš. Top spadne.

Killian dlouze, hluboce zasténá. „Jo, to je ono. Jsou tak zatraceně nádherný.“ Něžně mě políbí na tvrdou bradavku. „Přesně, jak jsem tušil.“

Přejíždí rty sem a tam, laská mě, zatímco se celá třesu. Špičkou jazyku mě rychle ochutná, až se zazmítám.

Spokojeně zamručí. „Líbí se ti to?“

Cuknu sebou, když mi zasype ňadra něžnými polibky. Velkýma rukama mě hladí po zádech.

„Ano,“ zašeptám.

Killian znovu zamručí, přesune ústa a začne mi vrcholek sát. Se zasténáním se vyklenu. Dál už nemluvíme, jen Killian se seznamuje s mými bradavkami. Vezme má malá ňadra do rukou, něžně, a přitom ne moc něžně.

Spokojeně se jim věnuje, saje je, olizuje, okusuje a laská, jako by nic na světě nedělal raději. Lapám po dechu, třu se o jeho tvrdý penis a šev džín se mi boří do citlivé části těla. Tak moc chci vyvrcholit, až skřípu zuby.

„Killiane,“ vzlyknu roztouženě.

Uslyší to a zvedne ke mně oči. Jsem tak mimo, že ani nevnímám jeho ruce, dokud mi je nezaboří do vlasů a nepřitáhne si mě k sobě. Sejdeme se na půl cesty, líbáme se hluboce, neohrabaně a naplno, jako bychom oba moc dobře věděli, jaké to bude, jako bychom to už někdy zažili.

A přesto je pro mě každý dotek jeho rtů, každé olíznutí jeho jazyka v mých ústech nové, spalující, vášnivé. Projede mnou výboj žáru. Pokaždé.

Propadnu se do jeho polibku, ponořím se do něj, chci víc, víc, víc. Jsem rozpálená, zpocená. Jeho tělo je jako výheň. Chci mu být ještě blíž, kůži na kůži, hladkou, kluzkou.

Obejmu ho kolem krku a zapletu mu prsty do čerstvě ostříhaných vlasů. Když se moje ňadra dotknou jeho pevné hrudi, oba zasténáme. Popadne mě za ramena a pevně mi je sevře.

Nevím, jak dlouho takhle sedíme a líbáme se ve tmě jak dva pubertáci. Dost dlouho na to, aby se mi začala točit hlava a tělo se mi proměnilo v jeden obrovský pulz touhy. Dost dlouho na to, aby mě začala bolet čelist a rty mi napuchly.

Když se ode mě konečně odtáhne, nikam daleko nejde. Otře se rty o moje, zatímco oba mělce, rychle dýcháme a třeseme se.

„Tohle jsme měli dělat už dávno,“ zašeptá mi do úst.

„Celé dlouhé dny.“ Dotknu se jeho čelisti a zlehka ho políbím na napuchlé rty.

Zavře oči a dlouhé řasy mu spočinou na tvářích. Nakloní se ke mně a špičkou nosu mi objede můj. „Já věděl, že to bude příjemný. Když jsem tě chtěl políbit poprvý, neměl jsem se držet zpátky.“

„Kdy to bylo?“ Všechno mi připadá malátné, rozpálené, pomalé. Jeho dotek, ten můj. Otřu se mu nosem o krk a nadechnu se vůně jeho pokožky.

Pomalů a domýšlivě se usměje. „Když jsi vyhrožovala, že mě zastřelíš.“

„To jsem tě nenáviděla.“

Tiše zavrčí. „Připadal jsem ti neodolatelný. Poddala by ses mi.“

„Kousla bych tě.“

„Kousni mě teď.“

Ten zastřený tichý hlas mě přiměje konat a vyhledám jeho rty. Něžně ho kousnu do plného spodního rtu, jemně za něj zatahám a on zasténá, přitáhne si mě k sobě a vklouzne mi jazykem do úst.

„Řekni, že to taky chceš, panenka.“

„Co mám chtít?“ Nedokážu myslet, hlavu mám ztěžklou a končetiny neohrabané.

Zadívá se na mě tmavýma očima. „Všechno.“

Rozechvělým prstem mu objedu tmavou křivku obočí. Přivře víčka a přivine se k mému doteku. Nakloním se k němu a políbím ho na koutek oka.

„Jenom s tebou.“

9. kapitola

Killian

Libby mi v náruči připadá lehká jako pírko, přesto mám kolena zesláblá, když vpadnu do ložnice. Skoro nevidím, kam šlapu. Nepřestávám ji líbat. Bože, chutná tak dobře. Nechci s tím nikdy přestat.

Zhroutíme se na postel, avšak dávám na ni pozor a zapřu se nad ní na rukou.

Je to však chamtivá holka. Stáhne si mě k sobě, ovine mi nohy kolem pasu a otře se mi o penis. Líbí se mi to. Líbí se mi, že mě líbá, jako by po tom hladověla. Líbí se mi, jak mě hladí něžně i majetnický zároveň.

Nekecám ani se nevychloubám, když řeknu, že mě zbožňují miliony lidí. Bezpočet žen se mě pokusilo dostat do postele. Ještě nikdy jsem si však nepřipadal tak žádaný jako teď. Stát na pódiu je skvělé, tomuhle se to ale nevyrovná.

Neohrabaně jí rozepnu džínové šortky. Nadzvedne ten sladký zadek, aby mi je pomohla svléct. Oba lapáme po dechu. Na něco takového je příliš horko. Je mi to jedno. Ani náhodou teď nepřestanu. Chci ji tak moc, až mi jdou oči šejdrem.

Její šortky mi přeletí přes rameno. Prolíbám si cestu dolů po jejím štíhlém těle a zastavím se na prsou, protože potřebují ještě trochu mého zbožňování. Nejradši bych u nich strávil celou noc. Vím však, co na mě čeká.

Okamžitě tam zamírím, sklouznu po posteli a něžně jí rozevřu nohy, abych si udělal místo. Kůži mi ovane horko a koule se mi stáhnou.

„Panebože, máš tu nejroztomilejší kundičku.“

Zvedne hlavu a zpraží mě pohledem přes celou délku svého těla. „*Neříkej* o ní, že je *roztomilá*.“

„Jenže je,“ trvám na svém a něžně ji políbím na růžovou kůži. Líbí se mi, jak pod mým dotekem celá nadskočí. Spokojeně zamručím. „Tak zatraceně roztomilá.“

Položí si hlavu na polštář a zesláble ustoupí: „Fajn. Jak chceš.“

Vím, že se jí to líbí. S každým hříšným slovem, které vyslovím, zvlhne ještě víc. Pohladím ji kloubem prstu po napuchlých pyscích a dívám se, jak se leskne stále víc. Tiše, chraplavě zavrčím: „Chvilí potrvá, než tam dokážeme dostat mého ptáka.“

Vzlykne a zazmítá boky. Chce cítit můj dotek.

Přirazím do matrace. „Bude to v ní trochu těsný.“

Panebože, málem se hned teď udělám. Nedokážu se pořádně nadechnout a trochu se mi točí hlava. Skloním se, vsaju klitoris do úst a Libby zasténá. Zatraceně, i já sténám, protože chutná jako podmásolí, sladce, výrazně a zatraceně dokonale.

Všechno kolem nás se ponoří do husté tmavé mlhy. Jsem tak rozpálený, až se mi kůže chvěje. Nevnímám nic než sebe a ji na svém jazyku, zvuky, které vydává – tiché steny – a vlhké sání úst. Chytím ji za měkká stehna a znehybním je, když se pode mnou začne svíjet.

„Killiane... Panebože.“

Odtáhnu se od té hostiny. Líbí se mi, že tohle jsem s ní provedl já. Usměju se. „Pro tebe budu klidně obojí.“

Roztomile zavrčí. Rychle mě popadne za zátylek a přitáhne si mě k sobě. „Chci víc.“

Tiše, spokojeně se uchechtnu. „Rozkaz, madam.“

A když mi vyvrcholí na jazyku, zatímco do ní pronikám prsty, je to nádhera. Dává do toho celé tělo, klene se nad postelí, prsa se jí tyčí k nebi a štíhlé vlhké tělo jí září.

Zhroutí se na postel a zesláble se chytí přikrývek. „Zatraceně.“

„To jsme teprve začali, panenka.“ Natáhnu se po kalhotách, protože potřebuju být v ní.

Libby leží na zádech a dívá se na mě. Na chvíli přestanu s hledáním, protože se na ni chci podívat. Dech se mi zadrhne v hrdle. Pohladím ji po stehně. „To se na tebe podívejme, jak jsi připravená a vlhká. A tak zatraceně nádherná, až mě z toho bolí u srdce.“

Prsa se jí zatřesou, když se zahihňá. Zahihňá. Tahle moje malá poustevnice se hihňá.

„Jenom u srdce?“ zeptá se.

„Ne, bolí mě penis.“ Vezmu ho do ruky. Jsem tak tvrdý, až mě tíží v dlani. „Potřebuje obejmout.“

Usměje se jako sluníčko a její úsměv mě zahřeje na kůži.

„Pojď sem,“ vybídne mě.

Jsem hotovej.

Postel zaskřípe, když si svleču boxerky a odkopnu je. Paže mám nejisté a celé se třesou, když se k ní skloním. Penis mi sám přirazí k jejímu tělu. Vzhledne ke mně. Zadíváme se na sebe a mně se sevře hrdlo.

„Libby.“

Dotkne se mojí tváře, avšak potom se zamračí. „Počkej.“

Ztuhnu. Mám pocit, že se mi srdce rázem zastavilo. Nejradši bych začal žadonit, podaří se mi však promluvit, aniž by se mi zlomil hlas. „Copak?“
Prosím tě, hlavně mi neříkej, že sis to rozmyslela.

Zesláble se pousměje. „Nezapomněl jsi na něco?“

Na něco? Nemám páru. Právě teď za mě uvažuje můj penis a ten na mě v podstatě křičí jenom: *Pust' mě dovnitř!*

Povytáhne obočí. „Co takhle kondom?“

Realita na mě dopadne jako tuna cihel. Zaraženě na ni zírám a pak dlouze, zmučeně zasténám. „Do prdele práce!“

Libby

Moje zvrácená část by se při pohledu na Killianův zmučený výraz nejradši rozesmála. Nejvíc ze všeho se mi však chce plakat, protože je jasné, že kondom nemá.

S povzdechem mi položí hlavu na rameno. „Sakra. Už nějakou... dobu jsem je nepotřeboval.“

Klidně si o mně tvrdíte, že jsem žárlivka bláznivá, ale jeho slova mě zahřejí. „Ani já ne.“

Stiskne mě. „Tohle jsem neplánoval. Teda jo, každou chvíli jsem o tom snil, ale vůbec by mě nenapadlo, že k tomu dojde dneska.“

O to ho mám radši. Obejmu ho kolem širokých ramen a políbím na tvář. „Já vím.“ Kdybych měla kus mozku v hlavě, sama bych se zásobila.

„Jsem zdravý,“ poví mi skoro nadějně. „Nikdy jsem to bez kondomu nedělal. Pravidelně chodím na testy. Měl jsem ti to říct hned.“

„I já jsem zdravá.“ Trochu se pod ním zavrtím, protože je tak ztraceně příjemné ho nad sebou cítit. Vrcholek penisu má široký a horký. Doslova mě bolí, že ho do sebe nemůžu vzít. Tak moc to chci. „Antikonceptci ale neberu.“

Povzdechne si a pak, jako by si nemohl pomoci, zakrouží boky. Ten tlustý široký žalud se ke mně přitiskne ještě těsněji. Oba zasténáme touhou. Zavřu oči a olíznu si napuchlé rty. „Killiane...”

„Jenom na kousek, zlato,” napůl se tiše zasměje, napůl zasténá. „Slibuju, že budu hodný.”

I já se zasměju. Ne však moc, protože jsem v pokušení. Dál na mě však nenaléhá.

Celý se třese a svaly má napjaté. „Zajdu do obchodu.”

„Nejde elektřina. Bude zavřeno.”

Killian zamručí a přitiskne tvář na moji. „Asi budu brečet.”

Odfrknu si, avšak soucítím s ním. Taky bych brečela.

„Myslím to vážně,” zabručí. Tělo se mu třese. „Rozeřvu se tu jak malý děčko.” Se zasténáním se ze mě svalí a lehne si na záda. Nahý a lesklý potom je tak nádherný, až musím zabořit prsty do prostěradla, jenom abych se na něj nevrhla.

Zhluboka se nadechne a zakryje si oči předloktím. „Dej mi minutku. Nebo šedesát. Nebo mě zab. To bude lepší.”

„Zas nepřeháněj,” směju se a pak se na něj vrhnu.

Se zafuněním mě chytí a okamžitě mě obejmě. Políbím ho na vlhký krk, olíznu ho – chutná slane a dobře – až zasténá. „Libby. Ty mě snad chceš zabít.”

„Hmm...” Políbím ho na čelist. „To, že nemůžeme šukat, přece neznamená, že nemůžeme dělat další věci.”

Jeho ruce mi majetnický sklouznou po zádech. Přitáhne si mě k sobě ještě blíž. „Neříkej *šukat* tím svůdným hlasem, jinak se teď hned udělám.”

Kousnu ho do brady. „Mně by to nevadilo.”

Zavrčí a kousnutí mi oplatí. „Mně ano. Bylo by to ponižující.” Pousměje se. „Teda kdyby se to stalo předtím, než udělám tebe.”

„To už se ti podařilo. A důkladně.” Políbím ho na rty, pomalu, něžně, a pak se odtáhnu. Líbí se mi, že se nadzvedne, jako by chtěl víc. Dopřeju mu ještě jeden polibek. „Teď tě udělám.”

Přirazí boky k mému břichu a tlustý penis mu nadskočí. „Moc práce ti to nedá.” Znovu ke mně přirazí, tentokrát o něco naléhavěji. „Prostě si ho vezmi do pusy. Trochu ho olízni a já vystřelím jak zatracenej kanón.”

S úsměvem mu sjedu rty po hrudi. Zaboří mi prsty do vlasů a chytí mě za zátylek. K ničemu mě nenutí, jen mě drží. Břicho mu škubne, ty pevné

svaly v něm se sevřou. Mohla bych se ho dotýkat celé dny.

Vklouznu mu jazykem do pupíku, až zasténá a celý se napne. Když však sjeďu o něco níž, zvedne hlavu. „Lib, počkej –“

Zmlkne, když se ocitnu tvář v tvář jeho penisu. A zůstanu na něj zírat s pusou dokořán.

„Ehm...“, vykoktám. Vzpomenu si na vtip, který jsem slyšela kdysi na vysoké. O Killianovi. Jedna holka na párty mu přezdívala Kill Narážec, protože, jak mi se smíchem vysvětlila, fanynky tvrdí, že jeho penis je tak dlouhý a tlustý, až holce hrozí, že ji při sexu rozpůlí. Nechci si Killiana představovat s jinými ženami. Absolutně vůbec to nechci. Přímou před očima mám však důkaz pravdivosti jejích slov.

Killian se zvedne na lokti, což dělá s jeho břišáky divy. Lehce lapá po dechu a hrud' se mu ve večerním světle leskne. „Jo, ohledně toho.“

Zvednu třesoucí se ruku, abych ho umlčela. „Jen... si musím zvyknout.“

Protože jeho penis? Je tak velký, že by potřeboval vlastní jméno. Možná i vlastní adresu. Jasně, už jsem ho viděla, ale to mu pod vlivem alkoholu ochable visel. Teď je tvrdý jako skála a trčí vzhůru, jako by prosil, abych ho polaskala.

Vyhovím mu a něžně ho pohladím po celé té tvrdé, hedvábné délce. Škubne sebou. Killian má překrásný penis, snědý, dokonale tvarovaný a rovný, se širokým a hebkým žaludem. Je překrásný. A asi bere steroidy, nebo co, protože je tak...

Sevřu ho v ruce a pohlaví se mi sevře. Představím si, jak do mě něco tak širokého proniká. Bude to dost neohrabané, doprovázené syrovým vrčením a hlubokým sténáním. Znovu se mi to místo mezi stehny sevře. Stisknu ho. Hodně pevně.

„Půjdeme na to pomalu,“ zašeptá chraplavě, skoro zoufale, když mu obkroužím široký kulatý žalud.

„Ano, to teda půjdeme,“ souhlasím tiše.

„A nemusíš – Panebože, to je tak příjemný,“ zasténá, když se nad ním skloním a vsaju ten mohutný vrcholek do rtů. Zcela mi naplní ústa. I já zasténám, protože je tak příjemné ho sát. Lepší než cokoli jiného.

Killian tiše zakleje a zmučeně, prosebně sténá, zatímco se ho dotýkám, sajů ho a laskám – rozhodně ho nedokážu vzít do úst celého. Jsem tak vzrušená, že nedokážu zůstat v klidu. Už jen pohled na něj, na silné paže, jež si natáhl nad hlavou, na ruce, v nichž svírá tepané železné čelo postele,

svaly břicha, které se mu zatínají, a na to, jak zmítá boky, to všechno ve mně rozdmýchá další vlnu žáru. Vsaju ho hluboko a olíznu mu vlhký vrcholek.

Svraští tmavá obočí a pootevře rty. Zas a znovu šeptá moje jméno. Pronikne mi mohutným stehnem mezi nohy a přirazí vstříc mému bolavému pohlaví. Zasténám s ústy plnými penisu.

Vyvrcholíme společně. Killian mi naplní ústa a já se mu bezostyšně otírám o stegno. Zůstaneme tak, dokud mi na jazyku nezměkne. Když ho nechám vyklouznout ze rtů, ztěžka lapá po dechu. Položím si hlavu na jeho pevné břicho a Killian mě pohladí po vlasech.

„Jsem mrtvej,“ zašeptá, pak si mě k sobě přitáhne a obejmě mě. Jeho rty vyhledají moje. „Zničilas mě.“

Pohladím ho po vlhkém spánku. „Dobře. Takže si s tebou můžu celou noc dělat, co budu chtít. A ty se nezmůžeš na protest.“

„Jen si posluž. Já budu jen ležet a nechám to na tobě.“

Sice nemáme kondomy, i tak mě ale uspokojuje celé hodiny, dokud se nepropadnu do bezesného spánku, s Killianovým tělem pevně přitisknutým k mému. I když usínám, chci vydržet a zůstat vzhůru, protože takový pocit štěstí nemůže přece být skutečný. Nebo ano?

10. kapitola

Killian

Polštář pod mojí hlavou je... zatraceně parádní. Fakt že je. Jako načechráný obláček.

Už jsem tu předtím byl. V téhle posteli. Na tomhle polštáři. S přívalem vzpomínek se probudím. Líbal jsem Libby. Dotýkal jsem se jí. Libby mě dokázala rozebrat na kusy a zase složit dohromady.

Leží vedle mě a pozoruje mě šedozelenýma očima.

Hrud' mi zalije teplo. „Ahoj.“

Hlas má tichý a lehce chraplavý. „Ahoj.“

Jsme zamotaní do sebe. Předtím jsem si toho ani nevšiml. Připadá mi to přirozené, jako bych právě tady měl být. Dotknu se její tváře a zapletu jí prsty do vlasů, abych si ji k sobě přitáhl. Něžně ji políbím a ona s povzdechem pootevře rty. Bylo by snadné převalit ji, rozevřít jí nohy a ponořit se do ní.

Kdybych měl kondom.

„Vypadal bych jako totální nadržенец,“ zašeptám jí do rtů, „kdybych tě tu nechal a zajel pro kondomy?“

Cítím její úsměv. „No, je neděle, takže...“

„Ne,“ zavrčím a jemně ji kousnu do rtu. „Sakra, netvrd' mi, že tu máte v neděli zavřeno.“

S povzdechem mi polibek oplatí. „Klidně to neřeknu, ale na výsledku se nic nezmění.“

„K sakru.“ Odtáhnu se. Usmívá se na mě a zlatohnědé vlasy jí spadají do očí. Zastrčím jí pramínek za ucho. „Kašlu na to, zajedu pro ně mimo ostrov.“

„Počkám přímo tady.“

Nikam však nejedu. Ještě chvíli ji líbám, ruce mi bloudí po jejích křivkách, protože je měkká a horká. A moje.

„Jaké to je?“ zašeptá mezi polibky.

„Být s tebou?“ Otrů se nosem o její krk. „Zatraceně dokonalý.“

Hrud' se jí otřese smíchem. „Ne. Stát na pódiu. Vystupovat před všemi těmi lidmi.“

Podložím si hlavu rukou a zadívám se na ni. Na totéž se mě ptalo už hodně lidí. Nikdy mi na tom nezáleželo. S Libby mi ovšem projede páteří závan vzrušení. Protože si ji dovedu představit tam nahoře, ve světle reflektorů, v sálu naplněném jejím hlasem. Byla by to nádhera. „Zvířeti se nic na světě nevyrovná.“

„Zvířeti?“

„Tak říkám davu diváků.“ Pohladím ji špičkami prstů po paži. „Je to živá bytost, Libby. Ne jen jednotlivci, ale celá entita. Cítíš, jak se kolem tebe pohybuje. Je to jako...“ Kousnu se do rtu a snažím se vymyslet, jak to popsat slovy. „Jak se cítíš, když zpíváš?“

Překvapeně zamrká a tváře jí zrudnou, zatímco uvažuje nad odpovědí. „Nevím... Někdy mi připadá, že je to jediný způsob, jak vyhnat z duše všechnu bolest. Jindy si připadám, jako bych letěla.“

„Přesně tak,“ přisvědčím a pohladím ji po boku. „Teď si představ totéž, ale na plný plyn. Jako bys letěla nadzvukovou rychlostí. Všechna ta energie tě rozpaluje, až jsi žhavější než slunce.“

„To musí být něco.“ Vzhlíží ke stropu, jako bych si to představovala.

„Na tom rauši by si člověk vybudoval závislost.“ Skloním se a políbím ji na špičku nosu. „Je to skoro tak skvělý jako sex s tebou.“

Růžové rty jí zacukají. „Zatím jsme sex neměli.“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Najdu to voňavé místo na jejím krku, které ji dokáže rozechvět. „I jen se takhle s tebou mazlit je příjemnější, než co jsem kdy předtím zažil.“

Nelžu. Samotného mě to překvapí, a přesto naplní podivnou úlevou, jako bych celý život bloudil a až teď se konečně vrátil domů.

Libby mě uchopí za zátylek. Bezmyšlenkovitě si pohrává s mými vlasy. Je to tak příjemné, až musím zavřít oči.

Tiše mi poví: „Kdysi jsem...“

„Copak jsi?“ vybidnu ji. Zrudnou ještě víc, ruměnec jí stoupá i po krku. Dotknu se ho. „Lib?“

Krátce se nadechne a vyhrkne: „Kdysi jsem snívala, jaké by bylo vystupovat na koncertu.“

Zvednu se na loktech. Zkusí se vyhnout mému pohledu, proto se dotknu její tváře. „Jsi talentovaná. Proč jsi to nezkusila?“ Proč se tu schovává?

Tohle místo ji pomalu dusí zaživa. Přece to musí vědět.

Libby pokrčí ramenem, aniž by odtrhla pohled od mého tetování. „Jsem zvyklá být pořád doma. I vyrazit na vysoké na přednášku pro mě bylo dobrodružství. A mí rodiče...“ Znovu pokrčí ramenem, odvrátí se a zaboří tvář do polštáře. „No, nedá se říct, že by o životě muzikantů mluvili v superlativech.“

„Rozmlouvali ti to, co?“ Chápu. V mém světě není zrovna všechno v pořádku. I tak mě to ale naštvě. Určitě dobře věděli, jak je jejich dcera talentovaná a že sama uvažuje, kam by to mohla dotáhnout. Přesto její sny zadupali do země, než si to vůbec stihla aspoň zkusit.

Sama nad sebou potřese hlavou a pohlédne na mě přivřenýma očima. „Zbláznili by se, kdyby věděli, že jsem si s tebou něco začala.“

„Jsi se mnou?“ zeptám se opatrně. Jestli se mám postavit duchům, potřebuju to teď vědět.

Hrud' mi zalije teplo, když zvedne ruku a objede mi prstem obočí. „Ležím s tebou v posteli, ne?“

„To si teda piš, že jo.“ Políbím ji na ústa, protože ji potřebuju znovu ochutnat.

Zavrtní rozkoší. „Nemůžu se rozhodnout, jestli víc chci, abys zajel pro kondomy, nebo abys tu zůstal.“

Sjedu rukama po jejím těle o něco níž a popadnu ji za plný zadek. „Kdyby na mě neřvaly ty moje modré koule, byl bych všemi deseti pro tu zůstat.“

„Mluví s tebou často, co?“

Usměju se jí do krku. „Ano. Právě teď říkají: „Jestli se hodně brzo neseznámíme s Libbyinou pěknou kundičkou, vyhlásíme stávkou a ptáka berem s sebou.““

Rozesměje se. „To nezní moc dobře.“

„Kecají. Ve vteřině by ustoupili. Navíc —“ Zvednu hlavu a zazubím se. „Můj pták se už rozhodl, že tě nikdy neopustí.“

„Blázen.“

„Do tebe.“

Klid a mír zničehonic naruší bouchání na vchodové dveře následované kvílením mně dobře známého ženského hlasu. „Killiane Jamesi, koukej vylézt ven, kreténe, než na tebe zavolám mravnostní policii.“

Ztuhnu. Zírám na Libby a po páteři mě mrazí zděšení.

Libby pode mnou znehybní a oči má jak dva tenisáky.

Pak je přimhouří. „Předpokládám, že tu osobu, která mi právě dole bouchá na dveře, znáš.“

Zesláble se pousměju. „Ano. To je Brenna Jamesová. Moje sestřenice a celkově vzato osina v zadku.“

Řečená osina v zadku nepřestává bušit na dveře a volat moje jméno. Nejradši bych tu mrňavou otravu zabil, jenže tetu Annu by to naštvalo.

Libby pohlédne ke dveřím a pak na mě. „Ty jsi ojel vlastní sestřenici?“

„Cha.“ Zadíívám se na ni a neochotně se odtáhnu. „Jsi vtipná.“ Z podlahy zvednu kraťasy, natáhnu si je a zapnu. „Pustím ji dál, než sem někdo pošle skutečný poldy. Už s tím mám své zkušenosti.“

Odpověď je mi jen ticho, proto se otočím a zjistím, že se na mě Libby mračí. Záda mi ztuhnou. „Snad o tom nepochybuješ.“ Udělám k ní krok. „Protože se moc rád vrátím do postele a názorně a do detailu ti předvedu, že jsi jediná žena, kterou mám.“

„Kiiiiiiiiiaaaaaneeee!“

Prísahám, že ten Brennin řev by probudil i mrtvého.

„Budeme mít diváky,“ prohlásí Libby. Ani se nepohnula. Ještě před pěti minutami jsem byl s ní, v teple a spokojený. Ted' je mi zima. Chci se k ní vrátit.

„To je mi jedno.“ Libbyina důvěra ve mě je důležitější. Potřebuju, aby mi věřila.

Už se chystám rozepnout si kraťasy, když mi z mobilu začne vyzvánět „Welcome to the Jungle.“ Do prdele. Ted' mi ta otrava ještě volá.

Libby se kousne do rtu, pak se však rozesměje, tiše a vesele. „Jdi jí otevřít. Chci se s ní seznámit.“

Ramena mi poklesnou. Usměju se. „Kopeš si hrob, panenka.“

„Killiane Alejandro Jamesi! Právě mi vlítl do pusy brouk a je to jenom tvoje vina!“

Libby si odfrkne. „Spíš to vypadá, že si ho kopeš ty.“

Potřesu hlavou a jdu tu potvoru pustit dovnitř.

Libby

Navzdory tomu, jak jsem Killiana škádlila, se s jeho sestřenicí nechci seznamovat. Ani nevím proč. Vím jenom, že mě v žaludku tíží zlá

předtucha. Připadá mi, jako by tohle byl konec, jako by s příjezdem jeho příbuzné praskla ta malá bublina štěstí, v které jsme s Killianem dosud žili.

To, jak nadskočil, jak se mu v obličeji objevil výraz čiré hrůzy, když Brennu poprvé uslyšel, mě okamžitě a na místě vyhostilo ze Země touhy. Na jeden srdcervoucí moment viselo ve vzduchu slovo *mravnostní* a připravilo mě o dech. Bolest byla tak zničující, až se mi chtělo zvracet.

Tohle pro mě nedopadne dobře. Věřím Killianovi? Ano. Je příliš impulzivní a přímočarý, než aby přede mnou tajil jinou ženu. Pochybuju, že je takové lži schopný. Po pravdě se ani nedomnívám, že by se o to vůbec chtěl snažit. Killian říká a dělá přesně to, co chce.

Problém je ve mně – napůl jsem se zamilovala do muže, který mi brzy zmizí ze života jako dým.

Štve mě, že se mi třesou ruce, když si nanáším řasenku. Odložím ji a zamračím se na sebe v zrcadle. *Upravuješ se, abys zapůsobila na jinou ženu. Tomu říkám nové dno, Liberty. Nové dno.*

Z obývacího ke mně doléhají hlasy zdůrazněné ječivými poznámkami Killianovy sestřence. Kolik lidí tam vůbec je?

Zabočím za roh a zarazím se.

Killian stojí s rukama v bok, tvář zamračenou, a mluví s tím nejspíš nejpohlednějším mužem, jakého jsem kdy viděla. Prostě... páni. Lesklé černé vlasy, modré oči, opálená pleť – ten chlápek by mohl být dvojče Davida Gandyho. Ve světle šedém obleku vypadá, jako by sem přijel na pokec přímo z přehlídkového mola v Miláně. Zároveň působí asi stejně spokojeně jako Killian.

„Fakt, že jsem vůbec přijel do téhle díry po granátu, prozrazuje, že je to vážné.“ Britský přízvuk má stejně dokonalý jako oblek. „Přestávka oficiálně skončila, Killiane.“

„Vtipné,“ opáčí Killian tiše a podrážděně. „Nevzpomínám si, že bych ti dal právo rozhodovat o mém životě.“

Muž povytáhne jedno obočí. „Udělal jsi to v den, kdy jsi podepsal smlouvu, která ze mě udělala manažera tvojí kapely. Nebo přesněji řečeno se tak stalo v den, kdy jsi mi řekl, ať koukám Jaxe přitáhnout zpátky do práce, co nejdřív to bude možné.“

Nato sebou Killian škubne, zatne čelist a odvrátí se.

„Je připravený,“ prohlásí muž. „Všichni jsou připravení. Teď se na to chceš vykašlat a ohrozit všechno, čeho jsem dosáhl, jenom proto, že jsi

smočil –“

„Neopovažuj se to dopovědět,“ vyštěkne Killian a celý zrudne. „Už ani slovo. Je to jasný?“

Zírají na sebe jako před přestřelkou v pravé poledne. Rozhodnu se, že bych se už měla ukázat.

Sotva vejdu do pokoje, napětí povolí. Killianův výraz okamžitě znězní. „Ahoj. Říkal jsem si, kdy se ukážeš.“

Natáhne ruku a já k němu vykročím. Palčivě vnímám pohledy pana Nádherného a Brenny Jamesové. Nemám ráda, když na mě lidi zírají. Nikdy jsem to ráda neměla. Navíc si připadám jako při nějaké podivné zkoušce.

Protože mě pan Nádherný propaluje očima jako dva lasery, zadívám se raději na Killianovu sestřenici, která je napůl schovaná za opěradlem ušáku, v kterém sedí.

Není vůbec taková, jakou jsem si ji představovala. Předpokládala jsem, že to bude punková verze Killiana. Žádnou rodinnou podobu však nevidím. Je vysoká a bledá, s popraškem pih na pršáčku, a její vlasy mají barvu jantarového medu. Stáhla si je do uhlazeného culíku.

Stejně jako pan Nádherný je i ona bezchybně upravená, na sobě má námořnicky modrý kostýmek s pouzdrovou sukní. Lodičky na vysokém podpatku jsou z metalické, duhové hadí kůže, což by mělo působit divně, já jí je však závidím. Ještě nikdy jsem naživo žádné lodičky od Louboutina neviděla, rudé podrážky mi ovšem prozrazují, že to opravdu jsou louboutinky.

Dívá se na mě zpoza brýlí s červenými sešpičatělými obroučkami. Odolám nutkání narovnat záda. Stejně by na tom nezáleželo. Dobrý postoj nezmění fakt, že tu stojím v otrhaných šortkách a žebrovaném bílém tílku. Jsem venkovská myš, která vešla do lvího doupěte. Ve vlastním domě.

Killian mě uchopí za ruku a přitáhne si mě k sobě. „Libby, tohle je můj manažer pan Scott. Říkáme mu Scottie.“

Pohledný muž, který je zblízka ještě krásnější, mi stroze pokývne. „Slečno Bellová.“

Takže ví, jak se jmenuju. Nevypadá, že by z toho měl radost.

Killian kývne k Brenně. „A tuhle osinu v zadku jsi už slyšela.“

Brenna obrátí oči v sloup a přejde přes pokoj. „Je jenom našťvaný, že vím, kam schovává mrtvoly.“

„Bud' ráda, že se k nim nepřidáš,“ opáčí Killian. Prsty mu zabloudí pod lem mého tílka a pohladí mě po nahé kůži. Pan Scott ho přitom sleduje a pevně tiskne rty.

Celá rudá si toho raději nevšímám a usměju se na Brennu. „Člověk, kvůli kterému je Killian schopný takhle rychle pohnout kostrou, má u mě plusový bod.“

„Cha!“ Brenna ohrne nad Killianem nos. „Vidíš? K něčemu se hodím.“

Killian si odfrkne a shlédne na mě. „Brenna nám dělá PR.“

„Ráda vás poznávám,“ povím Brenně i panu Scottovi. Sice to ode mě není tak docela pravdivé, nechci si však znepřátelit lidi, kteří patří do Killianova života. „Můžu vám něco nabídnout?“

„Děkuji, ale ne.“ Pan Scott mi věnuje úsměv, z kterého by voda zmrzla. „Už jsme na odchodu.“

Vyhlédne z okna. Až teď si všimnu malé dodávky stěhováků a mužů, kteří balí Killianovy věci. Jeden muž právě vychází z domu s jedním Killianovým kytarovým pouzdrém.

Zachvátí mě panika. Killian nejspíš vycítí můj strach, protože si mě přitáhne k sobě.

„Za chvíli tam za vámi přijdu,“ oznámí jim.

Pan Scott přikývne, úsečně mi popřeje „dobrý den“ a odejde. Brenna si dává na čas, nejdřív políbí Killiana na tvář a mně nabídne mdlý úsměv.

„Jsem si jistá, že se ještě někdy uvidíme,“ poví mi.

Prkenně přikývnu. Zamumlám něco na rozloučenou, sama však nevím, co to říkám. V hlavě mi hučí krev a tlumí veškeré vnější zvuky. Srdce mám až v krku.

Ticho, které tu po jejich odchodu zavládne, je bolestné a definitivní.

Killian si odkašle a pokusí se mě obejmout. Odtáhnu se.

„Odjíždíš.“

Do místnosti proudí sluneční paprsky a zalévají Killianovu postavu. V tom moři zlaté záře působí až nadpozemsky. Vyrýsovaná hrud' a břišáky, výrazné křivky obličeje, temná moc jeho očí – to vše je zdůrazněno v ostrých plastických liniích. Částečně nemůžu uvěřit, že jsem se dotýkala každého centimetru toho těla, že jsem ho líbala na rty, že jsem ho vzala do sebe.

Nic z toho mi teď nepřípadá skutečné.

Dívá se na mě a já v jeho očích vidím bolest. Má taky pocit, že o mě přichází?

„Nechci odjet,“ poví mi tiše, bezvýrazně, definitivně. „Scottie nám ale před podzimním turné domluvil několik koncertů. A kluci chtějí jet.“

Prohrábne si krátce zastřižené vlasy. „Jsem proti nim v menšině.“

„To budete všichni spolu poprvé od...“ Kousnu se do rtu.

„Od té věci s Jaxem,“ dopoví za mě. „Jo.“

Přešlápne a pak znovu, jako by jeho tělo nevědělo, jestli má zůstat, nebo odejít. Víím, že to ze mě mluví jen moje představivost, zároveň však víím, že je rozpolcený. Vidím to v jeho stisknutých rtech a prosebných očích.

„No, tak to bys...,“ pronesu pomalu. „Měl bys za nimi jet.“

Několikrát zaraženě zamrká, jako bych ho udeřila na solar. Nevím, co ode mě čekal. Musí si uvědomit, že mu nikdy nebudu bránit odejít a vrátit se k jeho životu.

Když promluví, hlas má ochraptělý, jako by dlouho křičel. „Myslel jsem, že mám víc času. *Chtěl* jsem víc času.“

Nenamlouvala jsem si, že tohle léto představuje cokoli víc než jen Killianův útěk před realitou. To však nijak nezmenší bolest, kterou cítím. Nedám to ovšem najevo.

„Tak to s konci ve skutečném životě bývá. Nikdy nevíš, kdy k nim dojde.“

„Konec?“ Zvedne hlavu. „Tak tohle to podle tebe je?“

Zamračím se. „O tohle ti přece jde, ne? Rozloučit se se mnou.“

„Ne!“ Přitáhne si mě k sobě a pevně sevře. V rysech tváře má vepsaný vztek. „Jestli se mě chceš zbavit, musíš se víc snažit, panenko.“

Neodolám a pohládím ho po hrudi. Srdce mu pod horkou kůží bije rychle a silně, ve stejném bolestném rytmu jako moje.

„Nechci se rozloučit,“ přiznám tiše.

Políbí mě, jako by mě chtěl pohltnout a zapamatovat si mou chuť. Navzdory jeho slovům mi náš polibek připadá jako sbohem. Dýchá ztěžka, když se odtáhne a položí si čelo na moje. „Tak to nedělej.“

Pohládím ho po krku. To už bych spíš ohnula ocel. „Vyrážíš na turné. Jak dlouho to potrvá? Čtyři měsíce? Pět?“

Sevře mě o něco silněji. „S nacvičováním a těmi koncerty, které jsou domluvené ještě před turné, bych řekl tak pět a půl.“ Skloní se ke mně

a zadívá se mi do očí. „Takže co? Sejde z očí, sejde z mysli? Takhle to podle tebe je, Lib?“

Sevřu ruku v pěst. „Jenom chci být realista. Vím, jak to na turné chodí.“

Zavrčí a přimhouří oči, až z nich zbydou jen obsidiánové škvíry. „Tak to mi pověz.“

Kůži mi olízne vztek. „Nedělej blbýho. ‚Sex, drogy a rock’n’roll‘ se neříká pro nic za nic.“

„To vím líp než kdo jiný, zlato.“ S podrážděným povzdechnutím mě pustí. „Jestli si ale myslíš, že takhle to bude i na mém turné, vůbec mě neznáš.“

„Snažím se zachovat jako dospělá,“ povím mu. Nejradši bych se rozkřičela. „Nechci, aby sis o mě dělal starosti.“

„Díky, že se mi snažíš pomoci. Co kdybys mi místo toho dala aspoň nějaké znamení, že to, co máme, pro tebe znamená víc než jenom letní románek?“ S odfrknutím vyhodí ruku do vzduchu. „Panebože, teď znám jak zamilovaná pubertářka.“

Kousnu se do rtu. I když jsem na něj našťavaná, stejně ho miluju. K smrti mě to děsí.

„Co tedy máme, Killiane?“ zeptám se tiše.

Zadívá se mi do očí. „Nevím. Je to ale skutečné. Jediná skutečná věc, kterou právě teď mám.“

„Máš hudbu –“

Přeruší mě ostrým pohledem. „Nechci odejít s pocitem, že jakmile se za mnou zavřou dveře, je mezi námi konec. Protože to nedovolím, Liberty. Co se mě týče, právě jsme začali. Nehodlám –“

Obejmu ho kolem krku a přitáhnou si ho k sobě. Jeho slova ztlumím polibkem. Neodolá mi. Skloní se ke mně, rty mi pootevře ústa a vklouzne mi do nich jazykem, aby mě mohl ochutnat. Se zasténáním mě chytí za zadek a zvedne mě. Obejmu ho nohama kolem pasu a pevně se ho držím, zatímco mě pozadu nese k pohovce. Celou cestu se líbáme.

Skončíme na gauči a Killian mi hněte zadek. Na kůži cítím jeho dech a rty mi sklouzne po krku. Celé jeho obrovské tělo se chvěje.

„Libby.“ Rty mi něžně polaská to místočko za uchem a já se napnu. „Nechtěl jsem, aby to dopadlo zrovna takhle.“

Políbím ho na tvář a koutek oka. „Jak sis to tedy představoval?“

Hladí mě po zádech a dál mi ústy prozkoumává krk a rameno.
„Po pravdě jsem o tom hodně přemýšlel.“

„Opravdu?“ Chci se odtáhnout, abych na něj viděla, on mi to však nedovolí.

Sjede mi rukama znovu na zadek a stiskne. S povzdechem si položím hlavu na jeho rameno a Killian mě políbí na tvář. „No jo.“ Na dlouhou chvíli znehybní a jen si mě k sobě tiskne, jako by si to chtěl vychutnat. Stejně jako já. Je silný a horký a jeho srdce mi pod uchem buší a uklidňuje mě.

Jeho rytmus se změní, když se Killian zhluboka nadechne. „Lib... Pojed' se mnou.“

„Cože?“ Narovná se.

Killian nechá ruce klesnout na moje stehna a pomalu je mne, zatímco mi hledí přímo do očí. „Pojed' se mnou na turné.“

„Ne.“

„Ne?“ Krátce a nevěřícně se zasměje. „To se nad tím ani nezamyslíš? Prostě jen ne?“

„Vaše kapela se po roce dává dohromady. Rozhodně nedorazím s tebou jak nějaká sedlácká verze Yoko.“

Znovu se zasměje, tentokrát pobaveněji, přestože se stále tváří napjatě. „Víš, ta věc s Yoko se dost přeceňuje. Beatles byli už tehdy v rozkladu.“

„Fakt, že tomu říkáš ‚ta věc s Yoko‘, jenom dokazuje, že na tom, co říkám, něco je. Nezáleží na tom, co je pravda. Záleží na tom, co si lidi myslí. Tvým spoluhráčům by se určitě nelíbilo, kdybych tam vpadla v závěsu za tebou.“

Zaboří mi prsty do stehén. Ne silně, ale dost pevně, aby mi to prozradilo, jak je kvůli tomu podrážděný. „To nemůžeš vědět. Ani je neznáš.“

„Znám lidi.“ Zapřu se o jeho ramena, vstanu z něj a posadím se na pohovku vedle něho. „Pan Scott se na mě díval, jako bych byla problém, který musí vyřešit.“

„Říkej mu Scottie a takhle se dívá na všechny.“ Killian se ke mně otočí. „Navíc nechci, abys jela se mnou jako nějaká holka na ozdobu. Chci, abys se mnou hrála.“

Asi mi pusa zůstane viset dokořán. Lapám po dechu jako ryba na suchu a zírám na Killianův tázavý výraz. Chvíli mi trvá, než dokážu znovu

promluvit, a když se mi to konečně podaří, zní to spíš jako ubohé vykviknutí. „Hrát? Jako s tebou na pódiu?“

„Jasně.“ Mezi rovným hnědým obočím se mu objeví vráska. „O čem jiném bych tu asi tak mluvil? Ty písňě jsem skládal pro nás.“

„Killiane... Já nejsem...“ Zvednu ruce a hledám ta správná slova. „Poslouchal jsi mě, když jsem ti vyprávěla o svých obrovských neúspěších? Já jsem královna všech, kdo se děsí vystupovat na pódiu.“

„Hodně lidí se bojí vystupovat.“ Nemrkne ani nezaváhá. „A kdybych si nevšiml, že mi ty příběhy vyprávíš s lítostí v očích, možná bych to nechal být.“

Sevřu ruce v pěst. Nejradši bych si dupla. „Navíc jsem amatérka. Hrávám na verandě ve spodním prádle, ne před osmdesáti tisíci lidmi. Lidmi,“ dodám, když se pokusí ozvat, „kteří tam stejně nepřijdou kvůli *mně*.“

Killian si složí paže na hrudi. Není fér, že si nevzal triko. Při pohledu na všechny ty působivé svaly ukryté pod zlatou pokožkou bych nejradši ustoupila, hlavně když se ho budu moct znovu dotknout.

„Skončila jsi?“ zeptá se.

Se zíráním na něj? Nikdy. Vím však, že má na mysli moji tirádu. Věnuju mu kyselý pohled, který mi oplatí povytaženým obočím.

„Za prvé,“ oznámí, „kdybys hrála ve spodním prádle, osmdesát tisíc lidí by se na tebe rozhodně dívalo.“

Nevšímá si toho, jak obrátím oči v sloup.

„Za druhé, tohle je rock. Všechn náš úspěch tkví v talentu, štěstí a obrovském odhodlání.“ Pobaveně zkřiví rty. „Jax vtipkoval, že jsme všichni jenom amatéři. Dilettanti, co měli sakra štěstí.“

Povzdechnu si a opřu se. Za okny Brenna pochoduje sem a tam a instruuje stěhováky. Scottie stojí stranou na verandě a nespouští oči z mého domu. Vím, že mě nevidí, stejně mi ale připadá, jako by to přece jenom dokázal. Je jen otázkou času, než se sem vrátí.

Killian mě znovu upoutá svým tichým, vemlouvavým hlasem. „Žádám jenom tři písňě. ‚Broken Door‘, ‚In Deep‘ a ‚Outlier‘.“

Písňě, na kterých jsem s ním pracovala. Jsou nádherné s důrazem spíš na harmonii a vokály než na sílu. A vůbec se nepodobají ničemu, co Kill John doted' hráli.

„Jak víš, že se budou kapele ty písňě líbit?“

Nepodívá se na mě. „Budou.“

„Takže nevíš.“

„Je to moje kapela.“

„Jejich taky.“

Ten muž doslova zavrčí. Bylo by to sexy, kdyby mě tak neštval. Killian vyskočí na nohy a doširoka rozpaží. „Proč to odmítáš? A pravdu, ne výmluvy.“

„Protože nejsem impulzivní jako ty! Potřebuju si věci promyslet.“

Promne si obličej. „Řekla jsi mi, že jsi o tomhle životě vždy snila. Řekla jsi mi, že jsi to zkoušela, ale rodiče tě přemluvili, ať toho necháš. Zeptala ses mě, jaké to je vystupovat před obecenstvem, jaké to je, když tě lidi obdivují. Chci ti to ukázat. Chci ti dát celý svět, panenko. Dovol mi to.“

Cítím se teď ještě mnohem hůř. V břicho se mi usadí strašlivý pocit. Nejradši bych utekla do ložnice a schovala se. Zatahám za nitku, která mi visí z odrbaných džínových šortek. „To byly jenom... posexový řeči.“

„Posexový řeči?“ Zbledne.

Škubnu sebou. „Však víš, *pověz mi o svém životě*. Chtěla jsem tě líp poznat.“

Zrudne. „Jen jsi mi chtěla udělat radost?“

„Ne. Chtěla jsem tě poznat. Chtěla jsem zjistit, jak vypadá tvůj život tam venku.“

„Ale nechceš to vidět na vlastní oči?“ Přimhouří oči. Po krku se mu rozlévá ruměnec.

„Přesně tak.“

V domě se rozhostí takové ticho, že až sem slyšíme bouchnutí zavíraných dveří dodávky. Stěhováci tu skončili. A my asi taky. V hrdle mě dusí knedlík, ale nepohnu se. Vzhlednu ke Killianovi, který mě znechuceně pozoruje.

„Kecy,“ zašeptá.

Venku někdo nalehne na klakson. Asi Brenna.

„Čekají na tebe,“ povím mu.

Ostře se nadechne. A pak se pohne. Než stačím mrknout, ocitnu se v jeho sevření. Zvedne mě a tvrdě, kousavě políbí. Tu ostrou bolest vítám a kousnutí mu oplatím. Z představy, že se ho už nikdy nedotknu ani ho neochutnám, se mi srdce rozpadá na kusy. Po chvíli mě už líbá něžněji, ne však sladce. Ne, tvaruje mi rty svými, vychutnává si je.

Chci ho obejmout, Killian se však odtáhne. Dýchá ztěžka a spodní ret má vlhký a napuchlý. „Raději půjdu, než řeknu něco, čeho budu litovat.“

Částečně lituju toho, že jsem ho vůbec někdy poznala. Protože tohle příliš bolí. Mohla bych jet s ním. Mohla bych se v něm ztratit. Sotva na to pomyslím, tělo mi ztuhne tak obrovským strachem, až ztěžka polknu. Nemůžu to udělat. Nemůžu z tohoto domu odejít.

Zkoumavě mě pozoruje, jako by čekal na nějaké znamení. Ať už v mé tváři spatří cokoli, zatne čelisti. Zaboří mi prsty do nadloktí. „Neskončili jsme. Je to jasné? Ani zdaleka jsme spolu neskončili.“

„Nechci, aby to mezi námi skončilo,“ zašeptám.

Hlasitě cvakne zuby. „Tak nebud' zbabělec a polet' do New Yorku.“

Když na to nic neodpovím, zakleje a odejde. Dveře se za ním s třísknutím zabouchnou. Je pryč.

11. kapitola

Killian

New York bude navždycky mým domovem. Má na mě zvláštní vliv – dokáže mě vmžiku uvolnit i nabít energií. Setkání s Jaxem je však jiná písnička. Celou cestu soukromým výtahem až k jeho bytu si bubnuju prsty do stehna. Scottie mi nabídl, že schůzku domluví někde na neutrální půdě, to jsem však odmítl. Jax není můj nepřítel. Nikdy jím nebyl a nikdy jím ani nebude.

To však neznamená, že se na tohle těším.

Dveře výtahu se otevřou přímo v jeho vstupní chodbě.

Před dvěma lety se v jednom magazínu objevila sáhodlouhá reportáž o Jaxově domově. Jax v ní ukazoval svůj industriální byt a život mladé rockové hvězdy. Nikdo neví, že to všechno byla jedna velká lež. Ani to nebyl Jaxův byt, ale Scottieho.

Jaxův skutečný domov spíš připomíná byt, v kterém by bydlela stará matrona z newyorské smetanky – tmavé dřevěné podlahy, stropní lišty, zdi vymalované sytými barvami a zdobené klasickými obrazy v propracovaných zlatých rámech. Kdykoli sem zavítám, vždycky se chci smát, protože napůl čekám, že mě tu Jax přivítá ve smokingu a s fajfkou v ruce.

„Kdykoli sem přijdeš, usmíváš se.“

Jaxův hlas mě zastaví na místě. Ani jsem si ho nevšiml.

V salónu se opírá o područku divanu potaženého zeleným sametem – přesně tak, ten parchant tu má salón.

Vteřinu na něj jen zírám. Je mohutnější, než když jsem ho viděl naposledy, jeho kůže má zdravou barvu a světle hnědé vlasy má o něco delší než obvykle, sahají mu skoro k líměčku.

Odložím kytarové pouzdro. „Protože skoro čekám, že mě tu přivítá tvůj majordomus. Nebo že se mi začne kolem nohou ochomýtat uštěkaný mrňavý pudl.“

„Uvažoval jsem, že si pořídím psa.“ Jax vstane. U koutků očí má vrásky a hlavu naklání trochu napravo. Zná jeho obličej jako svůj vlastní. Nebo

ještě líp, protože ho vídám od svých šesti let. Proto poznám, že je napjatý a že ho to samotného štve.

To jsme dva.

Přestanu předstírat, přejdu přes pokoj, obejmu ho a poplácám po rameni.

„Zatracenej idiote,“ zavrčím. „Vypadáš dobře.“

Objetí mi oplátí a potom od sebe odstoupíme. „Ty strašně. Co sis to sakra udělal s vlasama?“

Vím, že si ze mě dělá srandu, ruku však automaticky zvednu k nakrátko zastřiženým vlasům. Na vteřinu před sebou nevidím Jaxe, ale Libby, jejíž malá prsa se snažila prodrat skrz tenkou látku tílka, které tehdy měla na sobě, tváře jí zrudověly a ruce se jí trásly, zatímco mi stříhala vlasy. Skoro zas na hlavě cítím její prsty, jimiž pohybovala mojí hlavou, jak zrovna potřebovala.

Panebože, už jen při pomyšlení na ni mě bolí na hrudi.

„To, co jsem měl udělat už dávno,“ odpovím zlehka, jako bych uvnitř netrpěl.

Jax přikývne, nic jiného ovšem neřekne. Stojíme tu, díváme se na sebe a mlčíme. Takhle to bylo ode dne, kdy se probudil v nemocnici. Mlčel jsem, protože mě nenapadalo nic, co bych mohl říct a co by neskončilo tím, že bych toho pitomce seřval. A Jax?

Kdysi jsem jen z pohledu na něj poznal, co si myslí. Nebo jsem se to aspoň domníval. Pochopil jsem, že nevím vůbec nic.

„No,“ prolomí Jax ticho, „dáš si něco k pití?“

„Ne, nic nechci.“

Znovu přikývne a pak zakleje. „Do prdele, Kille, tak už to ze sebe dostaň.“

Dostat to ze sebe? Nevím, kde vůbec začít. V hrudi ucítím horko, které si prodere cestu mým hrdlem. Moje pěst dopadne na jeho bradu, Jax spadne na zem a cestou převrhne odkládací stolek.

„Panebože.“ Promne si obličej a mdle se zasměje. „Zapomněl jsem, jak tvrdě umíš praštit.“

Protáhnu si prsty. „Netušil jsem, že to udělám.“

„Já ano.“ Zamručí, pomalu vstane a moji pomocnou ruku odmítne.

Dotkne se rtu, který mu začal krvácet. „Je ti líp?“

„Ne.“ Zamířím do kuchyně pro trochu ledu. „Kurevsky mě bolí ruka.“

„Jo, sorry, že se jí do cesty postavil můj obličej.“ Chytí pytlík s ledem, který mu hodím. „Chceš si tu ruku zledovat?“

Chci cítit bolest. „Zas tak tvrdě jsem tě neudeřil.“

Jax si odfrkne a zajde ke starobylému baru. Miniledničku má plnou láhvi vody a džusu. Docela změna proti pivu a vodce, kterými ta lednice přetékala předtím. „Chceš něco?“

„Brusinkovojablečný mošt.“

Popijíme ovocnou šťávu jako dva hodní hoši, dokud to už dál nesnesu. „Byla to ta nejhorší chvíle v životě. Když jsem tě našel.“ Ztěžka polknu a zadívám se na zarudlé klouby. „Chápu, že pro tebe to bylo ještě horší. To mi ale k ničemu není. Prostě... kurevsky jsi mě vyděsil.“

„Já vím.“ Obličej má bezvýrazný a v ruce volně drží pytlík s ledem. Toho dne měl zelené oči prázdné a podlité krví. Teď je má lesklé. Několikrát zamrká a odvrátí se. „Nemyslel jsem na tebe. Ani na nikoho jiného.“

„Jsem tvůj nejlepší kamarád. A tys prostě... Mohl jsi za mnou přijít.“

Zamručí a pokusí se usmát, nijak zvlášť se mu to však nepovede. „Akorát by ses to pokusil napravit.“

„To si teda sakra piš, že bych to zkusil.“ Odstrčím se od židle, o kterou jsem se opíral, a přejdu k oknu napůl zakrytému červenými hedvábnými závěsy.

„Nechtěl jsem, aby mě kdokoli zkoušel napravit,“ odpoví. „Tehdy ne.“ Nevím, co na to říct.

Jax si povzdechne. „Kdybych na tom byl tehdy psychicky dobře, udělal bych všechno jinak. To je ale ten problém. Já na tom dobře nebyl.“

Zabořím prsty do hedvábí. „Uděláš to zas?“

S odpovědí si dává načas. A když znovu promluví, hlas mu už tak silně nezní. „Nemám to v úmyslu.“

Odfrknu si, žilami mi proudí vztek. „Ty umíš uklidnit.“

„Jsem upřímný. Snažím se přijímat pomoc. Víc udělat nedokážu.“

Otočit se k němu čelem je ještě horší. Působí klidně, vyrovnaně, zatímco já bych nejradši vyskočil z kůže.

„Nevím, jestli bych to znovu zvládl,“ přiznám se. „Jestli tě takhle ničilo turné nebo ten život, který jsme vedli, tak do toho nechci jít. Báł bych se, že tě znovu najdu, jak se dusíš vlastními zvratky.“

Ten živý výjev se mi vynoří před očima. Nevidím však Jaxe. Vidím sebe, vidím Libby, jak mě svléká, ukládá do postele a varuje mě, ať jí to tam

neušpiním. Žaludek se mi zkroutí provinilostí a výčitkami svědomí.

Jax se na mě zadívá. „Tohle jsem si zasloužil. Jedno si ale ujasníme. Ty, podělanej Killiane Jamesi, nejsi bůh. Nemůžeš všechno napravit ani nás všechny ochránit.“

„Co to meleš?“

„Tohle na mě nezkoušej. Vždycky jsi byl takovej. Snažil ses nést na ramenou všechny naše problémy. Myslel sis, že každému vyřešíš jeho život a všechno změníš k lepšímu. Jenže to nejde. Můžeš změnit jenom svůj život.“ Vstane a odloží pytlík s ledem na stůl. „To, co jsem udělal, byla podpásovka a hovadina. Vyhledal jsem pomoc. Nic víc k tomu neřeknu. Buď se s tím smíříš, nebo ne. To je na tobě.“

Bez ohlednutí zamíří do malého studia, které si v bytu zařídil.

Zůstanu tu sám. Otočím se k oknu. Hluboko dole proudí po silnicích auta a po chodnících lidé. Že se pořád snažím napravovat lidem život a pomáhat jim, aby se cítili líp? Co je na tom špatného?

Představím si tu u sebe Liberty a uvažuju, co by mi na to řekla. Libby mi však v hlavě mlčí. Místo toho si vybavím strach a podráždění v jejích očích, když jsem se ji snažil přemluvit, aby se mnou vystupovala.

„Sakra,“ zašeptám. Vytáhnu mobil a napíšu jí. Z jejích odpovědí cítím napětí. To tedy cítím i ze svých zpráv. Každá taková výměna textovek mě tíží v žaludku jako kámen. Něco jsem mezi námi zničil. Palcem pohladím displej. Chci za ní. Tady mě však taky čeká práce.

Schovám mobil do kapsy, zvednu kytaru a zajdu si zahrát s Jaxem.

Libby

Odešel. Připadá mi, jako by vyhaslo slunce. Mám vychýlenou orbitu a všude vládne tma a ticho. Bolí mě dýchat, bolí mě se pohnout. Věděla jsem, že nakonec odejde, stejně jako jsem věděla, že to bude bolet. Přesto jsem na to nebyla připravená. Nic už mi nepřipadá správné.

Snažím se pracovat, mám ale kreativitu mokré lepenky. Jenom celá ochablá sedím a zírám do prázdna. Dokončím svoje projekty, ovšem nepřekvapilo by mě, kdyby si klienti stěžovali na to, že je výsledek mé práce bez nápadu. Nové zakázky odmítnu. Mám našetřených dost peněz, abych si mohla vzít dovolenou.

Nakonec však jen chodím od okna k oknu, nadskakuju při každickém zvuku a tajím dech, kdykoli kolem domu projede auto, což se moc často neděje. Protože bydlím v Zapadákově.

Sotva Killian odjel, uvědomila jsem si, že jsem udělala chybu. Měla jsem odjet s ním. Měla jsem svůj strach potlačit. Po bitvě je holt každý generál a já teď konečně vidím, co se ze mě stalo.

Člověk, který se v životě... zasekl na místě. Líp to vyjádřit nedokážu. A povede se to vlastně docela snadno. Hodiny se změni ve dny, dny se změni v měsíce. Než se nadějete, uplynou roky a najednou je z vás člověk, kterého by ve vás vaše mladší já vůbec nepoznalo.

Rodiče mi zemřeli a nějak se stalo, že jsem zemřela i já. Přátelé mě opustili – ne, to já opustila své přátele. Nemůžu si nalhávat opak. Opustila jsem všechno, co jsem měla – zavřela jsem se v babiččině starém domě, ponořila jsem se do práce, díky které prakticky nemusím vycházet mezi lidi, a snažila se na sebe neupozorňovat. Ani to nebylo z mojí strany vědomé rozhodnutí. Jednoduše jsem se stáhla a už nikdy se nevynořila.

Killian mě chtěl za kotníky odtáhnout zpátky do světa živých. Co hůř, chtěl mě vystrčit do záře reflektorů. Odešel.

A já ho nechala odejít.

„Jsem pitomá,“ prohlásím do prázdného pokoje. Ticho tu úplně řve.

Kdysi jsem ticho milovala. Ted' ho nenávidím. Nenávidím!

„Krucí.“ Sama nevím, kdy jsem si navykla mluvit nahlas pro sebe. Ted' mám ovšem jiné věci na starosti.

Ležím na podlaze, na sobě jak láskou usoužený idiot Killianovo špinavé triko s obrázkem *Star Wars*, a v mobilu jsem si otevřela internetový prohlížeč. Netuším, kde Killian bydlí, můžu ale odletět aspoň do správného města.

Právě zkoumám lety do New Yorku, když mi v mobilu přistane textovka.

Měla jsi pravdu. Potřeboval jsem se Jaxovi postavit sám.

Zírám na displej. Úplně přimrazená. Tohle je dobré znamení. Proč mi ale jako dobré nepřipadá?

V dolní části displeje se objeví maličké tečky. Něco mi píše. Dorazí další textovka.

Už je to mezi námi dobrý. Po pravdě se chci i pustit do práce.

Ztěžka polknu a přinutím se odpovědět.

To jsem ráda. Všechno se zvládne. Bude se ti to líbit.

Nevím, co ještě dodat. *Moc* mu to přeju.

Odpoví.

Chybíš mi. Slib mi, že přijedeš na koncert.

Už mě nežádá, abych s ním hrála. Několikrát zamrkám a vyhlédnu z okna, za nímž praží slunce. Vidění se mi zamlží. Znovu zamrkám.

Jasně, že přijedu.

Po tváři mi steče slza. Nevšímám si jí.

Znovu mi napíše.

Chci se ti omluvit. Snažil jsem se ti vnutit něco, na co jsi nebyla připravená. Bylo to ode mě sobecké. Mrzí mě to.

Je milý, a přesto mě hrdlo bolí z toho, jak usilovně se snažím nerozplakat.

To nevadí, Killiane. Vím, že jsi to myslel dobře.

Panebože, píšeme si jako dva cizinci. Snažím se vymyslet odlehčené téma, něco, co by nám bylo podobné. Cokoli. Pak mi však znovu napíše.

Musím jít zkoušet. Napíšeme si později?

Možná že ano. Vím ale jistě, že to, co jsme měli, se změnilo.

Roztřesenou rukou odpovím.

Jasně. Bav se :)

Ten maličký usměvavý emotikon na mě zírá, jako by se mi vysmíval. Vypnu mobil a odhodím ho stranou, než mi Killian stihne odpovědět. Ležím na podlaze v paprscích slunce, zavřu oči a rozpláču se. Promeškala jsem příležitost a můžu to vyčítat jen sama sobě.

12. kapitola

Killian

VIP sekce může být buď oázou klidu, nebo pulzující bouří zběsilé energie. Když jste slavní, hodně rychle zjistíte, že je jenom na vás, jak se večer vyvrbí. Chcete soukromí? Máte ho mít. Chcete bandu ženských, co se vám povoží na ocasu a budou sténat vaše jméno? Jasná věc.

Dneska chci soukromí. S Jaxem čekáme v místnosti s výhledem na zaplněný bar a prázdné pódium. Přestože má klub místnost pro VIP, není to nijak snobský podnik. Nabízí tu pivo a burgery, ne šampaňské a koktejly. Každý večer tu pořádají živá vystoupení a návštěvníci tu tancují, protože je to baví, ne aby se ukázali před ostatními.

Zdola sem doléhá pulzující, dunící hudba, přesto tu vládne docela ticho.

Za chvíli k nám servírka v odrbaných džínách přivede Whipa a Rye.

Sotva nás Rye, náš basák, uvidí, vrhne se na nás. A přestože jsem vyšší, málem mě zvedne do vzduchu, když mě sevře tak pevně, až mi na žebrech určitě zůstane podlitina.

„Konečně ses ukázal, ty parchante jeden.“ Rozesměju se (nebo spíš zasípu), Rye mě postaví na zem a vrazí mi pohlavek. „Jsem myslel, že se z tebe stal podělanej poustevník.“

Rye je stavěný jako fotbalový obránce s energií štěněte. Děsivá kombinace. Právě teď se zešíroka zubí, v očích má však ostražitý pohled. Krátce zaletí očima k Jaxovi, což mi prozradí všechno, co potřebuju vědět. Sami si jím nejsou jistí.

„Byl jsem na dovolený, blbe.“

„My tu dřeme a on si opaloval zadek,“ postěžuje si Whip, který k nám mezitím dojde. Lidé se často domnívají, že jsme příbuzní, protože jsme si hodně podobní, akorát on má modré oči. Ve škole jsme holkám namlouvali, že jsme bratrance, to je ale kec. Je to Ir, což prozrazuje jeho slabý přízvuk.

Krátce mi klepne na rameno. „Řekni mi aspoň, že sis tam našel nějakou sexy kočku, co tě zaměstnávala.“

Nikdy jsem před nimi nic netajil. Kdovíproč jim ale o Libby povědět nechci. Ne, když vím, že by akorát začali vyzvídat.

„Brenna říkala,“ ozve se Rye, „že tam měl hezkou sousedku.“

Ztuhnu. „Zas s Brennou drbete?“

Rye se maličko začervená. Všichni víme, že se mu moje sestřenice líbí, přestože sama o tom nemá nejmenší tušení. A ano, klidně to teď využiju ve svůj prospěch.

Odfrkne si. „Seš nějak vyhýbavej, takže to беру jako ano.“

Připojíme se k Jaxovi u stolu.

„Čemu se vyhýbá?“ zeptá se Jax.

„Nechce nám povědět o kámošce, kterou si našel na letním táboře,“ prozradí mu Whip.

Přijde k nám servírka a postaví na stůl piva, která Jax objednal. Rye jí věnuje pohled a slečna se usměje. „Asi bych se neměla vyptávat, ale... nejste J. J. Watt?“

Všichni se málem udusíme pivem, jak se snažíme nerozesmát. Až na Rye, který znovu zrudne. Nasadí pohodový úsměv. „Nikomu neříkejte, že tu vysedávám s One Direction, jo? Zničilo by mi to pověst.“

„Dobře.“ Servírka se zamračí. Ukážu Ryeovi prostředník a Whip ho pod stolem kopne do holeně, až láhve zadrnčí.

„Panebože,“ povzdechne si Rye, když slečna odejde. „Rok se neobjevím v médiích a zastíní mě fotbalový obránce.“

„Seš mu docela podobnej,“ uzná Whip, když si Rye pozorně prohlédne. „Akorát seš o něco menší. Možná bys mohl získat nějakou, co ho už přestala bavit.“

„Já si chci hrát jenom s těma, co chtěj jenom a pouze mě, díky moc.“ Rye se otočí ke mně. „Tak co ta tvoje letní láska?“

„A prej kdo je tu vyhýbavej.“ Dlouze se napiju piva a věnuju mu prázdný pohled. „Ano, byla tam jedna sousedka. Ne, není to žádná moje letní láska.“ Libby je něco víc. „Trávili jsme spolu čas. Je fajn. Její táta byl studiový kytarista. George Bell.“

„Kecáš!“ Rye se ke mně zaujatě nakloní.

„Ty ho znáš?“ podiví se Whip.

„Ne osobně,“ přizná Rye, „ale slyšel jsem o něm.“

Nepřekvapuje mě, že Rye ví o Libbyině otci. Kdykoli jsme vyrazili na turné, Rye měl celou dobu nos zabořený do nějaké knihy o dějinách hudby. Neexistuje žádný hudební nástroj, na který by neuměl hrát, nebo

zajímavost o hudebním světě, kterou by neznal. A to jsme se ho snažili nachytat. Hodněkrát. Nikdy se nám to nepovedlo.

„Vy ne?“ zeptá se, když se všichni nepřestáváme tvářit nechápavě.

„Nikdy,“ přizná Jax.

„Byl to boží kytarista. Mohla z něj být obrovská hvězda. Asi po tom ale netoužil. Koncem osmdesátek a v devadesátkách hrál ve studiích pro celou řadu slavných kapel.“

„To mi Libby taky říkala. Naučil ji hrát.“ Rozhlédnu se. Všichni se na mě zubí. „Panebože, fakt nemusíte myslet péry. Pomohla mi složit několik písní.“

„Nepovídej,“ protáhne Jax.

Ten jeho pohled se mi nelíbí. Jako by podle něj představovala Libby jen holku na lacinou zábavu. Možná si to rozmyslím a o vztahu s ní jim povím, ale teď ne. Místo toho se pohodlně opřu a pokrčím rameny.

„Zpívá a hraje na kytaru. A po pravdě je zatraceně skvělá.“ Odmlčím se a zamyslím, ale kašlu na to, tohle jsou moji nejlepší kamarádi. Nemůžu před nimi tajit všechno. „Požádal jsem ji, aby s námi hrála.“

„Děláš si prdel?“ Jax na mě vyvalí oči, jako by mi právě vyrašilo z čela další péro.

„Neboj, odmítla.“ Pořád mě to štve, protože vím, že se pro pódium narodila. Stejně jako já.

„Co kdyby ses nejdřív zeptal nás?“ Jax mi věnuje další znechucený pohled. „Kill John nepotřebuje další členy.“

„Navrhl jsem jí, aby s námi jako host zahrála tři písně. Vždyť i Jack White to dělá v jednom kuse a funguje to.“

„Nejseš Jack White.“

„Řekl bych, že jsem lepší než on, ale právě teď obdivuju, že je Jack ochotný přibírat další lidi a zkoušet možnosti. To my neděláme.“

Rye se uštěpačně zasměje. „Má pravdu, kámo. Potřebujeme nověj materiál.“

Jax pořád truceje, jako bych mu načural do lupínek.

Potřesu hlavou. „Abych pravdu řekl, dokud jsem ji neuslyšel, nechtěl jsem se vracet. Inspirovala mě.“

Všichni na mě dlouze hledí a pak Whip pomalu přikývne. „To se mi stalo na Islandu. Toulal jsem se sem a tam, nic mě nezaujalo. Pak jsem zašel do jednoho klubu a tam byl jeden dýdžej, mix master. Měl zatraceně

parádní zvuk, v životě jsem nic takového neslyšel. Strávil jsem tam celý týden a začal s ním pracovat na pár melodiích.“

Jax se zamračí, ale nic na to nepoví.

„Whip mi zavolal,“ přidá se Rye. „Zaletěl jsem za ním a začali jsme skládat.“

„Takže jestli to chápu správně,“ ozve se nakonec Jax pomalu, pořád zamračený. „Nikdo z vás nechtěl mít za poslední rok s muzikou nic společného.“

Atmosféra u stolu ztěžkne. Nakloním se a opřu si předloktí o studenou skleněnou desku. „Dobře, vyjasníme si to. Ano, Jaxi, byli jsme v prdeli.“ Kývnu k Whipovi a Ryeovi. „To, cos udělal, nás všechny rozhodilo. Neříkám to, aby ses cítil provinile –“

„To se mi ulevilo,“ odfrkne si a napije se.

„To máš blbý,“ vyštěknu. „Je to, jak to je. A jestli bylo potřeba, abychom se rozletěli po světě, jenom abychom si dokázali najít cestu zpátky a objevit nové zvuky a inspiraci, jediné dobře. Nemáš důvod do nás kvůli tomu rýt.“

Jax mě zpraží pohledem, zatímco Whip s Ryem celí napjatí mlčí. Všichni na sebe dlouhou chvíli zíráme, zatímco v klubu kolem nás pulzuje hudba.

Pak si Jax povzdechne a promne si obličej. „Máš pravdu. Vím to.“ Opře se tak prudce, až mu hlava s bouchnutím udeří o opěradlo, a vzhledne ke stropu. „Mě žádný takový hudební prozření nepotkalo.“ Zadívá se na nás zelenýma očima. „Chci ale hrát. Potřebuju to.“

Jeho naléhavost je až hmatatelná. Děsí mě, že chce vyrazit na turné z nesprávných důvodů, nejsem však jeho táta. Můžu ho jen podpořit a udělat, co je nejlepší pro kapelu.

„Proto jsme tu,“ povím mu.

Jax začne palcem seškrabovat mokrou etiketu na láhvi piva. „Hodně to pro mě znamená.“ Vzhledne k nám. „Myslím to vážně. Vím, že jsem se choval jako vůl, ale... Díky, že jste se vrátili.“

Jax se ale nikdy jako vůl nechoval. Byl vždycky šťastný, vždycky nás dokázal motivovat. Vím, že Whip a Rye myslí na totéž. U stolu se znovu rozhostí ticho. Uvažuji, jestli mezi námi ještě někdy zavládne stejná pohoda jako předtím. Jestli je to vůbec možné.

„Ale no tak,“ vyhrkne Whip ufnukaně, jak bych to čekal spíš od sedmiletého děcka. „Nějak jsme zvažněli. Co se na to teď vykašlat a dát si to zatracený pivo?“

Jax se zasměje. „Jasný, kámo. To zvládneme.“

Rye zvedne ruku a gestem přivolá obsluhu, která postává ve vzdáleném rohu místnosti. Něco muži zašeptá do ucha, zatímco my ostatní popíjíme „to zatracené pivo“ a sledujeme dění v hlavním sálu klubu.

Ani ne o minutu později se otevřou dveře a dovnitř vejde skupina žen. Sakra.

„Říkal jsem si, že bychom možná rádi společnost,“ oznámí Rye. Je sice hudební génius, ale jak jde o sex, taky pořádný kanec. „Víte jak, než se zas sblížíme.“

Ženy jsou krásné, luxusně oblečené a zajímavé. Před několika měsíci bych byl všemi deseti pro. Ted' mě štve, že jsem si nemohl s nejlepšími přáteli popovídat bez vyrušování ani deset minut. Na svoje péro ani nemyslím. To je zadané.

Vůbec jsem ale nečekal, že z toho budou Whip a Jax asi stejně nadšení jako já. Whip vypadá úplně ztrápeně, pořád těká očima k tanečnímu parketu a ruce na stole svírá v pěsti. Jax se tváří neurčitě. Sotva však zachytí můj pohled, prázdný výraz mu z obličeje zmizí. Opře se, rozevře stehna, aby udělal místo pro holku, kterou hned chytí kolem pasu a stáhne si ji na klín.

„Dámy,“ pozdraví je.

Ženy se zahihňají.

Ten zvuk se mi nepříjemně plazí po kůži. Když se k nám vrhnou i ostatní a vecpou se do našeho boxu, zvednu ruku.

„Počkej,“ zastavím nádhernou brunetu v téměř průsvitném hedvábí. „Musím na hajzlík.“

Jsem fakt na úrovni. Zabere to však přesně tak, jak jsem chtěl. Žena nakrčí nos a ustoupí mi z cesty.

„Rychle se vrať,“ požádá mě. „Nemůžu uvěřit, že se tu pobavím s Killianem Jamesem.“

Nepobaví, ale opravovat ji nebude.

Vyklouznu z boxu a zamířím k východu.

„Počkej.“ Objeví se u mě Whip. „Chceš zajít dolů do baru?“

Nejradši bych se ho zeptal, co že najednou nemá o ženy zájem, protože je ještě větší děvkař než Rye. Tím bych si ale akorát říkal o to, že se mě zeptá na totéž. Proto jenom přikývnu.

Bar je plný lidí, kteří do nás v jednom kuse narážejí. Taky ale skýtá určitou anonymitu. Pokud se nikomu nepodíváme do očí, nechají nás být.

„Zvykl jsem si, že mě nikdo nepoznává,“ přiznám se, zatímco popíjíme pivo.

„Já taky.“ Ohlédne se k prázdnému pódiu. „Docela se mi to líbilo.“

„Chceš se ale vrátit.“

„Asi jsem závislý na obdivu.“ Zadívá se mi do očí. „Ty?“

Na vteřinu se nad tím zamyslím. Chybí mi obdiv fanoušků? V páteři ucítím podivné napětí, šíří se mi do paží. Zadívám se na pódium a srdce se mi rozbuší o něco rychleji. „Chybí mi to.“

Nedodám, že se toho zároveň bojím. Bylo by snadné dovolit, aby to nade mnou převzalo kontrolu.

„Jo.“ Napije se. „A co se toho ostatního týče... Připadám si najednou starý.“

To mě rozesměje. „Starý a nudný.“

„Možná.“ Zavrtí hlavou. „Chci něco skutečného. Chci, aby to mezi námi bylo stejný jako v době, kdy jsme napsali ‚Apathy‘.“

Tehdy to mezi námi bylo skutečné. Stejně, jako jsem to měl s Libby. Cítil jsem to, když jsme spolu zpívali. Chci to zpátky. Chci ji po svém boku. Znamená to, že jsem sobec? Nevím. Na ramenou mě tíží lítost. Ustoupil jsem a dal jí prostor. Ted' mi to připadá jako chyba.

V životě jsem nadělal už spoustu chyb. Postavím láhev na bar. V žaludku mě pálí kyselý pocit.

„Rád bych, kdyby sis poslechl písně, které jsem složil,“ povím Whipovi. „Podle mě budou pasovat k tomu, na čem jste pracovali s Ryem.“

Whip se pomalu usměje. „Takže jdeme do toho? Restartujeme Kill Johna?“

Otře se o mě očekávání. Je to příjemné. Už žádná lítost. Odted' už jenom akce. „Jo, kamaráde. Jdeme do toho.“

Libby

Ležím na gauči, zírám do stropu a užírám se sebelítostí, když mi najednou někdo zaklepe na dveře. Srdce se mi okamžitě rozbuší a nestydím se přiznat, že chci, abych za dveřmi našla Killiana.

Přesto ještě dlouho zůstanu sedět a snažím se potlačit třas.

Další zaklepání mě přiměje vstát. Na roztřesených nohou zamířím k verandě. Na příjezdové cestě spatřím sedan. V ústech mi vyschne a dlaně

mi zvlhnou. Snažím se otevřít, klika mi však klouže z ruky.

Srdce mi zklamáním spadne do žaludku.

„Co tu sakra vy dva děláte?“

Scottie mi věnuje suchý pohled a promluví k Brenně. „Killian přece říkal, že je stydlivá.“

Stydlivá? Tak tohle si o mně Killian myslí? Jak ho znám, nejspíš o mně rozhlašuje, že jsem poustevnice, v čemž se tedy zrovna nemýlí. Sama jsem si tenhle způsob života užívala, teď už si však uvědomuju, že schovávat se před světem je hloupost.

„Stydlivá neznamená nemá,“ vyštěknu. „Nebo hluchá. Co kdybyste mluvil ke mně místo ke svojí asistentce.“

„Kdykoli ji vidím, líbí se mi pořád víc a víc,“ prohlásí Brenna se širokým úsměvem. „Připomíná mi Kate Hudsonovou. Akorát není tak blond'atá. Nebo tak energická. Díkybohu.“

„Neměli byste teď někde moderovat soutěž vokálních skupin?“

Scottie zkříví dokonalé rty. „Vokálních skupin? O čem to blábolíte?“

Brenna si odfrkne. „Je roztomilá. Ne,“ odpoví mi hlasitě. „Vrhli jsme se na sóla, holka.“ Vejde do mého domu a cestou mi boky ťukne do mých. Udělá to tak přirozeně, že mě ani nenapadne ji zastavit.

Scottie má naštěstí trochu vychování a nakloní hlavu na stranu. „Neměla byste ji pouštět do svého domu bez dozoru, slečno Bellová. Smím dál?“

„Pokud dokážete Věc Jedna zkrotit, tak můžete.“

Brenna nám už stihla nalít tři sklenice ledového čaje, právě se hrabe v kuchyni a hledá bůhvíco.

„Kde jsou sušenky?“ mumlá si, když otevře skříňku. „V takových kuchyních se vždycky někde najdou sušenky. Viděla jsem to v televizi.“

„Mám tu krekry, jogurt a velmi ostré nože.“ Vyženu ji.

„Sušenky ne?“ Položí si dlaň na hrud'. „Celý den se na ně těším.“

„Je mi líto, ale musím tě zklamat.“ V domě nemám skoro žádné jídlo. Vůbec se mi nechce nic jíst – i pro mě to je šok.

Protože mi pohostinnost nedá, postavím sklenice s pitím na táč a odnesu je do obývacího pokoje. Scottie s Brennou jsou mi v patách. Chvíli jen mlčky sedíme a popíjíme čaj. Teda popíjíme ho já s Brennou. Scottie se svojí sklenice nedotkne, jenom na ni podezíravě zírá. Nejradši bych ho ujistila, že ten čaj není otrávený. Na druhou stranu se mi tak nějak líbí, že se toho bojí.

Odložím sklenici a usadím se v křesle o něco pohodlněji. „Tak dobře. Proč jste přijeli?“ Proč nepřišel i Killian, když oni ano? Chybí mi tak moc, až mě bolí dýchat, a jejich přítomnost to jenom zhoršuje.

Scottie zkříví obličej, jako by musel spolknout něco obzvlášť nechutného. Aspoň že to nemůže hodit na můj čaj. Brenna se ovšem naopak začne pochechtávat. A hodně.

Scottie po ní střelí ošklivým pohledem a pak se ke mně nakloní. „Killian vám posílá vzkaz.“

„Vzkaz?“ Srdce se mi opět rozbuší, mozek se mi však naopak zastaví. „O co tu jde? To jsme snad někde v páté třídě? Proč mi prostě nezavolá?“

Scottiemu zacuká koutek oka a Brenna se hlasitě rozkašle do dlaně. Oči za kočičími brýlemi se jí lesknou slzami.

„Ano,“ ucedí Scottie skrz zaťaté zuby. „To by bylo logické rozhodnutí.“ Ten tik v jeho oku je s každou vteřinou výraznější. „Nicméně jsme vám ho přijeli předat –“

„Je to aspoň zpívající telegram? Protože to by aspoň stálo za to.“

Brenna prohraje bitvu sama se sebou a vybuchne smíchem, až se celá předkloní.

„Jdi hledat sušenky,“ ucedí k ní Scottie, kterému se však podaří zachovat klid. Nepřestává se ovládat – když teda pominu ten tik v oku.

Rozchechtaná Brenna odejde a Scottie obrátí svou pozornost zas ke mně. „Občas svoji práci opravdu nenávidím.“ Z vnitřní náprsní kapsy saka vytáhne složený list papíru a podá mi ho. „Neptejte se. Prostě si ten prokletý dopis přečtěte.“

Dobrá.

Štve mě, že se mi prsty třesou, když od něj ten dopis přebírám. Rozevřu smetanový papír. Killian má nakloněné a neuhlazené písmo. Okamžitě se mi sevře srdce. Krucinál, hrozně mi chybí.

Lib,

dala jsi kvůli tomuhle Scottiemu co proto, že jo?

Zarazím se. Mám nutkání rozhlédnout se, jestli se tu někde Killian přece jenom neschovává. Je to hloupost, ale, bože, ten chlap mě občas děsí. Rychle tu myšlenku zaženu a čtu dál.

Nevíš, jak mě mrzí, že nevidím, jak se Scottie dusí znechucením.

Potlačím úsměv. Ta moje poznámka o zpívajícím telegramu by se mu líbila.

Nevíš, jak moc mě štve, že se s tebou nevidím, Liberty Bellová.

Tím vzkaz končí. Odfrknu si, ne však pobavením.

„Pokud mě chce vidět,“ postěžuju si mlčenlivému Scottiemu, protože si nemůžu pomoci, „tak proč za mnou prostě nepřijel? Co má sakra tenhle krátký –“

S útrpným povzdechem vytáhne další vzkaz. Vytrhnu mu ho z ruky.

Nemůžu přijet. Slíbil jsem, že budeme zkoušet, a bylo mi vyhrožováno fyzickou újmou, pokud se pokusím nepozorovaně zdrhnout. Slituj se nade mnou a přečti si ty zatracené vzkazy, ano?

S cukajícími rty vzhlédnu ke Scottiemu. „Dejte mi další vzkaz.“

S tichým zavrčením Scottie vytáhne větší, natříkrát složený list.

Nemůžu přijet, Libby. Ty ale můžeš přijet za mnou. Víš, že můžeš přijet. Přijed' za mnou, Libby. Sedni na letadlo a bud' se mnou. Chybíš mi tak moc, že ti ani nedokážu zavolat. Protože kdybych slyšel tvůj hlas, kdybych slyšel, jak říkáš, že za mnou nepřijedeš, rozdrtilo by mi to srdce.

Proto jsem zbaběle poslal Scottieho s Brennou. (Navíc jsem se chtěl Scottiemu pomstít. Právě teď' trpí, co? Jen do toho, zasměj se. Bude se cítit ještě mizerněji.)

Opravdu se zasměju, protože v duchu úplně slyším Killianův pobavený hlas. Chce mě. Roztřeseně vydechnu a mrkáním zaženu slzy.

Ty písňě, které jsem s tebou napsal... Jsou to naše písňě, ne moje. Napsal jsem je díky tobě. Nebudu je zpívat s nikým jiným, jenom s tebou.

Pojed' se mnou na turné. Poznej Zvíře z první ruky. Před tebou bude vrnět, Lib. Slibuju.

Řekni ano, Liberty. Řekni to. No tak, je to jenom jedno krátké slovo. Otevři ty svoje nádherné rty a řekni to. A-N-O.

Dobře. Víc toho psát nebudu. Už jenom poslední věc.

Dopis končí, Scottie však už drží další vzkaz, tentokrát napsaný na sytě, vlezle žlutém papíru. Při pohledu na jeho zmučený výraz se musím kousnout do rtu. Mlčky si vzkaz převezmu.

Na tomto papíru je Killianovo písmo mnohem silnější a výraznější.

Jestli nekecneš tím svým parádním zadkem na sedadlo v letadle, budu k tobě domů posílat Scottieho s Brennou každý druhý týden, dokud neztratíš ty nebo oni nervy. Udělám to, panenko. Nemysli si, že ne.

Tvůj

K.

„Zešílel,“ zamumlám, láskyplně papír složím a pohladím okraje.

„Jak říkáte,“ odpoví Scottie suše. Upírá na mě pohled. „Nuže?“

Klín mám zasypaný listy chladného papíru. Položím na ně ruku a povzdechnu si. „Zavolám mu.“

Z kuchyně se ozve hlasité zasténání.

„Zatraceně!“ křikne Brenna. „Jestli se sem mám opakovaně vracet, koukej upéct sušenky!“

13. kapitola

Killian

„Chybí mi šuk.“ S tímhle krátkým prohlášením vyhodí Whip paličku do vzduchu, dívá se, jak se točí, a zas ji chytí.

„S tímhle ti pomáhat nebudu,“ prohlásím. Sedím na gauči a piju ledově vychlazenou vodu. Nepřiznám, že sex chybí i mně.

Máme za sebou náročné zkoušení, hráli jsme několik hodin. Je to fajn. Vážně fajn. Po kůži mi stéká pot, krev mi hučí a jsem celý napjatý. Kdyby tu byla Libby... Jenže ona tu není. Touhle dobou už u ní bude Scottie. Poposednu si. Žaludek mě pálí.

„Jestli ti to tak chybí,“ ozve se Rye od repráku, „padej mezi lidi, někoho ošukej a toho svýho fňukání nás ušetří.“

Whip mu ukáže prostředník a znovu vyhodí paličku do vzduchu. „Nemůžu. Jsem traumatizovanej.“

To už všichni zpozorníme.

„Do prdele,“ ucedí Rye. „Sir Ošukám-na-kterou-narazím s tím skoncoval? Řekni, že to není pravda.“

Whip pokrčí rameny, oči upřené na paličku. „Narazil jsem na nechutný kotě. Člověka to přiměje k zamyšlení.“

Rye a já sebou soucitně škubneme.

„Co je sakra nechutný kotě?“ zeptá se Jax. V poslední době toho moc nenamluví, teď však se zájmem povytáhne obočí.

Uvažuju, jestli právě tohle není důvod, proč se o tom Whip zmínil, protože obvykle o osobních věcech nemluví. Okamžitě té myšlenku zalituju. Snažíme se, aby to mezi námi bylo jako v době, kdy jsme se o Jaxe kvůli těm jeho náladám nemuseli bát – býval tehdy úplně jiný – jenže to není snadné. Tíží nás to jako balvan.

Nejspíš to tíží i Jaxe.

Whip se otočí na stoličce a elegantně chytí padající paličku. „Jak je možný, že o těch koťatech nevíš? Nechce se mi věřit, že jsi ty, pan Jax Strčím-ho-do-každý, doted' na žádný nenarazil.“

Jax zkřiví rty, oči se mu však smějou. „Možná to bude tím, že nemám takový dětinský slovník, takže prostě ten termín neznám?“

Nad tím si všichni odfrkneme.

„Děláš si prdel?“ směju se. „Jenom díky tobě, vole, mi všichni rok říkali Gigan.“

„Gigan!“ zařvou Rye a Whip se smíchem.

Jax se skoro usměje. „To byl kompliment, debile.“

Povytáhnou obočí.

Jax to pochopí správně. „Fajn, dobře, máš pravdu. I tak ale netuším, co znamená nechutný kotě.“

Rye se otřese a Whip našpulí rty. „Kámo, to se přece vysvětluje samo. Chtěl jsem si vychutnat jedno krásný kotě, říkal jsem si, jaká to bude dobrota, ale –“

Všichni zasténáme a zastavíme ho.

Jax potřese hlavou. „Jo, tak tohle ne. Nechápu, že jsem na to úplně zapomněl.“

„Jako by z něj byl zas panic,“ směje se Rye.

„Bylo to... prostě nechutný,“ pokračuje Whip. „Uvědomil jsem si, že ani nevím, jak se ta baba jmenuje nebo kde tu svoji číču měla předtím. Vypadnul jsem odtama. Řekl jsem si, že co je moc, je příliš.“

„Jen proto, žes narazil na špínu, nemusíš hned podléhat splínu.“ Rye svraští obočí.

„Z tvých rýmů se mi zvedá kýbl,“ zavrčí Whip.

„Jsem z tebe v depresi,“ namítne Rye, vstane a protáhne si paže nad hlavou. „Padáme odtud a vyrazíme do klubu. Najdeme si nějaký prémiový, dobře udržovaný kotě.“

Když na to nikdo nic neřekne, znechuceně zasténá. „No tak. Přísahám, že jestli se začnete chovat jak seschlí staříci, tak se radši zabiju...“ Odmlčí se a zbledne.

Nikdo se na Jaxe ani nepodívá, ten se však dutě zasměje. „Poradím ti: nezkoušej se předávkovat. Není to taková sranda, jak to může vypadat.“

V místnosti se rozhostí tíživé ticho a Jax se rozhlédne. Uškĺíbne se. „Moc brzo?“

Na mě bude už vždycky moc brzo. Před odpovědí mě však zachrání zvonění mobilu.

Ozve se známá melodie „Hotel Yorba“ a nestydím se přiznat, že se mi zastaví srdce. Libby. Vyskočím z gauče, vyrazím ke dveřím a cestou vytáhnu mobil. „Tohle musím vzít.“ Ted’ už skoro běžím.

Sakra. Jestli volá, aby můj návrh odmítla, možná praštím pěstí do zdi. Vejdu do zvukotěsné nahrávací místnosti, kde mě nikdo neuslyší.

„Libby,“ pozdravím ji. Nezním udýchaně? Sakra, s touhle holčkou se chovám jako puberták, a je mi to jedno.

„Máš zajímavý způsob komunikace,“ prohlásí místo pozdravu.

Zazubím se. Poslat Scottieho s Brennou, aby Libby předali moje vzkazy, se dá možná považovat za nedospělé a možná trochu otřepané, ale tenhle šílený nápad nese plody. Věděl jsem, že ji to buď otráví, nebo rozhodí dřív, než se stihne zavřít za ty svoje zdi. Doufám v to druhé. „Raději bych s tebou mluvil tváří v tvář.“

Odfrkne si, našťavaně to však nezní. „To jsem pochopila.“

„Nenechávej mě v napětí, Elly May. Skoro tu umírám zvědavostí.“

„Opravdu si myslíš, že říkat mi Elly May ti nějak pomůže?“

„Liberty Bellová,“ varuju ji. Zatraceně, celý se potím. Opřu se o zed’.

„Vyklop to, ty zlá ženská.“

Povzdechne si a pak mi tiše, něžně poví: „Taky mi chybíš. Moc.“

„Ničíš mě, zlato.“ Zavřu oči. „Víš co? Lhal jsem. Jestli za mnou nepřijedeš, přijedu já za tebou. A neodejdu s prázdnou.“

„To bys mě s sebou odtáhl i silou?“ zeptá se se zastřeným smíchem.

„Jo. Možná bych si tě ale ještě předtím přehnul přes koleno.“

Nebudu lhát, při té představě mi pták ztvdne. A pak sebou škubne, když se Libby znovu zasměje.

„Rád žiješ nebezpečně.“

„Taky by se ti to líbilo.“ Usměju se, ale moc dlouho mi to nevydrží.

„Řekni mi to, Libby. Řekni mi, že jsi na cestě.“

Povzdechne si. „Chceš, abych přijela na návštěvu, nebo abych vystupovala?“

Chci ji jako svoji partnerku ve všech smyslech toho slova. Ted’ už to vím. Budu to ale řešit postupně.

„Zlato, snad jsem ti jasně řekl, co chci. Přestaň se schovávat v tom svém baráku.“

„Killiane, uvědomuješ si, že jenom z představy, že bych vyšla na pódium a hrála před všemi těmi tisíci lidmi, kteří chodí na koncerty Kill Johna, se

mi chce zvracet? Už když spolu teď mluvíme, pokukuju po koupelně.“

Tak moc ji chci obejmout. Přitisknu si pěst ke stehnu. „Vážně se ti ta představa tak příčí? Mezi námi, bez ohledu na cokoli, co ti říká tvoje srdce?“

Mlčí. Slyším jen její dech.

„Bojím se...“ přizná prázdným hlasem, „... že ztratím samu sebe.“

„To nedovolím.“ Teď má mě. I když si to možná zatím naplno neuvědomuje. Vždycky tu pro ni budu. Jen jí to musím ukázat.

Znovu tiše promluví. „Bojím se, že se znemožním.“

Vydechnu. „Panenko... Kéž by ses viděla mýma očima. Tvůj hlas, vášně, s kterou hraješ – jenom to mě přivedlo zase zpátky k hudbě. Patříš sem. Řekla jsi, že chceš letět. Tak leť se mnou.“

„Proč je to pro tebe tak důležité?“ zeptá se chraplavě. „Proč mi to tak vnucuješ?“ Úplně slyším, jak se jí v hlavě protáčí kolečka. „Co mi tajíš?“

Povzdechnu si a stisknu si kořen nosu. Jestli chci, aby mi věřila, musím k ní být naprosto upřímný. „Když jsem poprvé řekl rodičům, že chci kytaru, poslali asistenta, aby mi koupil telecastera za šest tisíc dolarů.“

Na vteřinu se odmlčí. „A to je špatně?“

S unaveným pobavením si odfrknu. „Domluvili mi lekce u jednoho z nejlepších učitelů v New Yorku. Protože, cituju, ‚Killian si konečně našel koníčka‘.“

Pokračuju. Prozradím jí toho víc. „Když jsem jim řekl, že chci založit kapelu, stát se rockovou hvězdou, zeptali se, jestli mi mají zabukovat koncertní síň. Mají známosti.“

„Já... hm... asi nechápu. Takhle to na mě působí, že tě podporovali víc, než by to dělala většina rodičů. Možná to od nich mohlo působit trochu blahosklonně, ale očividně jim na tobě záleželo.“

„Lib, když jsem ti řekl, že jsem měl dobré dětství a že se mi dostalo od všeho toho nejlepšího, nelhal jsem. Zároveň jsem ale pro svoje rodiče byl něco jako domácí mazlíček. Nezajímalo je, kdo doopravdy jsem ani co chci v životě dělat. Nikdy jsem jim nechyběl ani se jim po mně nikdy nestýskalo. Neříkám to ve stylu ‚chudák já zazobanec‘. Říkám to, protože je to čistá pravda. Dodnes neslyšeli jedinou moji píseň ani nepřišli na můj koncert. Což je v pořádku.“

Jenže není.

Libby to podle všeho vycítí. „Takže proto mě chceš napravit? Kvůli křivdám z dětství?“

Něco ve mně se zlomí. „Snažím se ti ukázat, že mi na tobě záleží a že pro mě tvoje sny něco znamenají! Není to něco, co by se mělo zamést pod koberec nebo odbýt prázdnými slovy. Je to důležité, Libby. Ty jsi důležitá.“ Odmlčím se. Tělo mám napjaté jako strunu. Řekl jsem toho příliš, obnažil jsem svoje nitro. To není zrovna příjemné.

Nadechne se, až to v telefonu zachrastí. „I ty jsi důležitý.“

Zavřu oči. Dobře, tak je moje motivace částečně sobecká, protože mi právě teď chybí tak moc, až to bolí. Mám tuhle holku zatraceně moc rád. Ona netuší, jak moc.

„Vždycky jsem měl kluky, kapelu. Podrželi jsme se, kdykoli jeden z nás začal pochybovat. Byli jsme tým. Bez nich bych to nedotáhl tak daleko. Totéž chci pro tebe, Libby. Máš obrovský talent, byla by škoda to aspoň nezkusit.“

Přisahám, že odpovědět jí trvá snad celé hodiny. Krátce, unaveně se zasměje. „Bože. Opravdu to udělám?“

„Ano.“

„To byla řečnická otázka.“

„Jenom jsem tě chtěl pobídnout, zlato.“

Na několik vteřin se odmlčí, než znovu promluví. „Mám několik podmínek.“

„Pověz mi je.“ Srdce mi buší a adrenalin mě nutí přecházet sem a tam.

„Nechci, aby o nás někdo věděl.“

„Dobře – Počkat, cože?“ Zarazím se a pevně sevřu mobil. Ona chce náš vztah tajit? „To myslíš vážně? Ne! Proč?“ koktám. „Zas jde o tu věc s Yoko?“

„Není to žádná ‚věc‘,“ namítne otravně trpělivě. „Mám kvůli tomu oprávněné obavy – zvláště jestli s tebou mám vystupovat na pódiu.“

„Protože tvůj talent zmizí, sotva lidi zjistí, že jsem v tobě měl péro?“

„Nebud' vulgární.“

Jo, jsem vulgární. Opřu si pěst o zed'. Jenom opřu. Prozatím.

Hlas jí zněžní. „Prosím, zkus se na to podívat mýma očima. Jsem neznámá, neozkoušená muzikantka, kterou chceš postavit na pódium s nejslavnější kapelou na světě. To by nikdo neudělal, leda by mu ta holka dala.“

„Mně dáš,“ připomenu jí jako debil.

„Chceš mě naštvat?“ vyštěkne.

S povzdechem si opřu čelo o zeď. „Ne. Tak jsem to nemyslel. Pokračuj.“

„Máš pravdu. Lidi si něco takového domyslí tak jako tak. Když ale vlastní kapele oznámíš, že chceš na pódiu svoji holku? Pomyslí si jedině: tu cestu jsem si prošukala.“

Škubnu sebou a zaskřípu zuby. Snažím se vymyslet, co na to říct.

Zadrhne se jí hlas. „Mám svoji hrdost, Killiane. Neber mi ji.“

„Panenko.“

„Chci jim nejdřív ukázat, co umím, než se rozhodnou, kdo nebo co jsem.“

Dlouho mlčím.

„Sakra,“ ucedím a odstrčím se od zdi. Povzdechnu si a přestanu tomu vzdorovat. „Dobře. Máš pravdu. Vím to. Stejně to ale pochopí, sotva nás spolu uvidí, Lib. Neumím svoje city skrývat.“

„Pověděl jsi jim o nás?“

Vyhlédnu skrz sklo. Vidím kousíček ze sousední místnosti a v ní Jaxův profil. Působí uvolněně. Rozvázně, ale v pohodě.

„Brenna a Scottie to vědí, to je jasný. Nic ale neřeknou. Kluci nic netuší. Teda ne do detailu.“ Nechtěl jsem se jim svěřovat. Připadalo mi, že kdybych jim o tom pověděl, přišel bych o kus soukromí, o něco skutečného. „Řekl jsem jim jenom, že jsi mi pomohla skládat a že jsi zatraceně talentovaná. Vědí, že jsem za tebou poslal Scottieho, aby tě sem přivedl.“

„Nevadí jim to?“

Kousnu se do spodního rtu. Mám přiznat pravdu? Nebo zalhat? To však není ta hlavní otázka. „V první chvíli si mysleli, že jedu na cracku. Pak jsem jim ale ukázal ty písně a pustil jim nahrávku ‚Artful Girl‘, kterou jsme spolu hráli.“

Nahrál jsem to na svůj mobil. Kvalita zvuku je dost prachmizerná, Libbyin talent z ní přesto zazářil. Skoro všem to stačilo. Jax si postavil hlavu. To jsem však čekal.

Promnu si ztuhlý zátylek. „Chtějí tě poznat.“

Připadá mi, že uplyne snad celá věčnost, než znovu promluví. „Dobře, přijedu. Neslibuju ovšem, že budu vystupovat. Ale zkusím to.“

Všechny napjaté svaly v těle se mi naráz uvolní. Opřu se o pult. Ztěžka polknu a až potom jí odpovím. „Nic jim o nás neprozradím. O samotě je ale

ring volný. O samotě jsi jenom moje, Libby. A hodlám toho pořádně využít.“

Prísahal bych, že i přes telefon cítím, jak se červená, odpoví mi však silným, chraplavým hlasem. „Dobře. Doted' jsem si musela vystačit se svojí představivostí, tak doufám, že budeš kreativní.“

Tahle holka.

Penis už mám v kalhotách mohutný a roztoužený. Přitisknu na něj dlaň, abych té bolesti ulevil, a ucedím to jediné, co dokážu. „Ať už jsi tady.“

Libby

Když ukončím hovor s Killianem, nohy se mi třesou. Jdu do toho. Opravdu vyrazím na turné s Kill Johnem. Mám pocit, že se snad pozvracím. Tak moc chci Killiana vidět, až mě z toho bolí zuby. Ale vystupovat na pódiu? To je úplně jiný level.

Raději se soustředím na jeho poslední slova a vášnivou touhu v jeho hlasu. Prahne po mně stejně jako já po něm. Vůbec jsem netušila, že je možné cítit mezi stehny takovou prázdnotu, že je možné chtít v tom místě penis tak moc, až to bolí. Ne, ne jen tak ledajaký penis. Jen Killianův. Musí být jen jeho. K sakru, ten chlap se mi dostal pod kůži.

Nejdřív se ale musím postarat o hosty, kteří se mi nacpali do domu, a nehodlám se před nimi promenádovat se ztuhlými bradavkami a zrudlou kůží. Proto se zhluboka nadechnu a vybavím si, jak jsem jednou přistihla babičku při sledování porna. To zabere a já se dostatečně zhrozená vrátím do obývacího pokoje.

„Jsi nějaká zelená,“ poznamená Brenna. „Řekni, že to je proto, že jedeš do New Yorku.“

I to by šlo, proto přikývnu.

Scottie v tu chvíli působí... o něco méně škrobeně. „Výtečně.“ Zadívá se mi do očí. Znovu mě zarazí, jak je přitažlivý. Ne přímo v sexuálním slova smyslu, přestože i to je pravda, ale jen čirá síla jeho vzhledu mě dokáže úplně omráčit. Neškodí, že má výrazný britský přízvuk. „Rozhodla jste se správně, slečno Bellová.“

„Je tento váš závěr založený na tom, že mi odted' už nemusíte podstrkovat ve studovně další vzkazy, pane Scotte?“

Přimhouří oči. „Přesně tak.“

Brenna se uchechtne. Scottie vstane a upraví si manžetové knoflíčky. „Potřebuji si vyřídit několik telefonátů.“

Sotva vyjde z pokoje, uvolním se. Nejsem na to moc pyšná, ale kašlu na to.

„Šílený, co?“ zašeptá Brenna tak hlasitě, až se její hlas roznese celým domem. „Že je Scottie tak neskutečně nádherný?“

Bud' umí číst v lidech, nebo ji ten muž dokáže omráčit stejně jako mě. Soudě podle toho, jak potřeše hlavou, aby se probrala, nejspíš trochu od obojího.

„Ty a on...“

„Panebože, jen to ne,“ odfrkne si.

„Lichotivé,“ pronese suše Scottie, který se právě v tu chvíli vrátí do pokoje. Je opravdu nespravedlivé, jak je ten muž krásný. Celý naleštěný a upravený. Není můj typ, ale proč bych se nemohla pokochat.

„Očividně jsi mě slyšel, jak říkám, že jsi kus,“ prohlásí Brenna. „Hlavně ať ti to nestoupne do hlavy víc, než už se stalo.“

Scottie se posadí do babiččina růžového křesla s květovaným potiskem. Obklopený květinami působí stejně vznešeně, jako by seděl na trůnu. „Vzhled je jedna věc. Naznačila jsi, že moje povaha má kazy, což je mnohem horší.“

„Přestaň lovit komplimenty.“ Brenna se ke mně otočí. „První test zvládl, druhý už ne. A nemá to nic společného s osobností, ale se základní chemií. Mezi námi žádná není.“

„Co je to za testy?“ zeptám se, protože si nemůžu pomoci.

„Ano,“ přidá se Scottie. „Osvětli nám to.“ Pohlédne na mě. „Má ovšem pravdu. Mezi námi není žádná sexuální chemie, která by stála za řeč.“

Brenna se napije limonády. „Ať už to chceš přiznat, nebo ne, každého člověka, kterého potkáš, hodnotíš podle dvou základních měřítek: rajcovnost a šukatelnost.“ Přikývne a pokračuje. „První test: rajcovnost. Jak rajcovní ti nějaký člověk připadá? Scottie má v tomhle směru jedenáct bodů z deseti. Ví to. Všichni to víme. Druhý test: šukatelnost. Chceš si to s tím člověkem vzhledem k okolnostem rozdat?“

„To je pravda,“ přiznám a zvednu ruku. „Ano a ne.“ Protože vím, že se zeptá, jestli u mě Scottie těmi testy prošel. Je sexy. A ačkoli se chová jako nafrněný starý snob, nemůže mu být víc než třicet. Bez ohledu na jeho velmi přitažlivý vzhled pro mě však existuje jen a pouze Killian.

Brenna našpulí rty, zadívá se na Scottieho a přejede ho pohledem. Scottie se ani nehne, jen oči se mu třpytí pobavením.

Brenna se znovu otočí ke mně. „Ne. Pořád žádná jiskra. Klidně bych na něj mohla zírat celý dlouhý den, ale nic by to se mnou neudělalo.“

Přikývnu. S Brennou si rozumíme.

„Pokud jste už, dámy, dořešily mou fyzickou přitažlivost,“ ozve se Scottie, „rád bych vyrazil na cestu. Slečno Bellová, zabukoval jsem vám a slečně Jamesové letenku do New Yorku. Letadlo odlétá za tři hodiny, což znamená, že byste si měla sbalit.“

„Vy nepojedete s námi?“

„Ne.“ Znovu si upraví už tak dokonalé manžety. „Potřebuji nejprve zařídit jiné záležitosti. Poletím o něco později.“

Brenna vydá zvuk, který by vzhledem k jejímu dokonale vyrovnanému výrazu mohl znamenat cokoli, nikdo z nich se k tomu však nevyjádří. Brenna vstane a vykročí k mojí ložnici. „Dobře, takže se pustíme do balení.“

Ani za mák nedovolím, aby mi sbalila tady Malá miss Buldozer. Pospíším si za ní a v žilách mi proudí vzrušení i nervozita.

14. kapitola

Libby

Město New York má takový stříbřitý nádech – jedna jeho polovina je neustále ve stínu, druhá polovina se třpytí v paprscích slunce, jež procházejí mezi vysokými budovami. Zakloním hlavu a zírám z okénka auta na všechny ty mrakodrapy jak venkovský balík, což jsem. Je mi to jedno. Tohle město je rájem pro pozorování lidí, pulzuje v neustálém rytmu a je plné lidské aktivity. Ve vzduchu se vznáší energie, jež se vám vsakuje do kůže. Nejradši bych se tu jen procházela.

„Že ty chceš stáhnout okno a vykouknout ven jako pes?“ ozve se Brennin pobavený hlas.

Neodtrhnu oči od výjevu, jenž se venku odehrává. „To už jsem zkusila a ty sis stěžovala, že se ti v horkém vzduchu zacuchají vlasy. Pamatuješ?“ Právě jsme vyjeli z Hollandova tunelu přímo do centra Theater Districtu. Skoro tu na sedačce nadskakuju nadšením.

Brenna souhlasně zamručí. „Později se půjdeme projít. A když už je řeč o zacuchaných vlasech, co bys říkala na proměnu?“

Ta otázka mě přinutí odvrátit se od okna. Opřu se o měkké kožené opěradlo pronajaté limuzíny.

„Myslíš jako v *Deníku princezny*? To na mě každou chvíli odněkud vyskočí chlápek s lavorem vosku na obočí a křovinořezem na moje vlasy?“ Mdle se zasměju. „To jsem na tom tak špatně?“

„Ne, jasně že ne.“ Brenna si mě rozvážně změří, jako by si prohlížela zchátralý dům, který nutně potřebuje renovaci. „Každá žena si ale tu a tam zaslouží trochu poupravit. Zvláště když se brzy objeví v tisku.“

V tisku? Obrátí se mi žaludek.

„Ty žádnou úpravu nepotřebuješ,“ poznamenám. Nepříjemných kotrmelců svých vnitřností si nevšímám.

Pokrčí rameny, aniž by se jí přitom na látce šarlatově rudého kostýmku objevil jediný záhyb. „Já už si proměnou prošla.“

„Jestli je tohle výsledek, tak to беру všemi deseti.“

„Opravdu?“ Oči se jí zalesknou. Zlověstně to působí jen napůl.

Tentokrát pokrčím rameny já. „Opravdu si myslíš, že si budu stěžovat na to, že musím vyrazit na nákupy a strávit den v kadeřnictví a na masáži? To, že takové věci obvykle nedělám, neznamená, že je nemám ráda.“

„O masáži jsem nic neříkala.“

„Rozhodně si na masáž zajdu. A taky na manikúru a pedikúru.“

„Tvůj způsob uvažování se mi moc líbí, Liberty.“

Zakřeníme se na sebe a pak už se vrhne na mobil a začne plánovat. Když skončí, znovu se na mě zadívá.

Silou vůle se neošiju. „Díváš se na mě jako na hroudu jílu.“

„Který jen čeká, až ho přetvořím,“ souhlasí a přikývne. Povytáhne jedno dokonale upravené obočí.

„Nechci ale žádnou drastickou proměnu. Pořád chci vypadat jako já. Jenom... líp.“

Uchechtne se. „Naprosto rozumím. Probudíme v tobě tvoje nejlepší já.“

„A pak masáž.“

„O to ti jde hlavně, co?“

„Si piš. Těším se na to jak králík na mrkev.“

Pousměje se, ale pak jí pohled zvažní. „Víš, že Killian to chce všechno zaplatit.“

„Napadlo mě to. Pokud to nabízí, přijmu to.“

Brenna se opře a přehodí si nohu přes nohu. Nechápu, jak dokáže působit tak nenuceně a sexy zároveň. Asi jsem se do ní zamilovala.

„Víš,“ pronese, „čekala jsem, že budeš aspoň trochu protestovat proti tomu, aby to Killian platil. Že začneš vykřikovat něco o nezávislé ženě a tak podobně.“

„Killian mi během jednoho měsíce rozryl trávník svojí motorkou, pozvracel mi oblíbené tričko a téměř každý den jedl moje jídlo. Z prvních dvou věcí jsem nebyla zrovna nadšená, ale vařit mu mi dělalo radost. Předpokládám, že tohle zas udělá radost Killianovi. Odmítnout jeho dar by bylo neomalené. Navíc na to, co všechno jsi naplánovala, vážně nemám peníze.“

„Jsi trochu zvláštní, víš to?“

„Říká ta pravá. A teď mi pověz, je tohle tvoje přirozená barva vlasů, nebo sis ji nechala udělat v tom salónu, kam jedeme?“

Limuzína odbočí do Páté Avenue, a když dovnitř pronikne paprsek světla, Brenniny zlatorudé vlasy se zářivě zalesknou. „To ví jenom moje

kadeřnice, zlato. Něco jsem už pro tebe vymyslela.“

„Jsem jedno ucho.“

„Tohle si užiju,“ prohlásí spokojeně.

O pět minut později zastaví limuzína před salónem. Vejdeme do recepce, která se nachází stranou od hlavního salónu. Neskutečně nádherná žena se sytě růžovými vlasy a v dokonalých krátkých černých šatech nám nabídne něco k pití.

S vykulenýma očima se rozhlížím kolem sebe a popíjím přitom chai matcha čaj – oni tu snad zaměstnávají vlastního baristu. Prostor je celý bílý a tak čistoscvoucí, až se jen leskne.

Slečna Růžovka se během chvilíčky vrátí. „Pokud byste mě, dámy, následovaly.“

„Oni mě čekají?“ Pokradmu se na Brennu zadívám. „Ty už jsi mi domluvila schůzku?“

Brenna mi je v patách. „Jasně. Plánovat je moje práce.“

„Očividně jsem dost předvídatelná.“

„Ani ne.“ Brenna potřese hlavou, až se jí elegantní culík zhoupne. „Navíc kdybych to potřebovala přehodit, vyjdou mi vstříc. Snad si uvědomuješ, jakou moc Killianovo jméno má.“

„V kadeřnictví?“

Brenna se zasměje. „Víš, jak důležité jsou i zatracené vlasy toho chlapa? Ten krátký sestřih, který jsi na něm spáchala, málem rozbil celý internet.“

Zůstanu na ni zírat.

„Já vím,“ zasměje se pobaveně. „Mladé holky brečely nad ztrátou jeho milovaných kadeří, jako by to snad byla předzvěst blížící se apokalypsy.“

„Podle mě je měl přerostlé.“

To ji upoutá. „Taky že měl. Obvykle je ale nosí v délce po bradu. Ty jsi vážně nevěděla, kdo to je?“

Nejradši bych se pod jejím upřeným pohledem ošila. Sice není Killianovi moc podobná, výslechové schopnosti však podědili po stejných předcích.

„Je ten poslední, koho bych čekala, že se mi zjeví na trávníku. Můj mozek si holt nespojil všechny tečky.“

Moje tenisky pleskají o betonové schody v salónu, zatímco nás recepční vede do dalšího patra. Změří si ty plátěnky povýšeným pohledem, moc dobře si ale uvědomuje, že výraznější projev nelibosti si nemůže dovolit. Potřesu hlavou a obrátím pozornost zpátky k Brenně.

„Po pravdě jediné místo, kde bych do té doby mohla Killiana vidět, by bylo na obalu alba, ale on na žádném z alb Kill Johna není. Nikdo z nich. Proč?“

„Ze začátku tím dávali najevo svůj názor. Žádná přetvářka, jen hudba. Ted' už je z toho tradice.“ Zakmitá dokonalým obočím. „Navíc jim to dodává určitou auru tajuplnosti a nedosažitelnosti. To je ovšem moje dílo.“

Killianovi nejspíš na ničem z toho nezáleží, Brenna však vypadá tak pyšně, že raději přikývnu.

Moje kadeřnice se jmenuje Lia. Okamžitě mi zaboří ruce do vlasů a dívá se na mě přitom v odrazu zrcadla. Doted' jsem si vždycky jen podomácku zastříhla koncečky. Kdo by to byl tušil, že masáž hlavy a pouhé pohrávání s mými vlasy bude tak uklidňující. Je však patrné, že moje vlasy potřebují upravit, protože Lia s Brennou začnou probírat svůj plán útoku.

„Sestříháme vám je kolem obličeje a dodáme vašim vlasům trochu lehkosti,“ vysvětlí Lia.

„Má dokonalý letní melír,“ dodá Brenna. „Možná bych ale trochu zdůraznila její přirozenou barvu?“

O hodinu později mám vlasy zabalené v alobalu a sedím pod nahříváčem, zatímco mi dvě ženy upravují nehty. Brenna kolem mě poskakuje radostí skoro bez sebe.

„Hned potom ti obarvíme obočí o odstín tmavší barvou a upravíme. A pak vyrazíme na nákup oblečení. Ne, nejdřív na oběd. Pak oblečení.“

„Nezapomeň na moji mrkev,“ připomenu jí.

„Masáž si necháme na konec. Ať skončíme něčím tuplem příjemným.“ Šťastně si povzdechne. „Možná přihodím i kosmetiku. Ano. To zní skvěle.“

Odolat jejímu nadšení je hodně těžké. V mnoha směrech je se svým osobním kouzlem a metodou slona v porcelánu, s kterou se do všeho vrhá, ženskou verzí Killiana. V určitém směru to i pomáhá. Neumím si dělat přátele, nemám to v povaze, a už vůbec neumím vést společenské řečičky. S Brennou mi stačí se jen posadit a nechat všechno na ní.

„Ach!“ vykřikne. „Zapomněla jsem na boty! A – asi si myslíš, že jsem blázen, co?“

Přistihla mě, jak se na ni pobaveně usmívám, proto jen pokrčím rameny. „Docela ti závidím, jak si dokážeš to svoje nadšení užít. Já jsem mnohem uzavřenější a občas taková nechci být.“

Manikérky mi vloží ruce do mini sušáků a odejdou. Nehty mám nyní nalakované soumravně světle modrým lakem. Potom, co mám hotové i vlasy, se s Brennou rozhodneme i pro pedikúru. Ještě nikdy jsem na žádné nebyla a teď mi to připadá docela smutné. Doma jsem marnila život.

Brenna si pohrává s klipsem do vlasů. „Nejsem taková pořád.“ Opře se. Oči má za retro brýlemi obrovské. „Většina lidí si myslí, že jsem mrcha.“

„To jsem si už taky párkrát vyslechla.“ Hlavně proto, že netuším, jak s ostatními mluvit, zůstávám zticha.

Brenna nakrčí nos. „Lidi tě budou kritizovat, když mlčíš, a budou tě kritizovat, když jsi příliš sebevědomá.“

„Tak nějak.“

„Kamarádím se jenom s muži.“

„Já nemám žádné kamarády,“ opáčím.

Obě se zasmějeme a obě skoro nesměle.

„Killian není jen můj bratranec,“ svěří se mi Brenna přátelsky. „Je to jeden z mých nejbližších kamarádů. A je jasné, že je do tebe blázen.

Po pravdě jsem ho ještě nikdy neviděla, že by psal ženě vzkazy. I fakt, že se mu podařilo přemluvit Scottieho, aby ty vzkazy doručil, je učiněný zázrak. Skoro bych přísahala, že na něj Kill musel někde vyhrabat vážně pořádnou špínu.“

Plácá, což je docela milé. Nahlas to však nepoznamenám, nejspíš by ji to vyděsilo.

Tak jako tak pokračuje. „Snažím se tu tím asi trochu kostrbatě říct, že doufám, že budeme kamarádky.“

Buď je to důkaz toho, že jsem osamělá nebo přecitlivělá, protože se málem rozbřečím, a než odpovím, musím několikrát zamrkat. „Kamarádku bych přivítala.“

Killian

Po pravdě? Ani nemusím hrát před živým obecnstvem, abych byl z hudby v rauši. Stačí, když mi to padne do noty, a jsem hotovej.

Přes výše zmíněné nám Scottie domluví koncert v Bowery Ballroom. Bude to náš první koncert po víc než roce. Zvykli jsme si na vyprodané stadiony, kam za námi chodilo přinejmenším padesát tisíc fanoušků. Zpívat pro pět set lidí?

Je to super. Tělo mi s muzikou pulzuje, kůži mám zalitou potem. Světla mě pálí do očí a diváci se tak proměnili v pohybující se mlhu rámovanou sytě rudou a modrou.

Když začneme hrát „Apathy“, jsem už úplně vyburcovaný.

Ani nebyla v plánu. Sám netuším, kdo se ji rozhodl hrát. V jednu chvíli hrajeme náhodně zvolené tóny a v další jako jeden muž hrajeme píseň, která z nás udělala hvězdy.

Nakloním se k mikrofonu, zpívám text a trsátko mi letí po strunách. Tady, na tomhle místě, neexistuje přemýšlení ani strach, nic než rytmus a melodie. Nic než život.

Narazím v písni na vysokou notu. Zvuk mi vibruje v hrudi a hrdle. Kluci mě obklopují, podporují píseň, vyzdvihují ji na další úroveň. Zvíře řve, povzbuzuje nás, masa těl se pohybuje. Jsou v tom s námi, sytí nás láskou a energií.

Jsem doma, vrátil jsem se na to místo, kde všechno dává smysl.

A pak vzhlédnu a spatřím ji ve dveřích. Liberty. Sleduje mě v mém živlu. Jako by mě v tu chvíli zasáhl elektrický proud. Zpívám pro ni, hraju pro ni.

Libby se mi dívá do očí a na rtech jí pohrává úsměv. Zazubím se na ni, nemůžu si pomoci. Zatraceně, je tak nádherná. Jsem tak rád, že ji vidím, až mám co dělat, abych neseskočil z pódia a nepopadl ji.

Dohrajeme píseň a Zvíře zavyje.

Chce ještě. Vždycky chce ještě.

Prozatím jsme však skončili. Ukloním se, odhodím mikrofon pomocníkovi a seskočím z pódia.

Whip zaře a roztočí paličky v prstech. „To je ono!“

Kluci se smíchem zamíří do šatny a cestou si povídají. Novináři čekají spolu se zástupci nahrávací společnosti a členy fanouškovského klubu, kteří vyhráli setkání s námi. Někdo mi podá láhev vody a ručník. Jedu na autopilota, tělo mám tak nabuzené, až se mi prsty třesou.

Chladná voda mi svlaží rozpálené hrdlo. Nespouštím oči z Libby.

Drží se stranou spolu s Brennou, stojí asi šest metrů ode mě u okraje pódia. V jejích očích spatřím pohled, který mi prozradí, že ji to ke mně táhne stejně jako mě k ní. Že cítí stejnou touhu po doteku, stejné vědomí, že tady s tím nic udělat nemůžeme, protože nechce, aby o nás kluci věděli.

Štve mě to. Je ovšem tu a to je nejdůležitější.

A nikdo si jí zatím nevšiml. Jediní lidé v naší blízkosti jsou bedňáci. Brenna na mě mrkne a vydá se za kluky do zákulisí.

Celé tělo mě brní, nabuzené a neklidné. Panebože, je nádherná. Opravdu jsem si někdy myslel, že je moje Elly May nevýrazná? Pokožku má po nekonečné řadě letních dní strávených na pláži zlatavou. Její vlasy mají celou řadu odstínů medově nahnědlé a světlé blond a vlní se jí kolem obličeje jako lesklé stuhy.

Pak si všimnu jejích šatů. Mozek se mi zastaví. To mě podržte. Penis, který už stihl vstát do pozoru, mi v džínách škubne.

Světle šedé šaty nejsou nijak krátké, sahají jí ke kolenům. Nemají výstřih, naopak jí zakrývají hrud' až ke krku a odhalují paže. A přesto jsou zatraceně nemravné. Protože jsou z tenkého hedvábí, zdůrazňují její postavu a láskyplně jí lnou k plným prsům. Kdokoli se na ni podívá, moc dobře ví, že má co nabídnout.

Je moje. Celá moje.

Už nedokážu čekat. Vyrazím k ní a moc se mi líbí, jak se narovná a pootevře růžové rty i oči. Jsem už tak blízko, že cítím i její vůni, po dni v salónu hřejivou a květinovou. Nakloním se k ní a krátce a neosobně ji líbnu na tvář, přitom bych se nejradši zmocnil jejích rtů.

„Killiane,“ vydechne tiše, šťastně. Vzhlíží ke mně očima barvy modrozeleného mrazu.

Zaplaví mě emoce. V životě jsem nic takového necítil. Bere mi to sílu a zároveň mě to naplňuje čirým chtíčem.

Sevru ruce v pěst. Chci se dotknout její hladké pokožky a vklouznout jí rukama pod látku šatů. „Pojď se mnou.“

15. kapitola

Libby

Nevím přesně, co jsem čekala, když se konečně ocitneme tváří v tvář. Schválně jsem se nechala strhnout Brenniným nadšením, když mě tahala po celém městě sem a tam. Nechtěla jsem myslet na Killiana. Ztratila jsem přehled, kolik butiků jsme navštívily. Vyzkoušela jsem si hromadu oblečení a nakoupila tolik věcí, že jsem raději zavírala oči, kdykoli Killianova černá kreditka projížděla jedním terminálem za druhým.

Teď jsem uvolněná, vlasy mám upravené a s melírem a obočí vytrhané a vytvarované. Připadám si hýčkaná a krásná. A nadržená. Strašlivě, bolestně nadržená.

Sledovat Killiana na pódiu, kde se mu štíhlé svalnaté tělo lesklo potem a jeho ruce sebevědomě ovládaly kytaru, mě dostalo. Svým hlasem, energií a vášní, jež z něj sálala, si mě naprosto získal. Nebyla jsem jediná. Všechny si podmanil svým kouzlem, obdivovali ho, chtěli ho.

A teď je tu se mnou, oči mu hoří a zlehka se dotýká mých zad, zatímco mě vede tmavou chodbou.

Zastaví se, ze starých reproduktorů zvedne šedou mikinu, navleče si ji a zakryje tak svou nahou hrud'. Pochybuju, že je ta mikina jeho, protože na zádech je sytě žlutými písmeny vyvedené slovo „personál“. Zakmitá obočím. „Můj převlek.“

Přehodí si kapuci na hlavu, klepne na mobil a schová ho do kapsy. Znovu se na mě zadívá a něžně se usměje.

„Panebože, chybělas mi. Měl jsem ti navrhnout, abys přišla ke mně domů, protože právě teď je pro mě zatraceně těžký se tě nedotýkat.“

„Proč jsi mi to nenavrl?“ Vysoké podpatky mých sandálů klapou po betonové podlaze. Nejsem na podpatky zvyklá, k těmhle šatům ale jiný typ bot neladí. Pitomé šaty. Jsou z tenkého hedvábí, a tak pod nimi nemám podprsenku. Při každém pohybu mi látka tančí po čerstvě namasírované a nakrémované pokožce – je to učiněná agónie, protože přitom myslím na Killianovy ruce, ústa a rty. Chci je cítit na svém těle.

Killian do mě lehce dlouhne loktem. „Protože jsem namyšlený parchant a chtěl jsem, abys mě viděla.“

Nevinně zakmitá dlouhými řasami a drze se usměje.

„Moc ti to tam slušelo,“ přiznám mu po pravdě, avšak škádlivým tónem.

Začervená se. „Panenko, pokoušíš mě, abych přestal.“

„Ne,“ povzdechnu si přehnaně zhluboka. „Nepřestávej, Killiane. Nepřestávej.“

Spolknou vyjeknutí, když se náhle otočí, popadne mě kolem pasu a zatáhne mě za hromadu krabic. Oba se smějeme a pak už mě políbí, rychle, horce, hravě, jemně mě kouše do rtů.

„Drzounko.“ Oči mu svítí štěstím.

Ukradnu si polibek a odtáhnou se od něj. „Vezmi mě domů, vandráku z trávníku.“

Uchopí mě za ruku a rozběhne se se mnou chodbou a do uličky za budovou. Čeká tam limuzína.

„Michaeli.“ Killian pokývne mohutnému muži, který stojí u auta.

„Liberty jste dneska poznal.“

„Bylo mi potěšením,“ odpoví Michael a otevře nám zadní dveře. „Slečno Bellová.“

Michael dělal dneska mně a Brenně šoféra a osobního strážce v jednom. Moc jsme toho spolu nenamluvili. Brenna mě ujistila, že to je normální, a svěřila se mi s podezřením, že Michael je ve skutečnosti kyborg. Vzhledem k tomu, kolik sci-fi romancí jsem přečetla, jsem s ní po pravdě chtěla souhlasit.

V limuzíně vládne ticho a klid. Okna jsou ztmavená, aby na nás nikdo dovnitř neviděl. V kyblíku s ledem se chladí vody a přepážka je vytažená. Víc toho nevidím, protože sotva se za námi dveře zavřou, Killian vezme můj obličej do dlaně a přitiskne ústa na moje. Konečně se mi uleví.

Opájím se jím a líbám ho s vášní, která mě samotnou překvapí. Miluju jeho chuť. Miluju jeho plné a pevné rty. Vydechne a já nasaju jeho dech do plic. Protože to potřebuju. Potřebuju vědět, že je naživu, horký a přímo tady. Oči mě pálí, hrozí, že se každou chvíli rozpláču. Ani nevím proč.

„Bože,“ zasténá a vsaje můj spodní ret. „Tohle jsem potřeboval. Vůbec netušíš, jak moc jsem to potřeboval.“

„Určitě tuším.“

Nějakým způsobem skončím natažená na sedadle a Killian na mně. Voní čistým potem, pevné tělo má vlhké a horké. Když se pohne, jeho mikina se mi přilepí k paži. Pohlédne na ni a zamračí se. „Měl jsem se osprchovat.“

„Brouku, takhle jsi zatraceně sexy.“

Právě si svléká mikinu, ale zarazí se. Překvapeně se rozesměje.

„Brouku?“

„Jo.“ Chytím rty jeho lalůček a vsaju ho do úst. „Protože jsi úplný brouk, takže...“

„Nikdy jsem nebyl ničím *brouk*. Docela se mi líbí, že jsem právě tvůj.“ Killian odhodí mikinu a prolíbá si cestu po mém krku, jen tu a tam se zastaví, aby se dotkl nějakého místečka, jako by se potřeboval zas a znovu ujistit, že jsem skutečně tady. Povzdechne si do prohlubně pod mým hrdlem a jeho dech mě zahřeje na kůži. „Nádherně voníš.“

„To bude tím, kolik oleje mi dneska vetřeli do kůže.“

Ucítím na krku jeho úsměv.

„Pokoušíš mě, panenke.“ Jeho velká ruka mi vyjede po lýtku a vklouzne mi pod šaty. „Tak hebká. Bavila ses dneska dobře, Lib?“

Ta ruka vyjede ještě výš a cestou narazí na můj zadek. Trochu sebou zazmítám, když mi ho majetnický stiskne.

„Máš tanga?“ Chce nakouknout, nadzvedne mi šaty, ale já mu ruku odeženu.

„Dnešek byl skvělý. Děkuju.“ Maličko se odtáhnou a zadívám se mu do roztoužených očí. „Nic jsi o mé proměně neřekl. Líbí se ti?“

Killian několikrát zamrká, jako by se potřeboval vzpamatovat. „Jsi krásná. Vždycky jsi byla krásná. Řekl bych k tomu něco lepšího, ale... sakra. Vidím prostě jenom tebe.“

Jeho slova mě dojmou. „To mi víc než stačí.“

Tiše zamručí, sklopí zrak a sjede očima o něco níž. „Tak teď ty šaty...“ Mozolnatými prsty mi vklouzne pod hedvábný top a něžně mi polaská bradavku. Zatajím dech. Spaluje mě roztavený žár.

„Ty šaty,“ šeptá, „jsou jiná písnička.“

Něžně mi laská ňadro, jemně mi ho sevře a líně se dotkne teď už tuhé bradavky. Kousnu se do rtu, zavřu oči a vyklenu záda. Jdu za jeho dotykem, chci víc.

Druhou ruku mi vytáhne zpod šatů a natáhne se, aby mi rozeplnul druk u krku. Stačí jeden pohyb a hebké hedvábí mi spadne do klína. Jsem

obnažená. Ňadra se mi zatřesou, když auto najede na výmol. Bradavky mám tuhé, čekají, až jim bude věnovat pozornost.

Každý centimetr mého těla se napíná slastným očekáváním. Skrz sklo na mě nikdo vidět nemůže, ovšem představa, že by mě přece jen někdo zahlédl, mě vzrušuje.

„Sakra, tenhle výhled mi chyběl,“ zašeptá, skloní se a vezme bradavku do úst.

Nádherně ji saje – ne příliš silně, ale hladově, jako by ho bavilo mě trápit. Zasténám, chytím ho za zátylek a nepustím.

„Zatraceně,“ ucedí a rty mi poškádlí bolavý vrcholek. „Naše poprvé nebude v limuzíně.“

Skoro se ani nedokážu nadechnout. „Tak proč jsi mě napůl svlékl?“

„Nemohl jsem odolat. Potřeboval jsem svoje děvčata vidět.“ Políbí mě na jednu bradavku, pak na druhou a pozdraví je: „Dámy.“

To místo mezi nohama mám napuchlé a citlivé. Pohnu stehny a přitisknu se k mohutné tvrdé vyboulenině penisu, která se ke mně tlačí. „Řekni, že máš kondomy.“

Špičkou jazyka mi objede křivku ňadra. „To myslíš vážně? Celý den nosím balíček v kapse.“

„Tak jeden vytáhni a pojď do mě.“ Ovinu kolem něj nohy a zpražím ho pohledem. „Teď hned.“

„Panenko, líbí se mi, jak moc to chceš.“ Hluboce mě políbí. „Já ti to ale nedopřeju. Chci to udělat správně. Až budeš nahá a v mojí posteli.“

Ten proradný chlap. Myslí si, že je s tím šibalským úsměvem a tváří tak nádhernou, až bych plakala, neodolatelný. S hlasitým povzdechem si zvednu paži nad hlavu, až se mi nadzvednou prsa. Sleduje ten pohyb pohledem a znehybní.

„Ptal ses, jestli mám tanga,“ připomenu mu a rozevřu stehna. Tím upoutám jeho pozornost. Klekne si přede mnou na podlahu limuzíny. Šaty se mi vyhrnuly, já si je však povytáhnou ještě o něco výš. Na kůži mě ovane studený vzduch. „Nemám.“

Killian hlasitě polkne a pak se tak roztřeše, až se musí chytit okraje sedačky. „To mě... podrž.“

„Moc ráda ti podržím,“ povím mu, zatímco zírá na moje obnažené pohlaví jako vyhladovělý.

„Ach, Lib,“ zašeptá. „Jsi tak vlhká. Máš dokonalou kundičku. Připravenou. Skoro o to prosí.“ Špičkou prstu mi přejede v rozkroku. „Chceš to hodně?“

Zazmítám boky. Stehna mi hoří žárem, jenž míří mezi moje nohy.

„Ano,“ zašeptám.

Přikývne. „Ano, chceš.“ Laská mě prstem sem a tam, lehounce se dotkne klitorisu a pak sjede o něco níž. Zasténám, rozevřu nohy ještě víc a on do mě pronikne hrubým prstem jen natolik, abych to cítila. Zavrtím boky. Chci ho v sobě. Slituje se a dlouhým prstem do mě pronikne. Vděčně zasténám.

„Až budu v tobě, asi zešílím,“ zašeptá temně. Proniká do mě prstem, aniž by se dotýkal kterékoli jiné části mého těla. Upoutává tím větší pozornost k tomu, co právě dělá. Přidá další prst, odtáhne je od sebe a přiráží jimi do mě. „Líbí se ti to?“

Nedokážu odpovědět, jen se svíjím a hledím na jeho soustředěný výraz. Jako by vycítil můj pohled, zvedne oči. V matném světle kabiny auta se mu černě lesknou.

„Dobře, panenko,“ poví mi. „Vylepším to.“

Volnou rukou si rozepne knoflík na džínách a pak už obnaží penis. Nezapomněla jsem, jak je velký, avšak při pohledu na něj, na to mohutné, obrovské mužství, se mi tělo sevře slastným očekáváním. Killian nejspíš moji reakci cítí, protože hladově zavrčí a přidá další prst.

Připadám si tak plná, vím však, že jeho penis mě naplní ještě víc.

Vyklouzne ze mě a z kapsy vytáhne kondom. „Hraj si s klitorisem a já se zatím postarám o tohle.“

Roztřesenými prsty poslechnu a začnu si to vlhké místo třít. Tak moc ho chci v sobě, až se mi boky na sedačce samy zmítají, zatímco si natahuje kondom.

Velkýma rukama mě chytí za boky, roztáhne prsty a upře na mě divoký pohled v barvě kávy. „Tomu říkám krásný výhled. Rozevři se mi, zlato.“

Poslechnu ho. Tiše, hrdelně zasténá, zní to skoro jako vzlyk, avšak je mnohem roztouženější, a svaly na břicho se mu zatnou. Volnou rukou se uchopí za penis a pomalu zapumpuje.

„Zatraceně, potřebuju tě znovu ochutnat.“ Nejdřív mě zahřeje jeho dech a pak už na roztouženém pohlaví ucítím jeho rty. Projede mnou výboj žáru, a když spokojeně zamručí, jsem hotová.

„Killiane...“ Popadnu ho za zátylek. Nevím, jestli ho od sebe chci spíš odstrčit, nebo si ho přitáhnout ještě blíž. Ničí mě a pomalu, něžně a dlouze mě líbá mezi nohama, jako by mě líbal na ústa. Jazyk má líný, hladový, zkoumá jím všechna ukrytá místa a citlivé křivky.

„Killiane, prosím. Teď.“ Zatahám ho za ucho a ten parchant se zasměje. Vyšle mi to mezi stehna další výboje rozkoše.

Krátkým kmitnutím jazyka se rozloučí s klitorisem, narovná se a posadí se vedle mě. „Pojď sem.“ Chytí mě za boky a přenesení si mě rozkročmo na klín.

Opře se. Působí skoro uvolněně – král rock’n’rollu rozvalený ve své limuzíně. Neunikne mi však napětí, jež je patrné v koutcích jeho očí, ani jak se mu ruka maličko třese, když mi odhrne vlasy z obličeje. Mezi námi se na pozadí jeho vypracovaného břicha vzpíná penis jako ocelová tyč. Nejradši bych ho sevřela v ruce a stiskla. Chci na něj klesnout a zapomenout svoje jméno.

Ten muž je tak nádherný, má tak výrazné tvrdé rysy a jasné oči. Pohladím ho po hladké pokožce a svaly se mu pod mým dotykem zatnou. Obkroužím jeho drobnou pevnou bradavku a líbí se mi, jak se přitom ostře nadechne.

Špičkou prstu mi objede obočí. „Tak zatraceně moc tě chci. Připadá mi, jako bych tě chtěl snad odjakživa.“ Přitáhne si mě k sobě a políbí mě.

„Mám co dělat, abych do tebe teď hned nepronikl a pořádně tě neojel.“

Oběma se nám naráz zadrhne dech. Znovu ho políbím a vsaju mu spodní ret do úst. Tiše zasténá a uchopí mě za bradu.

„Půjdeme na to pomalu,“ trvá na svém, až mě napadne, jestli mluví ke mně, nebo spíš k sobě. „Pomalu. Nechci ti ublížit.“

Celou dobu, co mluví, pomalu přiráží boky a jeho penis mi proniká mezi nohy. Je tak široký, až se kolem něj moje pohlaví rozevře.

Ňadra se mi přitisknou k jeho hrudi, když se k němu nakloním a kleknu si. „Pojď do mě, Killiane.“

„Zatraceně,“ vydechne a ztěžka polkne. Dívá se na mě, zatímco vklouzne rukou mezi nás a navede široký žalud ke vstupu do mého těla. Nezavřu oči, ani nedýchám a jen na něj pomalu nasednu. V první chvíli to zabolí, a tak se zastavím. Killian lapá po dechu a pevně mě drží za čelist, jako by měl co dělat, aby zůstal bez hnutí.

Auto narazí na výmol a Killian do mě přirazí. Dech se mi zadrhne a mé tělo ho v sobě sevře.

„Panebože,“ zalapám po dechu.

„Zlato.“ Políbí mě, něžně pohybuje boky a noří se stále hlouběji. Nepřestává mě líbat, jako bych byla jeho oblíbená droga.

Jsem z něj úplně opilá, smysly mám omámené, hlavu ztěžklou a tělo horké rozkoší. Myslím jenom na to, že je Killian ve mně. Je teď mojí součástí. Cítím ho v napjatých bocích, hluboko ve svém těle, kde se jeho žalud dotýká místa, z něhož mi před očima naskakují jiskřičky.

Pohybuju se s ním a na jeho přirázy odpovídám vlastními přirázy. Naše rty se o sebe otírají jen zlehka, jazyky se líně dotýkají. Beru si jeho dech a on si bere můj.

„To je tak příjemný.“ Zachvěje se a ponoří se do mě. „Jsi tak zatraceně příjemná. Chci víc. Dej mi víc.“

Sevru mu ramena, kousnu ho do horního rtu a olíznu mu ho. Chtíčem celá zdivočím.

Chytí mě za zadek, sevře mi ho a špičkou prstu si pohrává s mým konečníkem.

Je toho na mě příliš. Opřu si čelo o jeho, lapám po dechu a rajtuju na něm. Patřím mu, jsem jeho. Má mě.

Orgasmus trvá dlouho, nabírá rychlost a strhne mě s sebou tak mocně, až se musím Killiana držet. Vykřiknu a neohrabaně, zoufale se pohybuju. Přestanu vnímat všechno kolem sebe kromě toho jediného pocitu.

A pak už mě objímá, tiskne si mě k hrudi a tvrdě, rychle, zběsile do mě přirazí. Miluj zvuk jeho výkřiků i to, že sténá, jako by umíral a zároveň se probouzel.

Dlouhou chvíli jen ležíme, celí ochablí – já na něm, Killian na sedačce. Stále hluboko ve mně pulzuje a moje tělo ho v odpověď svírá. Zesláble se zasměje a přivine si mě blíž. Políbí mě na tvář. Jsem příliš vyčerpaná, než abych dokázala pootočit hlavu a polibek mu oplatit.

„Zatraceně, ženská,“ zašeptá mi do vlhké kůže a roztřeseně vydechne. „Zatraceně, panebože.“

„Já vím,“ zašeptám. Takové to ještě nikdy nebylo. Bez nejmenších pochybností vím, že s Killianem Jamesem mě nepojí jen závislost nebo letní románek. Je moje všechno a to je jak nádherné, tak pěkně děsivé.

Killianův byt je přesně takový, jaký bych čekala u rockové hvězdy, která si cení soukromí. Je to střešní apartmá ve zrekonstruovaném kostele jižně od Washington Square – představuje směs elegantního moderního a starobylého stylu. Má vysoké stropy, podlahy z tmavého dřeva, prosklené stěny a obrovská vitrážová okna. Půdorys je otevřený, místnosti vzdušné a celou zadní část zabírá rozlehlá terasa. V obrovské bílé kuchyni pod klenutými stropy pro nás Killian připraví *cubanos*, opečené sendviče s restovaným vepřovým, šunkou, ementálem, hořčicí a nakládanými okurkami.

„Proč jsi mi ještě nikdy nic neuvařil?“ zeptám se, než se pořádně zakousnu.

S pusou plnou sendviče se spokojeně rozhlédne. „A nechal si ujít tvoje vaření? Ani nápad. Dělán parádní *ropa vieja*, ale to dost dlouho trvá.“

„Tohle stačí.“

Jíme a popíjíme studené pivo. Jsou dvě v noci a všude vládne klid a ticho. Jeho byt je obrovský, tady, s ním, mi však připadá útulný.

„Tvoji rodiče bydlí ještě pořád v New Yorku?“ zeptám se.

„Od října do prosince.“ Napije se piva. „Právě teď jsou na své jachtě, pravděpodobně kotví v Monaku nebo na Ibize. Záleží na mámině momentální náladě a tátových obchodních schůzkách. Když má máma chuť na večírek, je to Ibiza. Pokud má táta práci, tak Monako.“

„Páni. Teda o lidech, kteří vedou takový život, jsem četla, ale opravdu tak žít...“

„Táta hrál od dětství pólo na koních. Chodil na Trinity v Cambridge. Jeho ‚kámoši‘ jsou šlechtici. Pro něj je to normální život.“

Zůstanu na Killiana zírat. Ramena má napjatá a pohled upírá do dálky. „Je to normální život i pro tebe.“

Odloží pivo a zadívá se mi do očí. „Já si vždycky připadal uvězněný mezi dvěma světy. Bydlel jsem s *abuelou*, cestoval s rodiči a kapelou. Po pravdě, Lib, nemám ani tucha, co je normální život. Ale chci to.“

Dívá se tak upřeně a mluví tak tiše, až ho vezmu za ruku a stisknu mu ji. Chci mu normální život dopřát, nevím však jak. Ne, když jsem svůj normální život hodila za hlavu, abych mohla být s ním.

Dojíme a já mu pomůžu nandat nádobí do myčky. Sice se před večerí krátce osprchoval, pořád je však do pasu nahý a na sobě má jen obnošené

džíny, které mu visí nízko na bocích. Bosé nohy mu pleskají o ebenovou podlahu.

I já jsem bosá a kdovíproč si tu tak připadám o to víc doma. Jako bychom tu bydleli oba.

Zastrčím si vlasy za ucho, uložím do myčky poslední talíř a všimnu si, že mě pozoruje.

„Co ten pohled?“ zeptám se, protože takový výraz jsem u něj ještě nikdy neviděla. Je uvolněný, a přesto se mu v tmavých očích zračí ještě něco jiného.

Zavrtí hlavou a kousne se do spodního rtu. „Nic. Jen mi chybělo dělat s tebou tohle.“

„Tohle“ znamená nádobí. U mě doma mi vždycky pomáhal s jeho uklízením. Stal se z toho rituál – Killian se díval, jak vařím, a krátil mi čas historkami a vtipy, najedli jsme se a pak jsme společně uklidili.

„Připadá mi to tak správné, víš?“ přizná s úsměvem v očích.

Najednou ho chci políbit. Přistoupím k němu, obejmou ho kolem pasu a zasypu mu hrud' polibky, protože nedokážu být v jeho blízkosti a nepolíbit ho.

Killian se ke mně okamžitě přivine a sevře mě tak pevně, až to skoro zabolí, mně to však nevadí. Chci cítit jeho sílu. Chci věřit, že se mezi nás nikdy nic nepostaví.

Dlouhými prsty mi pročeše vlasy a promne mi hlavu. Přivinu se k němu ještě blíž a přitisknu k němu tvář. Cítím pravidelný a silný buhot jeho srdce.

„Kdy odjedeme z New Yorku?“ zeptám se.

Hlas mu v hrudi zaduní. „Příští týden. Zamíříme na sever a pak na západ.“

Pohladím ho po prohlubni na jeho zádech, kde mu páteř lemují pevné svaly. Pokožku má jako horké hedvábí.

„Potřebuju si najít nějaké ubytování.“

Svaly pod mojí dlaní se pohnou a Killian se odtáhne. Zamračeně sraští tmavá obočí. „To si myslíš, že jsem tě sem táhl takovou štreku, jenom abych tě teď poslal někam do hotelu? Zůstaneš tady, Lib.“

Právě tady chci být. Z představy, že bych ho opustila, byt' jen na jednu noc, mě mrazí.

„Nebudou...“ Zhluboka se nadechnu a přinutím se dopovědět. „Nebudou se kluci divit, co dělám u tebe doma?“

Zamračí se, avšak zavrtí hlavou a krátce mě líbne na spánek. „Ne. Někdo tu přespává každou chvíli. Pozval jsem tě sem jako svého hosta, takže by to mělo být v pohodě.“

„Dobře.“ Pokusím se odtáhnout, on mi to však nedovolí.

Místo toho se mu na rtech usadí úsměv. „Líbí se mi, když žárlíš.“

„Žárlivost není zrovna ctnost,“ zamumlám. Obličej mi hoří.

„To je mi jedno.“ Lehce mnou zakolébá. „Znamená to, že ti podle tebe patřím.“

Zní až moc domýšlivě. Dlouhnu ho do boku a on se odtáhne a zahihňá – což je *naprosto* roztomilé – a potom si mě k sobě znovu přivine.

„Sice jsem tu už měl pár hostů, v mojí ložnici ale ještě nikdo nikdy nepřespál, panenko.“

„Nikdy?“ Tu otázku spíš odfrknu.

Ten jeho otravný úsměv se rozšíří ještě víc. „Když jsem si to chtěl s nějakou rozdat, vzal jsem ji do hotelu. Poučil jsem se, když se fotky mého starého bytu objevily na internetu a moje osobní předměty začaly mít ten nepříjemný zlozvyk, že se rozhodly bez mého svolení vypařit.“

„Panebože, to je nechutné.“ Znovu ho políbím na hrud'. „Mrzí mě, jak se k tobě lidi chovali.“

Nepřestává mi masírovat hlavu. „Dalo se to čekat. Prostě ženský chtěly kousek slávy nebo suvenýr. Ať se můžou něčím chlubit.“

Říká to tak věcně – jako by o nic nešlo, že se k němu chovají jako k věci, a ne jako k člověku. Jemu to možná nevadí, mně se ovšem při tom pomyšlení zvedá žaludek. Chovala jsem se však líp? Doma mám kytaru Univox Hi-Flier, na kterou hrál a kterou následně rozmlátil Kurt Cobain. Leží ve skleněné vitríně v pracovně v patře. Táta tu kytaru dostal od kamaráda v roce 1989 ještě předtím, než se z Cobaina stala legenda. Rozmaširovaná kytara, nepoužitelná, ale opatrovaná, protože na ni hrával rockový bůh.

Chtěla jsem ji darovat Killianovi, teď už si tím však tak jistá nejsem.

„Takže ne,“ pokračuje Killian, aniž by o mém vnitřním dilematu cokoli tušil. „Zvu sem jenom svoje kamarády a kolegy muzikanty.“ Odmlčí se.

„A vážné přítelkyně. Ať to se mnou zažijou naplno.“

Jeho slova mě zahřejí. Usměju se mu do kůže. „Právě jsi ale řekl, že v tvojí posteli ještě žádná nespala.“

„Žádná,“ prohodí a pak mu hlas zjihne. „Až teď ty.“

Zvláštní, jak vám některá slova dokážou zastavit srdce, vzít dech a všechno kolem vás roztočit. Zavřu oči a obejmů ho. Nikdy neměl vážnou přítelkyni? Bylo by mi jedno, kdyby ano. Záleží jen na přítomnosti. Z vědomí, že sem ještě nikdy nikoho nepustil, mě však srdce tíží mnohem větším pocitem zodpovědnosti. Potřebuju našlapovat opatrně, dávat na něj pozor a nějak si v tomhle novém světě najít svoje místo.

Killian mě pomalu pustí, vezme mě nicméně za ruku. Tvář mu znězní, oči má však unavené. „Půjdeme do postele.“ Krátce se pousměje. „Tohle ti říkám moc rád.“

Ten chlap mě jednou zničí. Najdou mě na podlaze s prasklým srdcem, které jím bylo tak plné, že mi nedokázalo zůstat v hrudi.

Provede mě obývacím pokojem, multimediální místností a po schodišti ze skla a oceli do patra. Mineme dvě ložnice a čtecí koutek u dalšího klenutého vitrážového okna. Jeho ložnice je bílá a celou jednu stěnu zabírá obrovské vitrážové okno. Místnosti dominuje široká postel z ebenového dřeva s nebesy stojící na rudém koberci, přestože ložnice nabízí i černou koženou pohovku a moderní plynový krb.

U postele mi tak něžně, až se z toho málem rozpláču, svleče šaty. Rodiče se o mě dobře starali, to jistě, tohle je však jiné. Na střední škole jsem chodila s několika kluky, na vysoké s jedním. Nikdy jsem s nimi však neměla pocit, že bych pro ně byla opravdu důležitá nebo že bych mohla udělat nebo říct cokoli a nezáleželo by na tom. Klidně bych se mohla rozpadnout na kusy a Killian by je do jednoho posbíral a složil mě zas dohromady.

Políbí mě na rameno a odhrne přikrývky, abych si mohla na tu jeho luxusní postel vlézt. O vteřinu později má kalhoty dole a vleze si za mnou. Přikrývky jsou chladné a příjemné a polštáře jako dokonalé obláčky.

Zešíroka se usměju. „Opravdu jsi koupil ty moje polštáře.“

Přivine si mě k sobě, horkou kůží na horkou kůží. Připadám si jako v nebi. „Říkal jsem ti, že jsem se zamiloval.“

Prohodí to zlehka, avšak nespouští ze mě tmavé oči.

Připadám si křehká i mnohem silnější zároveň. Dotknu se jeho tváře, objedu mu křivku ucha, nakloním se k němu a políbím ho. Uchopí mě

za čelist a polibek mi oplatí. Rty má něžné, pronikne mi do úst jazykem a ochutná mě, jako bych měla tu nejlahodnější chuť.

Postel zaskřípe, když se na mě převálí a uvelebí se mezi mými rozevřenými stehny. K břichu se mi přitiskne horký penis. Rukama mu bloudím po ramenou, po pevných pažích i krku, kde má pokožku hebounkou a citlivou.

Se spokojeným zamručením zavrtí boky a ten těžký penis mi přejede přes stále vlhčí část mého těla. Políbí mě na horní ret, pak na spodní, pootočí hlavu a znovu mě ochutná. Polibek je pomalý, opojný. Celá se na posteli rozplynu. Dotýkám se ho zesláble, avšak hladově.

Jeho vůně. Jeho pokožka. Mocná elegance jeho těla. Všechno to chci.

Killian je úplný kouzelník. Nějak se mu podaří vyčarovat kondom. Nebo ho měl možná celou dobu u sebe. Mysl mám příliš zastřenou na to, abych si to pamatovala. Nakloní se na stranu a obnaží svoje ploché břicho a mohutný penis.

Seberu mu kondom a natáhnu mu ho. Postupuju pomalu, protože tíhu jeho silného penisu v ruce nedokážu ignorovat. Zamručí, když ho sevřu a lehce zatahám. Potom se nade mnou zvedne a přitiskne horké rty na moje. Neohrabaně se políbíme.

„Libby,“ zašeptá a pak už se do mě pomalu ponoří. Aniž by ode mě odtrhl pohled, vstoupí do mě svým nádherně horkým mužstvím.

„Tohle je teprve začátek,“ slíbí mi.

Vím, že nemluví o sexu. Myslí náš život.

Udýchaným hlasem napjatým vzrušením odpovím: „Nemůžu se dočkat.“

16. kapitola

Libby

K Whipově bytu jedu s Killianem. Jako obvykle řídí Michael a já jsem se dozvěděla, že pro Killiana pracuje už pět let. Dnes jedeme v elegantním stříbrném sedanu od Mercedesu s koženými sedadly ve smetanové barvě. Kůže je pod mojí bloudící dlaní měkká jako máslo. Pod dlaní, která je zvlhlá potem. Nejraději bych auto otočila, dřív nebo později se však stejně budu muset zbytku kapely postavit.

„Proč jsem včera jela limuzínou?“ zeptám se, protože už nedokážu ty splašené myšlenky poslouchat.

Killian mě chytí za ruku a zlehka mi ji stiskne. Nejspíš cítí, že mám dlan zpocenou, avšak je tak laskavý, že se o tom nezmíní.

„Jsi v New Yorku úplně poprvé a čekal tě den jak z *Pretty Woman*. To si o limuzínu říkalo.“

„Bylo by lepší, kdybys z toho v tomhle kontextu *Pretty Woman* vynechal,“ opáčím suše.

Začervená se. „Sakra. Jasně. Jsi silná a moderní žena. To spíš já jsem tu prostitut –“

„Tohle není o nic lepší.“

„Jasně, jasně. Nikdo za sex nijak neplatí.“ Zvedne mi ruku a políbí mě na klouby. „Ale sex pořád platí. Hromada žhavého, zvrhlého, upoceného –“

Popadnu ho za zátylek a umlčím ho ústy. To se mu líbí, a zatímco mi polibek opětuje, prakticky na mě nalehne.

Muchláme se na zadní sedačce jako dva pubertáci, přesně tohle se mnou dělá. Když se od sebe odtrhneme, oba lapáme po dechu.

„Jestli teď nepřestaneme,“ zašeptá, „řeknu Michaelovi, aby objel blok.“

„Ne!“ vyjeknu zděšeně. „To by pochopil, co děláme!“

Věnuje mi suchý, lehce zmučený pohled. „*Určitě* vůbec netuší, co jsme dělali včera v noci.“

„To mi ani neříkej,“ zakvílím a schovám obličej do dlaní. „Panebože, už se mu nikdy nebudu moct podívat do očí.“

Killian se jen zasměje, sundá mi ruce z tváře a sladce mě políbí.

Když zastavíme, vystoupím a se skloněnou hlavou k Michaelovi, který mi drží dveře, zamumlám: „Děkuju.“

Whip bydlí v podkrovním bytě v Tribece. Killian tvrdí, že byl byt upraven tak, aby byl zvukotěsný, a uvnitř bylo postaveno pódium a zřízeno malé nahrávací studio.

„Není to nic nóbl,“ pověděl mi Killian, zatímco jsme se oblékali. „Jen se to hodí, když si chceme zkusit nový zvuk nebo zkoušet.“

Killian zadá kód a pak už nás starobylý výtah vyveze do nejvyššího patra. Dveře výtahu vedou přímo do prosvětleného prostoru s ošoupanou dřevěnou podlahou a obnaženými cihlovými zdmi.

Na nohách ze žele následuju Killiana hlouběji do bytu a srdce mi buší v krku tak silně, až je to určité i vidět. Když se Killian zastaví ve dveřích a otočí se ke mně, málem do něj narazím.

Chytí mě za ramena a skloní se ke mně. „Tak jo. Teď poslouchej.“

„Poslouchám.“

Tmavé oči se mu lesknou citem. „Jsi Liberty Bellová. Žena, jejíž hra na kytaru a hlas mě srazily na kolena. Jsi zrozená pro hudbu.“ Stiskne mi ramena jen natolik, aby upoutal moji pozornost. „Nic, co ti kdokoli řekne, ti to nevezme. Patříš sem.“

Začnou mě pálit oči.

„Dost,“ zašeptám. „Jinak se rozbřečím.“

Krátce se pousměje. „Ukaž jim co proto, Elly May.“

V hrudi mi zabublá smích. „Ukaž jim co proto, vandráku z trávníku.“

Líbne mě na čelo, odstoupí ode mě a vydá se do hloubi bytu.

„Hej!“ křikne, až se jeho hlas nese rozlehlým prostorem. „Kde je kdo?“

Mineme obývací pokoj zařízený osobitým nábytkem z padesátých let, kuchyni s námořnický modrými skřínkami a měděnými spotřebiči a projdeme prosklenými dveřmi.

V místnosti s malou obývací částí a nízkým pódium s bicími a několika kytarami postává skupina mužů.

Všichni se při našem příchodu otočí a já bych přísahala, že co nevidět klopýtnu, tak moc jsem nervózní. Dva z nich jsou vysocí a štíhlí jako Killian – jeden z nich, s tmavými vlasy a modrýma očima, působí, jako by byl s Killianem příbuzný, druhý má hnědé vlasy a zelené oči. Tváří se ostražitě a je celý napjatý.

Další muž je stavěný jako hráč amerického fotbalu. Má vlasy barvy písku a na tváři široký úsměv.

„Killiane,“ zvolá ten obr. „Přivedls kámošku.“

Killian mě přátelsky představí. „Kluci, seznamte se s Libby.“

Ten, co je hodně podobný Killianovi, je bubeník Whip Dexter. Potřese si se mnou, málem mi přitom zláme kosti v ruce a věnuje mi přívětivý úsměv.

„Slyšel jsem tvoje demo. Máš parádní hlas.“

Zrudnu. „Díky.“

Mohutný muž, basák Rye Peterson, souhlasně přikývne. „Prý hraješ i na kytaru.“

„Ano.“ V ruce držím pouzdro se svojí starou gibsonkou a dlaň se mi potí tak, až se bojím, že ten krám upustím.

„Fajn, že ses k nám přidala,“ poví mi Rye. „Tohle bude bezva, maličká.“

Maličká. Dobře. „Maličkou“ zvládnou.

Jax, zachmuřený muž s hnědými vlasy, k nám přistoupí jako poslední. Všichni jsou pohlední, Jax by se však perfektně hodil do katalogu Abercrombieho a Fitcha. Je to typický Američan, dokonalý, s plnými rty. Vybavím si, že novináři o Jaxovi psali, že je to ďábel v těle anděla a že Killian je anděl přestrojený za ďábla.

Ted' už vím, co tím mysleli. Jax působí upraveně, v pořádku – jako kluk, kterého pošlete na Harvard a on bude po studiích kandidovat na prezidenta. Killian vypadá spíš jako muž, který čeká na svojí motorce na rohu ulice, až vaše dcera vyklouzne ven oknem.

Co se osobnosti týče, Killian je laskavý a upřímný. To už vím, stejně jako očividně všichni ostatní.

Ale Jax?

Dlouze se na mě dívá a je na něm poznat, že si mě ohodnotil známkou nedostatečně. „Liberty Bellová, je to tak?“

„Tohle jméno se dá dost těžko zapomenout,“ ucedím, protože se mi jeho tón nelíbí.

„Pravda.“ Pohlédne na Killiana a mrazivý pohled mu trochu pookřeje.

„Připravený?“

Stejně jako já si i Killian nese kytaru. Postaví pouzdro na zem a protáhne si ramena. „Říkal jsem si, že bysme nejdřív Libby ukázali, jak to děláme, a pak bysme s ní zkusili několik písniček.“

„Dobrý nápad,“ uzná Whip. „Ukážeme tady nováčkovi ring.“

Jaxův výraz je parodií na nechápavost. Pak dá svůj názor jasně najevo. „Přece jsme řekli, že si nejdřív Liberty poslechneme a pak se rozhodneme – ne že ji automaticky přibereme.“

Trochu mnou otřese šok. Killian vedle mě se napne.

„Ne,“ opáčí trpělivě. „Odsouhlasili jsme, že s námi bude hrát.“

Whip se zamračí a zatěká pohledem z Jaxe na Killiana a zpátky. „Kámo –“

„Vždycky pořádáme konkurz,“ vyštěkne Jax. „Na všechny předskokany. Vždycky.“

„Ona není předskokan,“ ucedí Killian skrz zaťaté zuby. „Hraje s námi.“

„Jenom další důvod, proč bysme ji měli do prdele nejdřív vyzkoušet.“

Rye zvedne obří ruku. „No tak, volové. Chci si zahrát. Ne poslouchat –“

„Proč jí to nechceš dovolit? Čeho se bojíš?“ přeruší ho Jax, aniž by spustil oči z Killiana.

Killianovi zrudnou tváře a mně je jasné, že co nevidět vybuchne.

Postavím se mezi ně. „To nevádí. Se zkouškou souhlasím.“

Killian nesouhlasně zavrčí a já po něm střelím pohledem. „Opravdu.“

„Nejsme nějáci ochranitelští?“ zeptá ho se Jax.

„Co chceš zahrát?“ zeptám se Jaxe, než se Killian přestane ovládat.

Jax se mi konečně zadívá do očí. Čekám, že v jeho pohledu spatřím vztek nebo odpor, avšak nic takového. Spíš má dokonale zdvořilý výraz, jako bych opravdu byla jen další zájemce o místo v jejich turné. Pak to však zmizí a v jeho očích se objeví něco jiného – ne přímo nenávist, ale něco temného a nešťastného.

„Prý máš ráda grunge.“ Pomalu, líně se pousměje, avšak jako úsměv to vůbec nepůsobí. „Tak co kdybys nám zazpívala „Man in the Box“?“

Všichni v místnosti se zarazí. „Man in the Box“ je klasika od Alice in Chains. Layne Staley si tu píseň podmanil svým pronikavým hrdelním vrčivým hlasem, stejně jako si Janis Joplin podmanila „Piece of My Heart“ svým ostrým hlasem. Snažit se tuhle píseň zazpívat znamená riskovat, že se totálně znemožníte.

Což je očividně jasné všem přítomným.

Killian se udeří pěstí do stehna. „Děláš si prdel, Jaxi? Fakt nemusíš být takový vůl a –“

„Ne,“ vložím se do toho. „To nevádí.“ Zvednu kytaru. Jestli mě chce Jax takhle šikanovat, ať si, ustoupit nehodlám. „Zvládnou to.“ Odměřeně si Jaxe

změřím. „Dobrá volba.“

Složí si paže na hrudi a uhne pohledem. „Tak spust’.“

„Kreténe,“ ucedí Whip.

Ruce se mi cestou k mikrofonu maličko třesou. Killian vypadá, že by Jaxe nejradši praštil, avšak upírá pozornost jen na mě, a když se na sebe zadíváme, krátce přikývne. Vědomí, že mě podporuje, ze mě málem vydoluje úsměv, avšak ani jeden z nás nechce dát Jaxovi další munici.

Rye podrážděně zavrčí, dojde ke mně a zvedne svoji basovku.

„Nepomáhej jí,“ vyhrkne Jax.

„Vyser si,“ odsekne Rye nevzrušeně. „Je to naše kapela, Jaxi. Ne jenom tvoje. A já hraju pro Liberty.“

Krátce se na něj pousměju a pak k němu dojdou.

„Nejdřív dám sama první refrén,“ zašeptám. „Pak přestanu a potom začneme oba.“

Ryeovi se rozzáří oči. „Dostalas nápad, co, kotě?“

„Jo.“ Zahraju tu píseň po svém, ale rozhodně nehodlám dopřát Jaxovi záminku, aby mě obvinil z toho, že jsem z písně vycouvala. Nejradši bych se rozesmála na celé kolo. Připadá mi, jako bych se ještě včera bála hrát před Killianem. Teď se chystám zpívat před celým Kill Johnem a ani se nebojím – teda ne moc. Jsem hlavně našťvaná.

Zhluboka se na uklidněnou nadechnu a začnu s úvodní melodií. Není snadná a ještě nikdy jsem tuhle píseň nehrála. Slyšela jsem ji ale dostkrát a řídím se citem. Nejdu na to tak rychle a natvrdo jako originál, ale mnohem měkčeji, pomaleji. Přehrávám úvodní melodii zas a znovu, dokud nenajdu správný rytmus a pocit. Když zpívám, není to se vztekem, ale s bolestí. Zpívám píseň po svém, jako žalozpěv.

Uslyším uznané zamručení. Nepodívám se tím směrem. Nepodívám se vůbec na nikoho. Srdce mi v hrudi divoce buší. Dokončím první refrén písně a náhle přestanu. Pohlédnu na Rye, přikývnu a pak se na sebe zadíváme s Jaxem.

Zeširoka se usměju. Zamrká.

A pak se na to vrhnu natvrdo a prakticky do mikrofonu zařvu. Znám jako Layne Staley? Ani zdaleka. O to tady ovšem nejde. Jde o to, abych dělala, jako že jo. Předstírej a zmákní to.

Všimnu si, že se Killian začne zubit. Whip vstane a doběhne k bicím. Začne hrát. Zpívám tu píseň s Ryem Petersonem a Whipem Dexterem.

Na pažích mi naskočí husí kůže.

Zavřu oči a nechám se unášet hudbou. Hrdlo mě bolí a po zádech mi stéká pot.

Náhle se ozve další kytara. Její zvuk je tak silný a dokonalý, až otevřu oči. Předpokládám, že vedle mě stojí Killian, ale je to Jax.

Vykoktám verš. Jen se na mě zadívá a na rtech se mu mihne náznak úsměvu. Zazpívá text, přidá zvuk a hned to zní líp.

Killian vyskočí na nohy a s rukama ve vzduchu zahaleká.

Dohrajeme. Lapám po dechu a hrdlo mám rozdrásané, jak kdybych spolkla žiletky.

Jax mě sjede pohledem, ve tváři stejně nevzrušený výraz jako předtím. „Dobře.“

„Nic víc?“ vyhrkne Rye. Srdečně mě poplácá po rameni a to už k nám doběhne Killian. „Tak to ne, zaválela. Uznej to, Jaxi. No tak.“

Jax odfrkne. „Chtěl jsem hlavně zjistit, jestli to vůbec zkusí.“ Věnuje mi vzácný přátelský pohled. „Zkusilas to.“

„Stejně seš vůl,“ prohlásí Killian. Jen se krátce dotkne mých zad. Právě teď to naprosto stačí, přestože bych se nejradši otočila a vrhla se na něj. Tohle se mnou dělá jeho hlas. „Bereme ji.“

Jax přikývne a opatrně odloží kytaru. „Vypadá to tak.“

Zatočí se mi hlava. Panebože, budu hrát s Kill Johnem. Co to sakra vyvádím?

17. kapitola

Libby

Boston, baseballový stadion Fenway Park. Je našlapáno. Ale nebojte, Killian mi říkal, že se sem vejde jenom třicet sedm tisíc lidí. *Jenom. Cha.*

Výše zmínění lidé právě teď skandují něco, co zní hodně jako „Kill John“. Podlaha pode mnou vibruje tvrdými basy, zatímco předskokani Not A Minion právě končí.

Kde jsem?

Krčím se u záchodu a zvracím i to, co jsem nejedla.

Odtáhnu se, znechucená sama sebou, že sedím na téhle špinavé podlaze, avšak příliš zesláblá, než abych dokázala vstát.

Ozve se tiché zaklepání na dveře.

„Jdi pryč. *Navždycky*,“ dodám důrazně.

Dveře se však otevřou. Uslyším kroky. Na opačné straně kabinky se objeví prochozené černé kanady. Skoro bych si myslela, že je to Killian, ale jeho chůzi bych poznala. Vykračuje si domýšlivě, jako by si potřeboval udělat místo pro dlouhý těžký penis, který mu spadá do nohavice. Tenhle příchozí kráčí mnohem lehčeji, ale stejně sebevědomě.

Uslyším však toho posledního člověka, kterého bych tu čekala. Jaxe. „Potřebuješ hodit záchranné lano? Nebo jsi už konečně vytáhla hlavu z hajzlíku?“

„Cha.“ Otrhu si ústa a proklínám všechna božstva za to, že mě ze všech lidí na světě našel v tomhle stavu zrovna Jax.

Pomalů, jako by očekával další vlnu zvracení, otevře dveře do kabinky. Vzhlednu k němu. Zoufalství mě poutá k zemi. Jako obvykle se tváří nevzrušeně a podá mi vychlazenou láhev zázvorové limonády. „Vypij to, prcku. Za dvacet minut jdeš na scénu.“

Vděčně od něj láhev převezmu. Limonáda je studená a nádherně osvěžující.

„Chce se mi umřít.“ Vzhlednu k němu. „Je mi fuk, jestli se nehodí vtipkovat před tebou o smrti, protože to myslím vážně.“

Krátce a suše se zasměje. „Jsem spíš rád, že si kvůli mně takové vtipy nenecháváš pro sebe.“ Nabídne mi ruku. Přijmu ji a nechám se vytáhnout na nohy.

Popíjím limonádu i cestou k umyvadlu. Panebože. Vypadám děsně – celá rozrucchaná a nazelenalá. Odložím láhev, omyju si ruce a studenou vodou si opláchnu i zpocený obličej.

„Takže co tu děláš?“ zeptám se ho. „Prohrál jsi sázku? Padl na tebe los?“ Prostorem se ozve jeho uchechtnutí. „Nabídl jsem se.“

Zpražím ho v zrcadle pohledem. „No... To je mi novinka.“

Jaxův odraz pokrčí rameny. „Ostatní by tě jenom obskakovali. Na to nemáme čas.“

Čas. Jasně. Protože můj čas skoro vypršel. Not A Minion končí a řev fanoušků žádajících si Kill Johna se nedá přeslechnout. Celá místnost bzučí potlačovanou energií, jako by obrovská nestvůra čekala, až ji vypustí z klece. Zvíře. Takhle Killian říká davu. Teď už tomu rozumím. Možná až příliš dobře.

Po zádech mi znovu steče studený pot.

„Nedokážu to,“ vyhrknu. „Pozvracím se přímo na pódiu. Vím to. Varovala jsem Killiana, že mám takovou poruchu. Sakra. Sakra.“

Jax se opře ramenem o zeď a mlčky mě pozoruje. Po chvíli vytáhne z kapsy maličký zubní kartáček a stejně mrňavou tubu zubní pasty a podá mi je. „Víš, proč u sebe tyhle věci nosím?“

„Máš na sobě nějaké kouzelnické kalhoty? Je v té kapse schovaný i stan?“

„Teď ne,“ prohodí s úsměvem. „Možná později, až mi do klína spadne několik nedočkavých fanynek.“

Nakrčím nos. „Ach jo, sama jsem si naběhla. Fuj!“ Strčím si nový kartáček do pusy a zuřivě si vyčistím zuby.

Uchechtně se. „Nosím to u sebe, protože jsem byl zrovna na chlapečkách a dělal tam to samý, co ty tady.“

Ztuhnu. „Ty!“ vyjeknu s kartáčkem v puse, až se mi přes spodní ret převalí pěna zubní pasty.

„Já,“ přisvědčí a při pohledu na mě se zamračí. „Před každým koncertem bez výjimky.“

Rychle si pusy vypláchnu a otřu se papírovým ručníkem. „Jako fakt?“ Jax Blackwood má před koncertem nervy v kýblu?

Potřese hlavou, jako bych se chovala absurdně. „Stává se to hodně vystupujícím. Barbra Streisand na tom byla v tomhle směru tak špatně, že s živými koncerty raději praštila.“

„Tady tě musím zastavit,“ vyhrknu. „Ty, Jax Blackwood, pan Tvrdej Rocker, ses právě zmínil o Barbře Streisand.“

Protáhne obličej. „Drzouně. Je to legendární zpěvačka. Jasně že vím, kdo to je.“ Rty mu zacukají, ale ovládne se. „Bylo by lepší, kdybych se zmínil o Adele? Protože i o ní se ví, že před koncertem zvrací.“

„Bylo by to o trochu lepší,“ zabručím.

Obrátí oči v sloup. „Jestli vyjdeš ven a pozvracíš se přímo na pódiu, tak si o tom promluvíme. Do té doby se sakra vzpamatuj, vypij limonádu a přijď včas. Jasný?“

„Ne.“

Přimhouří oči, až mu z nich zbydou jen ledově zelené štěrbin. „Killian kvůli tobě nasadil kůži. Věř v tebe, což znamená, že v tebe musím věřit i já. Tak ho neztrapni.“

Ze všech věcí, které mohl Jax říct, abych ze sebe setřásla strach, tohle zabere. Tak trochu ho nesnáším za to, že tak snadno odhadl moji slabinu.

A tak jen zaslutuju, a protože tomu neodolám, jeden prst vystrčím o něco výš než ostatní. „Jasný.“

„Dobře. Dvacet minut!“

Jo, umřu.

Killian

Vystupovat ve Fenwayi miluju. Je to historická, osobitá stavba. Vystupovaly tu legendy a je prodchnutá duší baseballu. Přestože teď stojím pod spalujícími elektrickými světly, přísahám, že cítím baseball – slabou vůni hot dogů a piva, trávy a slunce. Stadion není nijak velký, ale působí tak. Stěny s tribunami plnými fanoušků se kolem nás zvedají téměř kolmo k zemi. I samotné dno stadionu je jako moře rozvlněné svíjejícími se těly. V dálce rozpoznávám obrysy samotného baseballového hřiště, jež je před fanoušky chráněno kovovým plotem.

Tělo mi vibruje, když dozpívám a zajdu se napít vody. Ruka se mi třese jen trochu. Jsem nervózní. Ne kvůli sobě, ale kvůli ní.

Whip s Ryem drží rytmus a pustí se do jam sóla, které přejde v další song – „Outlier“. Je to první píseň, kterou s námi Libby zpívá.

Všimnu si, jak postává stranou a je bílá jako stěna. Chudák moje holka, rozervaná strachem z vystupování. Jax se nabídl, že si s ní promluví. Vzhledem k tomu, že byl vůči ní doted' pěkně nabručený, jsem moc rád souhlasil a poslal ho za ní. Možná že se spřátelí. To bych byl rád.

Zachytím její pohled, kývnu na ni a usměju se. *To zvládneš, panenka.*

Jako správný voják se narovná, přehodí si popruh kytary přes hlavu a zhluboka se nadechne. Bože, sotva vyjde na pódium, celá se rozzáří.

Široké tělo gibsonky L-1 ji skoro celou zakrývá. Na sobě má další hedvábné šaty, tentokrát bílé s obrovskými rudými květy vlčího máku. Nohy jí zdobí mohutné černé kozačky, úplně jako když jsem ji spatřil poprvé.

Rye zvedne housle a Jax vymění svého telecastera za mandolínu. Minulý týden jsme zkoušeli „Outlier“ a „Broken Door“ a vylad'ovali zvuk. Ted' už je dokonalý. John, který má na starosti moje vybavení, mi podá kytaru značky Gretsch a já přejdu k mikrofonu.

„Dneska zkusíme něco novýho. Něco lehce oduševnělýho.“

Zvíře souhlasně zaburácí.

Zazubím se do mikrofonu.

„A tady tahle půvabná dáma po mé pravici,“ prohlásím, když se Libby postaví k mikrofonu vedle mě, „je talentovaná slečna Liberty Bellová. Tak ji tu pořádně přivítejme.“

Libby se celá třese, zatímco Zvíře křičí, ječí, huláká a jeho řev se nese nocí. Ani se na mě nepodívá, nedělá vůbec nic, jen zírá na moře lidí s vykulenýma očima. Na jedinou děsivou vteřinu se o ni bojím. Tlačil jsem na ni příliš? Podělal jsem snad všechno?

Pak však Jax zadrnká na mandolínu a Rye začne hrát na housle: je to tady. Whip odpočítá raz, dva, tři a Liberty se pustí do práce a nasadí dokonale přesný tón.

Má čistý a naprosto překrásný hlas. Láme mi to srdce, jež se zároveň dme pýchou.

Jax zpívá druhý hlas. A pak se do toho vložím já.

Jsme s Libby v harmonii. Když se otočí, v ostrých světlech reflektorů celá září. S úsměvem se na mě zadívá. Radost z ní přímo sálá. Rozhodí mě to, protože tak silný čirý cit jsem ještě nikdy na pódiu nepoznal.

Sem patří.

Píseň skončí příliš brzy. Tak moc ji potřebuju políbit, až to bolí. Obklopí nás uznalý řev. Libby se celá rozesmátá pokloní a odjede. Nechci, aby odešla.

Zbytek koncertu uplyne jako v mlze, pak se Libby vrátí na poslední píseň. Později spolu ještě zahrajeme přídavek, ale prozatím končíme s „In Deep“. Je to milostná píseň se sklonem k sarkasmu. S Libby zahrajeme osmdesát procent písně sami, kapela se přidá až ve finále.

Sotva se ke mně vrátí, moje tělo se naladí vůči jejímu. Působí nyní mnohem sebevědoměji. Zahraje úvodní melodii – lehkou, hravou.

Nedívám se na dav. Otočím se k ní. Hraju a zpívám jen pro ni. A ona zpívá jen pro mě a oči jí jasně svítí. O tomhle. Přesně o tomhle to má být.

Zakončíme píseň dlouhým tónem a pak s Libby odejdeme. Ostatní kluci budou ještě několik minut hrát. Těch několik minut potřebuju. Potřebuju s ní mluvit, zjistit, jestli se cítí stejně nabuzená jako já.

Libby má však očividně jiné plány. Cestou z pódia se na mě ani nepodívá a odchází pryč tak rychle, že skoro běží. Vlasy se jí rozletí kolem hlavy, když si strhne popruh kytary a vrazí ji do Johnovy natažené ruky. I já mu hodím kytaru, aniž bych zpomalil. Jsem vyburcovaný, srdce mi uhání, penis mám jak z oceli a bolestně se mi pod džíny napíná. Chce ven a chce do Libby.

Na to však teď může zapomenout.

Mineme bednáky, postávající zástupce vydavatelství a bůhvíкого ještě. Jde dál, nezastaví se, na nikoho se ani nepodívá. Nekřiknu za ní, stejně mi neuteče – díky dlouhému kroku dokážu s jejím téměř během udržet tempo. Nakonec se stejně musí zastavit.

Těsně před dámskými toaletami hlasitě oznámí: „Budu zvracet.“

Sakra.

Vpadne na záchod a já za ní – ani omylem nedovolím, aby si tím znovu procházela sama. Sotva vejdu do dveří, ocitnu se v maličkém víru rozpáleného ženského těla.

Libby se na mě vrhne a přitiskne mě ke dveřím. Než stihnu popadnout dech, přitiskne rty na moje. Bere si mě horkými, vlhkými, žádoucími ústy.

Přestanu se ovládat. Se zasténáním jí polibek oplatím. Polibek je spíš neohrabaný střet rtů, jazyka, zubů. Jdu z něj do kolen. Zhrouť se na zed'

a popadnu ji za zadek. Netrpělivě a našťavaně zamručí, vyleze si na mě a ovine mi nohy kolem pasu.

Zahoří ve mně chtíč. Otočím ji a přirazím ke dveřím. Ruce mi vyjedou po jejích stehnech, chtějí se dostat ke středu jejího těla.

„Ježíši,“ ucedím. Je tak zatraceně vlhká, na stehnech i na té horké kundičce.

Roztrhnu jí kalhotky.

Libby vydechne a přirazí boky k mým.

„Panebože,“ téměř vzlykne. „Panebože... Já... Potřebuju...“ Znovu vzlykne, vsaje můj spodní ret do úst a olízne ho.

„Já vím,“ uklidňuju ji, zatímco si nemotorně stahuju džíny. „Já vím.“

Netuším, jak se mi podaří nasadit kondom. V uších mi burácí krev a srdce mi buší, jako by mi chtělo vyskočit z hrudi. Hrozí, že se každou chvíli udělám. Naše těla, vlhká potem, po sobě kloužou.

„Ted’, Killiane. Ted’,“ vydechne mi do úst. Celá se třese. „Panebože, chci tě.“

„Dám ti to.“

Přirazím a ocitnu se v nebi. Je horká jako výheň a tak těsná, až musím zavřít oči. Znovu přirazím tak silně, až vyjede po dveřích. Se zasténáním ji chytím za ramena, stáhnou si ji k sobě a proniknu do ní. Je to tak zatraceně příjemný.

Libby ztěžka lapá po dechu a se zasténáním zakloní hlavu, až se udeří o dveře. Chytí mě za zátylek.

„Ještě,“ vydechne tak tiše, až je zázrak, že ji vůbec slyším.

Přirážím do ní, zuřivě a bezmyšlenkovitě, hnaný syrovou touhou. Koule mi narážejí do jejího zadku. Položím jí hlavu na rameno, zapru se o dveře a uvězním ji u nich jen čirou silou svých přírazů.

Jakmile se udělá a její tělo kolem mě pulzuje, přestanu se ovládat. Orgasmus mě strhne tak silně, až všechno kolem mě zmizí. Zůstanu v ní, se zatnutým zadkem, s tělem propojeným s jejím, a nohy se mi třesou. A pak si spokojeně povzdechnu.

Vyčerpaný přitisknu tvář k její. Pohladí mě po temeni.

„Sakra,“ vydechnu roztřeseně.

Zahihňá se, odfrkne si a přitiskne obličej k ohbí mého krku. Ještě chvíli tam stojíme a tiše se smějeme jak dva blázni. Ještě pořád jsem hluboko v ní.

Svět za dveřmi začneme vnímat příliš brzy. Uslyším Jaxův hlas, zesílený mikrofonem, jak se právě loučí: „Dobrou noc, Bostone!“

Čas vypršel.

18. kapitola

Libby

Moje malá ložnice v zadní části autobusu je tmavá a studená a celá se houpe, zatímco uháníme ke Clevelandu. Celá ochablá vyčerpáním zvládnou jen ležet a zírat do stropu. Jsem příliš nabuzená na to, abych usnula, avšak nedokážu se přimět pohnout.

V duchu si jako film přehrávám každou vteřinu dnešního večera. Oslepující světla, tmu za nimi. To, jak se diváci pohybovali jako živá bytost. A zpěv a hru na kytaru. Bylo to... všechno. Vrchol mého života. Bylo to neskutečné.

Netušila jsem, že to může být takové.

A hrát s Killianem? To byla čirá radost. Nejradši bych se rozesmála jako nadšené dítě na horské dráze. Chci ten pocit zažívat zas a znovu. A chci cítit ten výbuch čirého žáru a chtíce, který následoval, chci cítit přírazy Killianova penisu do svého těla, chci, aby mě znovu přitiskl ke dveřím. Bylo to tvrdé, rychlé a přesně to, co jsem potřebovala.

Chci ho zas. Není však možné, aby zašel do této místnosti, aniž by to vzbudilo otázky. Máme štěstí, že nás na těch toaletách, kde jsme na to vlítli jak dva nadržení králíci, nikdo nepřistihl. Musel se rychle vzpamatovat, schovat penis do kalhot a zaběhnout za kluky do šatny, než se pustili do dvou přidavků.

Teď posedává v hlavní části autobusu a hraje s kluky. Jsou tři ráno a doteď nezpomalili. Nedivím se jim. Tělem mi proudí energie, až mi z ní škubou končetiny.

„Kašlu na to.“ Shodím ze sebe přikrývky a navleču si obnošené tepláky.

Projdu úzkou chodbou lemovanou čtyřmi vestavěnými lůžky a naplněnou hudbou až do hlavní obývací části. Po mém příchodu přestanou kluci okamžitě hrát. Asi je na mě v obrovském triku s fotkou kapely Massive Attack a v pytlovitých teplácích fascinující pohled.

„*Heligoland*.“ Whip bradou kývne k mému triku. „To album kurevsky miluju.“

Zaberu si místo na gauči mezi ním a zdí. Killian ze mě nespouští tmavý pohled a na rtech mu pohrává domýšlivý, uspokojený úsměv. Štvalo by mě to, jenže to by znamenalo, že jsou moje domýšlivé, uspokojené dámské partie taky pěkně pokrytecké.

„Nemůžeš spát?“ zeptá se. V mohutné ruce svírá krk kytary, nádherné Gibson J-160E z roku 1962. Na tenhle model hrával i John Lennon. A teď Killian James, schopný ten nádherný nástroj rozezpívat.

Ty dlouhé prsty umí rozezpívat i moje tělo. Stisknu kolena k sobě. „Jsem z toho pořád trochu otřesená.“

„Si zvykneš,“ slíbí mi Rye. V rukou drží rumba koule, což mě pobaví. Úsměv mi oplátí. „Víš, tím, že zůstaneš celou noc vzhůru.“

Kluci se zachechtají.

Jax na mě pohlédne. „Nezvracelas na pódiu.“

„To se mám,“ ucedím. „A díky. Zachránils mě.“

„Hlavně jsem zachránil nás, abysme nemuseli cejtit tvůj dech,“ opáčí a pokrčí rameny, koutky očí se mu však třpytí pobavením. „Řeknu Jules, aby připravila zásobu zázvorové limonády a kartáčeků na zuby.“

Jules je jedna z asistentek a cestuje v jiném autobusu. Těch autobusů s námi jede celá řada. Jeden pro bedňáky. Jeden pro Brennu, Jules, garderobiérky – fakt, že kluci mají vůbec garderobu, mě docela pobaví, ale prát jim oblečení musí být práce na pytel – a tiskové koordinátory. Jeden autobus pro Not A Minion. A jeden pro Scottieho. Ano, má vlastní autobus. Kluci ale vždycky cestovali spolu a té tradice se drží. A žádný z těch ostatních autobusů není tak hezký jako náš, který nabízí smetanovo-černý kožený interiér, plně zařízenou kuchyni, vanu a desítky luxusních výstředností – teda ten Scottieho autobus možná ano, ale nedovolil mi ho omrknout.

Killian vytáhne z kyblíku s ledem láhev citronády a podá mi ji. Jsou tam i piva, ale na to mě už dobře zná. Dlouze se napiju a ta sladkokyselá chuť mě osvěží.

„Takže,“ zeptá se Whip a rychle zabubnuje na malý bubínek *djembe*, který drží v ruce. „Jaký bylo přijít o koncertový panenství?“

S láhví u rtů se usměju a pohledu na Killiana se vědomě vyhnu. Vzpomínky na to naše číslo na toaletách ještě pořád cítím na kůži jako otisk prstů. „Jakmile jsem vyšla na pódium, bylo to... dokonalé.“

Whip se zasměje. „Jo. Je to něco, že jo? A vedla sis dobře. Líp, než si myslíš.“ Modré oči mu jiskří radostí. „Vzpomínám na náš první velký kšeft.“

„Madison Square Garden,“ dodá Rye pobaveně.

„Hráli jsme v desítkách menších klubů,“ vysvětlí Whip, „ale konečně jsme prorazili a vyjeli na obrovské turné. A teď jsme byli tam. První koncert šňůry. Jax si za repráky vyzvracel plíce, až se všichni bedňáci rozutekli jako švábi před světlem.“

Rozesměju se a Jax potřese hlavou.

Whip se širokým úsměvem pokračuje. „Rye chodil sem a tam a plácal něco o tom, že si nepamatuje žádnéj song.“

Killian zvedne ruce, aby napodobil Rye, a nasadí ječivý tón. „„Jakým songem začínáme?“ „Co hrajeme potom?“ „Jak se sakra hraje na tu podělanou kytaru?““

Rye zrůžoví. „Jo, tak nějak to bylo. Měl jsem úplný okno.“

„A ty?“ zeptám se Whipa, protože je vypravěč.

„Já byl s nervama v hajzlu. Dloubl jsem se podělanou paličkou do oka.“

„Cože?“ vyprsknu.

„Fakt.“ Oči mu jiskří. „Ani nevím, jak se mi to povedlo, ale nateklo mi tak, že jsem na něj vůbec neviděl.“

„Panebože.“ Otrů si oči plné slz smíchu a zachytím Killianův úsměv. „Kdes byl ty?“

„Killian byl přímo v oku bouře,“ vysvětlí Whip. „Jenom tam stál s rukama v bok a zíral na nás. A pak vykřikl...“

Jax, Rye a Whip naráz zařvou: „A dost, chci k mamince!“

Killian se zasměje a skloní hlavu.

Kluci se zachechtají.

„Jsem to vůbec nečekal,“ přizná Rye, který se skoro dusí smíchem. „Všichni jsme zkameněli a jenom na něj zírali. Okamžitě nás probral.“

Killian zachytí můj pohled. Usměju se a hrud' mi naplní štěstí a ještě mnohem něžnější pocit. Obdivuju ho. Obdivuju na něm úplně všechno. Jako by mi četl myšlenky, výraz mu potěší. Vnímám jeho cit ke mně i jeho potřebu po mně stejně jasně, jako by kolem mě ovinul paže.

Několikrát zamrkám a odvrátím se. Nechci, aby ostatní poznali, co se mi dá určitě vyčíst z obličeje.

„No,“ prohlásím, „takže se svým zvracením na tom nejsem zas tak špatně.“

„Byla jsi boží, Lib,“ poví mi Killian povzbudivě hlubokým hlasem. „Odteď to bude jenom snazší.“

„Říkáš ty,“ zabručí Jax. Pak však obrátí pozornost ke kytáře ve svých rukách a zahraje známou melodií.

Kluci se k němu jako na zavanou přidají a začnou hrát „Ob-La-Di, Ob-La-Da“ od The Beatles – Killian a Jax na kytary, Rye na malé klávesy a Whip na to *djembe*.

Whip do mě dloubne bokem a já se přidám se zpěvem.

Takhle to jde celou noc, zpíváme, hrajeme a snažíme se ostatní přebít výběrem co nejobskurnějších písní. Autobus uhání po nekonečné černé dálnici. Netuším, kde jsme, to je však jen pouhá geografie. Hlavně začínám poprvé v životě tušit, kdo doopravdy jsem.

„Jako nedělní sex klouže kůže po kůži,“ zpívá Killian šedesáti tisícům uječených fanoušků, rozpálený pohled však upírá jen na mě. „Ponořím se do tebe, slížu tvůj sladký hřích.“

Panebože. Byla jsem u toho, když ten text složil, a doteď jsem slabá v kolenou, kdykoli se na mě podívá, jako by vzpomínal na to, jak jsme se navzájem dotýkali. Zpívá hlubokým, syrovým hlasem, jako by mi sliboval, že toho bude ještě víc.

Moje slova vyzní chraplavě a roztouženě, když mu odpovím: „Myslíš, že mě znáš. Myslíš, že mě chceš. Láska je ale jiná, než si asi představuješ.“

Rye vedle mě si se mnou ťukne ramenem, zatímco hrajeme a Killian zpívá refrén „Broken Door“. Ve světlech reflektorů všechno kolem mizí v bílém oparu. Jejich žár mě hladí po kůži. Ve vlnách mnou proudí energie, z níž se mi chloupky na těle staví do pozoru. Bradavky mi tuhnou a mezi stehny cítím slastné tepání.

Kdybych už s Killianem neměla sex, řekla bych si, že právě tohle je věc, na které bych si nejvíc ze všeho dokázala vybudovat závislost. Protože v tuhle chvíli nejsem Libby, žena plná strachu a pochybností, která se bojí, kam kráčí nebo odkud přišla. V tuhle chvíli jsem to jen já ve své nejsyrovější verzi.

Právě v tomhle se skrývá svoboda. Radost.

Horší je ten dlouhý pád na zem. Po každém koncertu jsem dezorientovaná, nabuzená a trochu omámená. Jenom jedna věc dokáže zlomit napětí a vrátit mě do reality. Bohužel je ta věc taky nejriskantnější ze všech.

Riziko mě však nezastaví. Ani Killiana. Oba to příliš potřebujeme.

O pár minut později se schováváme v úklidovém kumbálu, který je cítit čisticími. Killian si mě ohnul přes hromadu starých zesilovačů a ponořil se hluboko do mě. Velkýma hrubýma rukama mi mne řadma a zároveň do mě tvrdě a rychle přiráží. Jeho boky se zběsilým pleskáním narážejí do mého zadku a ten zvuk se mísí s našimi tlumenými steny.

Naplňuje mě, široký a mohutný, a s každým přírazem se otře o to místo, díky němuž ho cítím až v krku i prstech u nohou. Po zádech mi stéká chladný žár, stoupá mi po stehnech. Je to tak příjemné.

Vzepnu se, jdu mu naproti, potřebuju v sobě cítit jeho tvrdé přírazy.

„Ježíši,“ zavrčí a boky mu škubnou. „To je ono. Ukaž mi, jak zatraceně moc se ti to líbí.“

Rychleji, silněji. Skoro to bolí, přesto to nestačí.

Jsme na sebe tak naladěni, že sám vycítí, co potřebuju. Vytáhne mi ruku zpod topu tak rychle, až ho skoro roztrhne. Vklouzne mi rukou mezi stehna a nalezne klitoris. Moc práce mu to nedá. Jsem tak vzrušená a ten hrbolek mám tak napuchlý, že stačí jen krátký dotyk, jen lehounké brnknutí, jako by na moje tělo hrál. A já vyvrcholím.

Kousnu se do rtu a potlačím sten. Je tak hluboko a penis má tak obrovský, až cítím, jak kolem něj pulzuju. Cítí to i on, protože dlouze a tiše zasténá, vyvrcholí a přirazí ke mně boky. Na vteřinu zůstaneme viset v prázdnotě a jen se o sebe otíráme. Ženeme se za rozkoší. Naráz zasténáme, když z nás napětí náhle opadne.

Killian se na mě zhroutí a oba lapáme po dechu. Propleteme prsty a snažíme se nadechnout. Vzpomínám se postupně, nejdřív se mi vrátí vidění, pak i čich. Cítím vůni našeho potu smíšenou s pachem čisticích a pižma. Vnímám Killianův mohutný penis ještě stále hluboko v sobě a...

„Ležím obličejem na mokrém hadru.“ Zvednu hlavu.

Killian mi nakoukne přes rameno a odfrkne si. Ten zvuk mě rozesměje a Killian se ke mně přidá. Teda já se směju a je mi trochu odporné, že mám obličej na špinavém hadru.

„Seš na hadry,“ směje se Killian, až se mu hrud' nad mými zády třese.

„Jo, tak to byl hodně špatný vtip. Asi ten nejhorší ze všech.“ Přesto se směju. Částečně za to může vyvrcholení, hlavně však fakt, že jsem s Killianem šťastná.

Pomůže mi vstát, obejmě mě kolem ramen a jeho penis ze mě vyklouzne. „Mám toho v záloze ještě víc.“

„O tom nepochybuju.“ Položím si hlavu do ohbí jeho paže.

Políbí mě na spánek, kde mě zahřeje jeho dech, stiskne mě a pak ustoupí, aby se mohl upravit do kalhot. Nevím, kam dal kondom, ale nepídím se po tom, protože mnohem raději věnuju pozornost té vypracované hradbě jeho hrudi. Bezmyšlenkovitě mu objednu tetování. „Měli bychom se vrátit. Tohle je bláznovství. Někdo si toho všimne.“

„Ale ne,“ ujistí mě a mrkne. „Všichni jsou teď zaměstnaní tím samým.“

„Vážně? Jak to víš?“

„Je docela běžný, že si po koncertu potřebuje člověk zašukat. Všichni to tak máme. Víš jak, najít si svolnou...“ Větu nedokončí, jen si přidušeně odkašle, poškrábe si zátylek a celý zrudne.

„Aha. Jasně.“ Přejedu si dlaněmi po topu, abych uhladila látku, kterou mi zmačkal.

Killian ke mně přistoupí a sevře mi nadloktí. „Hej. Dost.“

Vzhlednu k němu. „Co?“

Oči mu zahoří. „Neměl jsem o tom mluvit. Dřív jsem takový věci dělával. Teď ale patřím jenom tobě.“

„Věř mi,“ přinutím se říct, „že na tvoji minulost myslet nechci. Vím, že s námi nemá nic společného.“

Zamračí se a zkoumavě se na mě zadívá. „Tak kvůli čemu jsi tak podrážděná? A poznám, že jsi, nesnaž se to zapírat.“

Killian, čtenář myšlenek. Obrátím oči v sloup a pokusím se mu vykroutit. Nepustí mě.

„Nežárlím.“ Ne moc. Dobře, nechci si ho představovat s jinými ženami. Divíte se? „To jen, že... takhle to mezi námi je? Že se prostě jenom po koncertu navzájem uděláme?“

„Ne,“ namítne rozvážně. „Sladce, přesladce se s tebou miluju. V úklidovém kumbálu.“ Tmavé oči se mu zalesknou. „Na hadru.“

„Ty sis to nemohl odpustit, co?“ Povzdechnu si a odhrnu si vlasy z obličeje. „Víš co? Je to blbost. To já se na tebe po každém koncertu vrhnu.“

„Mně se to líbí.“ Killian zakmitá obočím.

Navzdory prachmizerné náladě se uchechtnu, než zase zvažním. „To jen... Když jsi to řekl, vyznělo to hrozně lacině. Jako že bys to dělal tak jako tak.“ A já? Ne, sex s kýmkoli jiným si nedovedu představit.

Killian vezme můj obličej do dlaní. Nic neřekne a jen mě políbí, ne francouzsky, jen se něžně dotkne rty mých. Když se odtáhne, upřeně se na mě zadívá. „Mezi námi nic laciného není. Jenom hříšný, zvrhlý, žhavý, sladký sex, to jo. Ale ne laciný. Kdybych tě dneska tady neměl, tak bych si ho prostě jenom někde vyhonil.“

„Milé.“

„Jsem muž na úrovni, zlato.“ Věnuje mi šťastný úsměv a polibek na tvář. Pak se mrkne, jestli je na chodbě čistý vzduch, a ohlédne se na mě.

„Tentokrát půjdu první. Kluci si myslí, že po koncertu vždycky zvracíš, tak je při tom necháme.“

„Skvělý. Začnou mi přezdívat Uzvracená Uršula.“

Killian se při pohledu na můj výraz tiše zasměje a znovu mě políbí.

„*Moje* Uzvracená Uršula.“

Vyklouzne ven a mně opadne úsměv. Nedokážu setřást nepříjemný pocit. Začínám se bát, že mě můj cit ke Killianovi, moje touha po něm celou stráví. Kdykoli jsem s ním, připadám si, jako bych nikdy nic skutečnějšího nezažila. Jenže kdybychom po sobě takhle nebažili, vydrželo by nám to?

19. kapitola

Killian

Kdokoli, kdo vám bude vykládat, že cestovat na turné je hračka, lže. Vystoupení je v podstatě odměna za život na cestách, neustálé vyčerpání, žádný spánek a povinnost chovat se slušně k nekonečným zástupům lidí, kteří ve vás ani nevidí člověka. Cena za to, že jste obdivovaným, osamělým idolem. Nejhorší na tom všem jsou dlouhé noci v mrňavém autobusu, kde ani nemůžu spát s Libby v jedné posteli. Jsem z toho... jako na trní.

Ani nevím, jestli se mi líbí, jak jsem na jiném člověku takhle závislý. Jako kterýkoli závislák ale nechci o svoji dávku přijít. Spíš naopak, chci víc.

Díkybohu za Chicago a dvě noci v normálním hotelu – a apartmá s dveřmi, které ho spojují s Libbyiným pokojem. Zařídila mi to Brenna.

Na rozdíl od jiných turné se snažíme večírky omezit na minimum. Dneska máme volno a zabrali jsme si hotelové kino. Je docela malé, vejde se sem asi padesátka lidí a nabízí i soukromý salonek.

Zatímco nám zaměstnanci hotelu připravují film, postáváme v salonku a popíjíme.

„Chci pozvat Libby na rande,“ oznámí Whip naprosto nenuceně.

Z ruky mi málem vyklouzne pivo, ale na poslední chvíli ho pevně sevřu. „Cože? Proč?“

„Jak to myslíš ‚proč‘? Je sexy ve stylu holky ze sousední farmy.“ Přejede si jazykem po zubech. Nejradši bych mu ty zuby vyrazil.

„Na turné se najde hromada sexy ženských,“ připomene mu Rye, který napůl věnuje pozornost skupině žen, kterým dal propustky na poslední koncert. Právě vcházejí do salonku. Jednu z nich, nebo možná všechny, čeká zajímavá noc.

„Vyber si jednu z nich,“ vybídnou Whipa. Snažím se zachovat klid. Opravdu. Protože jinak hrozí, že se co nevidět po kamarádovi oženu.

Whip se zamračí. „Říkal jsem vám, volové, že chci holku, kterou znám. Už žádný fanynky. A s Libby je zábava.“

Zábava. Jasně. Vím moc dobře, jaká zábava s Libby umí být. S nikým se o ni dělit nebudu. Nejradši bych si dupnul jako dvouletý děcko a začal vyřvávat: „Moje!“ Jo, to by fakt vypadalo dobře.

Jax se na Whipa dlouze zadívá. „Se zaměstnanci nešukáme.“

„Libby není zaměstnanec,“ vyštěknu. Sám ovšem nevím, proč to vlastně říkám. *Debile*. Ať si to o ní Whip klidně myslí, hlavně když vycouvá.

„Za to, že s námi vystupuje, jí platíme balík peněz,“ připomene Jax znuděně. „A to znamená, že je naše zaměstnankyně.“

„Je rovnocenná,“ namítne Whip. „Tím líp.“

„A když se to mezi vámi podělá?“ zeptá se Jax. „Pak co? Budeš tu trčet s někým, kdo tě nenávidí, a tím se to podělá i nám ostatním.“

Whip si promne zátylek. „Jo, to by bylo blbý.“

Díkybohu. Možná ho přece jenom nezabiju.

„Horší by bylo, kdyby tě odmítla,“ dodá Rye. „Pak by ses s ní musel bavit s vědomím...“ Odmlčí se, když do místnosti vpadne rozesmátá Brenna. Klopýtá na lodičkách s vysokými podpatky, zavěšená do rámě Jessovi, jednomu z našich zvukařů.

Ať už jí Jesse říká cokoli, musí to být vážně vtipné, protože Brenna se uchechtává a boří mu obličej do krku. Ruka mu sjede na její zadek.

Rye vedle mě zavrčí jako divoký pes. My ostatní si vyměníme pohled. Je to tu.

Brenna na oplátku zmáčkne zadek Jessovi, zamíří k baru a cestou přehnaně pohupuje boky. Rye vyskočí na nohy a nespouští z ní oči.

„Kámo,“ varuju ho. „Ať už chceš udělat cokoli, nedělej to.“

Bud' mě neslyší, nebo mě slyšet nechce. Rye uhne před Whipem, který se ho pokusí chytit za zápěstí, a vyrazí pryč. Říká si o problémy.

„Neměli bysme ho zastavit?“ zeptá se Whip.

„Na to je moc pozdě,“ zamumlá Jax. „Měli jsme to udělat už před lety.“

To už je Rye u Jesse a salonem se ozve jeho hlas. „Nenajali jsme tě, abys šukal s naší publicistkou.“

„Děláš si srandu?“ zaječí Brenna, rychle se k nim vrátí a postaví se mezi Rye a Jesse. „Slyšela jsem dobře, co jsi právě řekl?“

„Jo, slyšelas dobře,“ vyštěkne Rye. „A teď vážně, Bren, měla bys mít trochu sebeúcty.“ A sakra.

„Tomu říkám drzost, *Rylande*. Neudržíš péro v kalhotách ani pět minut, a budeš mi tu dělat přednášku?“

„Jo, no, nejsem to já, kdo má z nás dvou na starosti naše PR.“ Ted’ už je úplně rudý. „Máš jít příkladem, zlato.“

„Neopovažuj se mi říkat ‚zlato‘, pitomče.“ Dlouhne ho prstem do hrudi. „Ani si tu nehraj na žárlivýho –“

„Žárlivýho? Spíš znechucenýho.“

Brenna zrudne. Vstanu.

„Ty hajzl–“

„Tak jo,“ vložím se do toho. „Co kdybysme to dořešili někde jinde?“ Kývnu ke skupině lidí, kteří je se zájmem pozorují. Někdo z nich se uchechtne, několik jich skloní hlavu. Většina ale dál zírá.

Brenna zbledne a zatěká pohledem po salónu, než upře oči na Rye, který nevypadá, že by mu diváci vadili.

„Seš vůl,“ sykne po něm.

Tišeji za celou dobu nemluvila, přesto z jejích slov zní takový vztek, až sebou Rye škubne. Otevře pusku, jako by chtěl odpovědět, to už se od něj ale Brenna odvrátí, chytí oněmělého Jesse za ruku a odejde.

Jesse se za Ryem ohlédne. Očividně se bojí o práci.

Mávnou mu a Rye si odfrkne.

„Ten usmrkanec se za ni ani nepostavil,“ ucedí Rye.

Projde kolem nás a cestou sebere nějakému chlápku pivo. Dveře se za ním zabouchnou.

„Přesně tohle.“ Jax znechuceně potřese hlavou. „Právě proto nemáš co šukat se *zaměstnanci*.“

Libby

„Vsadím se, že na to spolu do týdne vlítnou,“ svěří se jedna žena jiné, zatímco popíjejí martini a dívají se, jak Brenna s Ryem odmašírují každý jiným směrem.

Druhá žena si odfrkne. „Podle mě to už spolu dělaj. Kdo by se jí divil?“ Kousne se do rtu. „Rye je vážně kus.“

„Hmm... Tělo samý sval.“

„Osobně bych tedy šla spíš do Killiana. Ten je pevný, štíhlý, s hříšnými očima. A ta jeho chuze. Člověk hned pozná, že ten chlap má pořádnou výbavu.“

„Netuším, co tím myslíš,“ zasměje se její kamarádka.

Já ale ano. Odvrátím se, než si stihnu vyslechnout další domněnky o Killianově nádobíčku. Nepotřebuju odposlouchávat ženy, které by očividně moc rády na vlastní oči zjistily, jak velký doopravdy je.

Afterpárty je součástí života na turné, kterou jsem nikdy nevzala v potaz. Po pravdě je to dost na nic. Jako ano, potkat se se skutečnými fanoušky je skvělé. Celí se při setkání s kterýmkoli z kluků rozzáří radostí. Je to moc milé. Teda takový typ fanoušků je milý. Pak jsou tu ty fanatické skalní fanynky. Ženy, jejichž jedinou prací je podle všeho stát se příslovečným zářezem na postelích členů kapely. Neměla bych je nenávidět a vážně se snažím k nim nenávidět necítit. Sledovat, jak se věší na Killiana, jako by byl steak vhozený do jámy plné lvic, není zrovna snadné.

Ty ženy udělají cokoli – *cokoli* – jenom aby na sebe upoutaly pozornost. Za posledních několik týdnů jsem viděla víc prsou než za celý život. Svlékají se v těch nejpodivnějších okamžicích. Jako třeba, hej, začala hrát muzika? Tak to ze sebe musím strhnout top a zatřást tím, co mi příroda nadělila. Nebo plastický chirurg. To je fuk.

Je jedno, jestli je místnost plná novinářů, producentů, bedňáků, nebo kohokoli jiného. Po pravdě se mi občas zdá, že svlíkat se před lidmi ty ženy snad vzrušuje.

Killian je v tom nijak nepovzbuzuje. Spíš po mně pokaždé střelí zmučeným pohledem, kterým říká: „Vidíš, co musím vytrpět, protože náš vztah tajíme?“ Miluju ho za to. A při každém takovém okamžiku samu sebe nenávidím o trochu víc.

Zvláštní je, že Whip se taky drží od těch žen dál. Napadlo mě, že možná ani na ženy není, pokaždé však na ta odhalená ženská těla zírá jako zhypnotizovaný. Jax se vůči nim chová stejně nezaujatě jako vůči čemukoli jinému. Tu a tam s nějakou odejde, natěšenost z něj však nesálá.

Rye je podle všeho jediný, kdo si to užívá. Nebo si to aspoň užíval, než se do sebe s Brennou pustili. Teď když odešli, je to tu jako dřív: hlasitý předstíraný smích a lidé se rozhlíží, aby zjistili, kdo se na ně zrovna dívá.

„Vždycky je o čem mluvit,“ ozve se vedle mě ženský hlas, právě když se opírám o bar a popíjím drink. Hezká blondýnka, která vypadá, jako by patřila k sesterstvu na některé z jižanských univerzit, se na mě vlídně usměje. „Nebo psát, podle toho, čemu člověk dává přednost.“

Na novinářské kartičce na její hrudi stojí jméno Z. Smithová.

Zvedne se ve mně potřeba Rye a Brennu bránit, proto se na ženu odměřeně zadívám. „Asi se toho moc neděje, když vám připadá, že stojí za to psát i o sebemenší hádce.“

Pokrčí rameny a rozhlédne se po místnosti. „To záleží na tom, kdo se zrovna s kým hádá.“ Upře na mě ostrý modrý pohled. „Jsem Zelda.“

Nabídne mi ruku a já si s ní potřesu. „Moc se mi líbí vaše jméno.“

„Já ho nesnáším,“ zabručí a nakrčí nos. „Ale už se tak jmenuju. Co nadělám? Vy jste Liberty Bellová.“

„Díky tomu jsem odbornice na neobvyklá jména,“ zasměju se.

„Moc vám nezávidím, jaké vtipy jste si musela jako dítě vyslechnout.“

Sice se mnou jen tak konverzuje, přesto se nedokážu uvolnit. Brenna i její asistentka Jules do mě vecpaly, jak důležité je držet před novináři jazyk za zuby. Ti pisálci překroutí všechno, co jim řeknete.

„Nejlepší reakce,“ poradím jí přátelsky, „je tváří v tvář jejich idiotismu zívnout.“

„To si budu pamatovat.“ Zostří pohled. „Tak jaké je pro vás cestovat na turné? Je to vaše první zkušenost s vystupováním na veřejnosti, chápu to správně?“

Je to tady. Chvilé na interview. „Učím se, ale baví mě to. Kluci mě hodně podporují.“

„Přivedl vás Killian James, je to tak?“

„Ano.“

„Doslechla jsem se, že jste byli přes léto sousedé.“

Nejspíš protože to Brenna oznámila v tiskovém prohlášení.

„Přesně tak.“

„Máte štěstí.“ Zelda do mě šťouchne ramenem, jako bychom byly staré známé. „Na Killianovi něco je. Je to takový drsňák se šarmem, z kterého vám kalhotky samy spadnou na zem.“

„Snažím se o členech kapely takhle neuvažovat,“ povím jí, přestože lžu, až se mi od pusy práší, protože její popis je naprosto přesný. „Musím s nimi pracovat.“

„Takže s ním nešukáte?“

Její vulgární otázka je pro mě jako facka, až sebou škubnu. „Co prosím?“

Zelda se na mě zeširoka usměje. „Omlouvám se. Dělán tuhle práci už tolik let, že občas bývám příliš přímočará. Ale upřímně? Killian James se

proslavil tím, jak je neodolatelný. A nesmíme zapomínat na fakta. Byli jste sousedé a pak vás, úplného nováčka, přibral na turné.“

Srdce mi prudce naráží do žeber. Ne že by to pro mě mělo být překvapení, protože říká přesně to, před čím jsem Killiana varovala. Téměř na slovo přesně. Ať už to však člověk čeká, nebo ne, stejně si připadám, jako by ve mně neviděla nic než Killianovu děvku, a to mě bolí.

A pak dostanu vztek – na sebe za to, že jsem to předvídala, i na ni za to, že si myslí totéž.

Dlouze se na ni zadívám. Poznám na ní, že se urputně snaží neošít. „Jste docela mladá na to, aby vás poslali psát o Kill Johnovi.“

„O čem to mluvíte? Je mi dvacet šest. To je pravděpodobně víc, než kolik je všem těm fanyнкám, které dnes dorazily.“

„Ano, ale ony sem přišly jen za jediným cílem. Vy taky? Protože většina ostatních novinářů, které jsem potkala, jsou muži, a to přinejmenším třicetiletí.“

Zelda přimhouří oči. „V mém odvětví vládne tvrdá konkurence.“

„A holka musí využít všech výhod, které má, že? Tak takhle jste se sem dostala, slečno Smithová?“

„Aha, chápu. Snažíte se mě urazit. Moje otázka je ovšem na místě. Máte s Jamesem něco společného. Do téhle chvíle o vás nikdo neslyšel. Proto se musím ptát –“

„Jestli jsem si cestu sem prošukala? Samozřejmě že vás to musí napadnout. Protože tohle si o přitažlivých, úspěšných ženách myslí všichni, že? Dotáhly jsme to takhle daleko díky svému talentu, nebo tím, že jsme roztáhly nohy? Kdybych byla muž, položila byste mi stejnou otázku?“

„O Killianovi je známo, že mužům přednost nedává.“

„A přesně to je důvod, proč jste se na to nezeptala.“

Stiskne rty. „Dobře, uznávám.“

„Mám pro vás ještě jednu radu a myslím ji naprosto upřímně.“ Nakloním se k ní. „Killian mě musel přemluvit, abych na jeho návrh kývla. Protože jsem ho varovala, že si lidi budou domýšlet hodně ošklivé věci o tom, proč přivedl na turné Kill Johna úplně neznámou ženu. Kdybyste ho ale opravdu dobře znala, věděla byste, že umí být tvrdohlavý jako mezek. A co se Killiana týče, jeho láska k hudbě a tomu, co může kapele pomoci, je pro něj důležitější než hloupé pomlvy.“

„Jste mu opravdu oddaná, že?“

„Ano. Dal mi šanci, jaké by se mi dostalo jen od mála lidí. Všichni členové Kill Johna mi dali šanci.“ S vyrovnaným úsměvem na tváři dodám diplomaticky: „Právě proto je pro mě radost s nimi pracovat a přispět svým dílem.“ Vstanu a uhladím si sukni. „Přeji pěkný večer. Doufám, že se vám bude film líbit.“

Neodpoví. Vydám se do promítacího sálu a v zádech cítím její pichlavý pohled. A předstírám, že se mi vnitřnosti netřesou raněnou hrdostí.

20. kapitola

Killian

Jaké je pozitivum na tom, když je člověk rocková hvězda? Chování primadony se od vás dá nejen čekat, ale ani ho nikdo nezpochybňuje. Pro jednu toho plně využiju. Vejdu do promítacího sálu a zamířím přímo do zadní části, abych si zabral místo. Mračením odeženu každého, koho by napadlo, aby se ke mně připojil.

Právě zírám do mobilu, když ucítím, jak se někdo posadí vedle mě. Ať už ho chci odehnat jakýmkoli slovy, vypaří se mi z hlavy, sotva zjistím, že je to Libby. Přinesla velký pytel karamelového popkornu a láhev vody.

„Lib,“ pozdravím ji.

„Nemůžu uvěřit, že za chvíli uvidíme *Síla se probouzí*. Když to dávali v kinech, prošvihla jsem to.“

„Ty moje malá poustevnice. Kdy jsi byla v kině naposledy?“

Strčí si do pusy hrst karamelového popkornu a ucedí: „Sklapni.“

Nabídnu si popkorn... Jo, je rozhodně lepší než ten film. „Za dnešní výběr poděkuj Scottiemu. Je do *Star Wars* cvok.“

„To ne,“ vydechne pobouřeně. „To je tak...“

„Lidské? Jo, i mě to překvapilo.“ Scottieho miluju. Je pro mě v tomhle byznysu oporou. Tomu chlapovi je dvacet osm, ale jako by mu táhlo na osmdesát. Většinu času skoro čekám, že začne máchat hůlkou a hulákat, ať padám z jeho trávníku.

Zabral si místo uprostřed prostřední řady a stejně jako já rozrušeným mračením odhání každého, kdo se k němu přiblíží.

Libby zastrčí láhev vody do držáku své sedačky.

„Tohle místo je tak nádherné!“ Vykuleně se rozhlíží po uměleckých instalacích z optických vláken na zdech, obrovských křišťálových lustrech a řadách dvousedaček určených pro dvě sedící osoby. Pohladí širokou koženou područku na své straně. „Polohovací pohovky? Dělalí si srandu?“ S tichým „juchú!“ stiskne tlačítko, které nadzvedává společnou podnožku.

Zacukají mi rty.

„Hlavně klid, Elly May.“ Myslím to jako vtip, můj hlas však tak nezní.

Libby přestane zírat a přimhouří oči. „Proč se tváříš tak namíchnutě?“

Uraženě se na ni zadívám a pak se k ní skloním a zašeptám: „Whip tě chtěl pozvat na rande.“

Namíchnutý? Jo, jsem pořádně namíchnutý. Vůbec jsem ovšem nečekal, že se Libby potěšeně začervená.

„To je tak milé,“ vydechne. Jo, má z toho zatracenou radost.

„Milé?“ syкну. „Tobě by se to líbilo?“

Stáhne koutek rtů. Dlouhne mě do boku, až jen stěží potlačím vyjeknutí.

„Přestaň myslet penisem,“ zašeptá.

Bohužel v tomhle nemá můj penis žádné slovo. Mluví ze mě orgán umístěný o něco výš, který právě teď buší podrážděním. Složím si paže na hrudi a sesunu se níž. Nedá se říct, že bych předváděl chování dospělého člověka, k tomu mě však dohnala ona.

Libby ten její potěšený výraz neopadne, spíš naopak naroste ještě víc.

„Je prostě příjemné, že tě má někdo rád, víš? Znamená to, že mě tady, mezi vámi přijal. Navíc,“ dodá a rozhlédne se po sálu, v němž se lidé usazují na svá místa, „to určitě nemyslel vážně.“

„Rozhodně myslel.“ *Hajzl jeden.*

„Tak proč právě strká jazyk do krku té novinářce?“

Zvednu hlavu a dostane se mi překrásného pohledu na Whipu, jak se právě ocucává s hezkou blondýnou, která se s námi celý večer snažila udělat rozhovor. Tak jo, zas tak hezký pohled to není. Rychle odvrátím oči, moje úleva je však hmatatelná.

„Víš,“ prohodím konverzačně, když se k ní zas otočím, „fakt moc tě teď chci ojet.“

Libby sebou trhne, jako by ji někdo štípl, a zpozorní, pak se však opanuje a uvolní, jako by měla naprostou pohodičku. Je to roztomilé.

Usměje se a napije vody.

„Co to?“ opáčí. „Si chceš označkovat teritorium? Dát najevo svoji mužskou nadvládu?“

„Jo.“ Zadívám se jí do očí. „Ale hlavně bych byl v tobě nejradši v jednom kuse.“

Bože, miluju, když pootevře rty a celá zružoví žářem. Je to nenápadné, ale já si toho stejně všimnu. Jsem z toho tvrdý jak kámen a koule se mi pevně stáhnou. Nedívám se na ni, předstírám, že se rozhlížím po místnosti.

Světla potemněla, protože co nevidět pustí film, a prázdné sedačky před námi kryjí spodní poloviny našich těl.

Nechám ruku klesnout do prostoru mezi námi a pohladím ji po boku. Nádherně se zachvěje, když jí vyjedu prsty po stehně.

„Co ty?“ zašeptám a v zšeřelé místnosti nahmatám lem její sukně.
„Chceš mě ojet, panenko?“

„Právě teď bych tě hlavně nejradši nakopla,“ ucedí skrz zaťaté zuby.
„Dávej si na ty ruce pozor. Všude kolem nás jsou pěkně vlezlí lidi.“

„Ti se dívají na film, ne na nás.“ S neutrálním výrazem ve tváři vzhlednu k plátnu a rukou vklouznu pod její sukni. Pokožku má hladkou a horkou. Film začne s výbuchem hudby a na plátně se objeví staré známé logo. Obkroužím jí prstem koleno a vyjedu jí rukou po hebkém stehně. „A žádné ne jsem neslyšel.“

Tiše zavrčí, avšak rozevře nohy tak akorát, abych mezi ně mohl vklouznout. Vnitřní strany stehů má vlhké a horké. Můj penis sebou škubne.

Na plátně ubíhá příběh a moje ruka se volně potuluje. Libby se ani nehne, já však úplně cítím, jak se chvěje napětím. Když se špičkou prstu dotknu křivky, kde její stehno přechází v bok, dech se jí zadrhne a rozevře nohy ještě víc.

„Už jsem se zmínil, jak moc se mi líbí, že jsi začala mnohem častěji nosit sukně?“ zašeptám a krouživě ji hladím po kůži.

„To byl Brennin nápad.“ Pohne boky, sleduje můj pohyb. „Právě teď mi moc chybí šortky.“

Usměju se, aniž bych odtrhl oči od plátna, a nahmatám lem jejích kalhotek. „Večer si je můžeš oblíknout a zahraju si Chlap ošuká farmářovu dceru.“

Potlačí smích, který se promění v přidušený vzlyk, když jí zatahám za kalhotky.

Zadýchaně mi vyhubuje: „Snažím se sledovat ten zatracený film. O muchlovačku teď nemám zájem.“ Maličko si poposedne a otře se o můj prst.

Ve tmě se zazubím. Z žáru a chtíče se mi zatíná břicho.

„Promiň,“ omluvím se, přestože mě to vůbec nemrzí. „Ale nevěřím ti. Musím si to zkontrolovat.“

„Killi— Ach, panebože.“

Pomyslím si totéž, když se prstem dotknu vlhké pokožky. Připadám si jako bůh. Protože tohle jsem s ní dokázal já. To díky mně je takhle vlhká. To mě potřebuje. To kvůli mně teď lapá po dechu a s tichým stenem přiráží k mému prstu.

Postarám se o ni. Je to moje práce. Moje výsada. A k čertu s každým, kdo se mi to pokusí vzít.

Libby

Vážně bych měla Killiana zastavit. Zahráváme si s ohněm a blbneme spolu příliš často na veřejnosti. Zrovna před chvílí jedna novinářka naznačila, že s Killianem spím pro slávu. A teď mě tu laská rukou v kině.

Měla bych něco namítnout, ten chlap je ale zatracený muzikant, hraje na moje tělo jako mistr, aniž by vynechal jedinou notu. Tomu nedokážu odolat. Ani nechci, ne, když každý jeho sebejistý, zkušený dotek vysílá do mého těla žár a rozkoš, jež se mi rozlévají po kůži. Ne, když skoro cítím, jak potlačuje spokojený úsměv, ramenem se tiskne k mému a oči upírá na plátno, zatímco mi tak nádherně něžně laská klitoris.

Náhle do mě pronikne prstem a já mám co dělat, abych nesténala, nerozevřela stehna ještě víc a nezajezdila si na jeho ruce. Snažím se ani nehnout a upřeně sleduju přestřelku, jež se odehrává v jedné předaleké galaxii.

Panebože, je dobrý. Kdykoli do mě přirazí, ohne prst a dotkne se přesně toho správného místa, až se musím kousnout do rtu. Cítím, jak vlhnu stále víc a tělo se mi třese. Pod zvukovými efekty a filmovou hudbou slyším zvuky, které díky jeho ruce vydává moje tělo – zvuky vlhkého, hlubokého, pomalého mučení.

Zakloním hlavu a ztěžka dýchám. Od pasu nahoru se ani nehnu, jen ruka se mi třese, když si vložím do úst sousto karamelového popkornu a předstírám, že se vůbec nic neděje. Od pasu dolů je to však jiná písnička. Stehna se mi rozevrou ještě víc – už jen z toho se mi tělo napne vzrušením – lehce zvedám boky a Killianův prst do mě proniká stále hlouběji.

Znovu vzlyknu. Killian se ke mně nakloní a zašeptá mi do ucha: „Pšššt... Snažím se soustředit na film.“

Ten parchant mi špičkou palce otře klitoris. Škubnu sebou a Killian do mě pronikne dvěma prsty. Přivřu víčka. Srdce mi buší. Zabiju ho. Brzy.

„Hmm...“ zamumlá a dál mě laská palcem. „Tuhle část miluju. Je to tak krásný film.“

Dýchám stále rychleji a mělčeji. Tělo mi spaluje žár. Fakt, že by nás někdo mohl vidět, že by nás mohli přistihnout, všechno jen násobí.

Možná bych se za to měla stydět, ale nic takového. Ne, když nade mnou začíná přebírat vládu orgasmus, jako horká dlaň mi klouže po stehnech, po zádech, po prsou.

Ovládne mě a vezme mi dech. Znehybním a celá se třesu.

Do ucha mi dolehne Killianův hluboký hlas, tiše šeptaný do tmy: „Tenhle mi patří. Dej mi ho, panenke.“ Kousne mě do lalůčku a přitlačí prsty na to správné místo. „Udělej se.“

Poslechnu ho. Celá se roztřesu, rychle dýchám, tělo se mi chvěje a stehna se mi pod jeho dotykem zatínají. Vyvrcholím tak silně, až se mi za zavřenými víčky zatřpytí jiskřičky. Když se zhrouťm na měkkou sedačku, s posledním dlouhým pohlažením ze mě vytáhne prsty – něžně mě poplácá, jako by mě odměňoval za dobrou práci.

Měla bych ho za to nakopat, nedokážu se však pohnout. Zničil mě.

„Blbečku,“ zašeptám bez stopy hněvu.

Šťouchne do mě ramenem. „Později se mi můžeš pomstít.“

Tehdy na něj pohlédnu, protože se mu už dokážu zadívat do očí, aniž bych mu prozradila, jaký vliv na mě má. Oči se mu v mihotavém světle třpytí. Když se ho pokusím pokárat pohledem, jen se zazubí. Nedokážu mu odolat. Netuším, proč se o to vůbec snažím.

Rychle se rozhlédnu, jestli se na nás někdo nedívá, nakloním se k němu a políbím Killiana na mohutný pevný biceps. Svaly mu překvapením cuknou, pak si však povzdechne a dlouhé tělo uvolní.

Ve tmě mezi námi nahmatá moji ruku. Tak tiše, abych to slyšela jen já, naposledy promluví: „Panenko, *mohl* bych nad tebou vyhlásit mužskou nadvládu, zabušit si do hrudi a oznámit všem, že jsi moje. Nic by to ale neznamenal, pokud nejsem na oplátku tvůj.“

21. kapitola

Killian

Mám dobrou náladu. Dohnat Libby k orgasmu na mě holt má takový účinek. Po filmu si dávám s odchodem na čas. Později za ní zajdu do jejího apartmá. Napustí nám vanu a přemluví mě, abychom se spolu po dlouhém dni vykoukali. Dělává to tak vždycky. Libby má svoje návyky a to mě zvláště uklidňuje. Ať už na mě život vrhne jakoukoli šílenost, chci ji u sebe, klidnou a vyrovnanou.

U východu postává Scottie, paže založené, nohy pevně rozkročené. V obličeji kamenný výraz. Jinými slovy je namíchnutý. Netuším, proč se mračí zrovna na mě, a ne na Brennu s Ryem nebo na Whipu a tu novinářku.

„Co se stalo?“ zeptám se. „Někdo během filmu mluvil? Nebo seš pořád naštvanej, že Han umřel?“

Přimhouří oči. „Jsou věci, o kterých se nežertuje, Killiane.“

Jasně. Brenna se mi svěřila, že si je skoro na sto procent jistá, že když šli na tenhle film poprvé, Scottie brečel. Netušil jsem, že je ten chlap schopný produkovat slzy.

„Možná smrt jenom předstíral,“ navrhnou. „Víš jak, právě teď visí na nějaké římse a čeká, až pro něj přiletí Lando... Jasně. Dost už o Hanovi.“

Scottie zamručí a vyjde se mnou do haly. Je liduprázdná, šatna je plná prázdných ramínek a lidi zamířili na další párty.

„Nejste tak opatrní, jak si myslíte,“ poví mi.

Zmateně se na něj zadívám. Pohled mi oplátí.

„Někdo si dřív nebo později všimne, jak se k sobě se slečnou Bellovou máte.“

Zpomalím. „Tak mi řekni, co máš na srdci, Scottie.“

Zastaví se a otočí se ke mně. „Viděl jsi, co se dneska stalo mezi Ryem a Brennou.“

„Všichni to viděli. O co ti jde?“ Dobrá nálada mi začíná mávat na rozloučenou.

„Čím víc to budeš protahovat, tím horší to bude, až se lidi dozvědí pravdu.“ Dá si ruce v bok. Postoj, který jasně říká, že mě čeká přednáška. „Existuje jedno rčení: Ser, nebo padej z hajzlu.“

„Máš vážně úroveň, Scottie.“

„Jestli chcete být spolu, oznamte to. Brenna a já vymyslíme, jak to vyřešit.“

„Náš vztah není problém, který byste měli řešit,“ vyštěknu tiše.

„Je. A jestli to nevidíš, jsi slepý.“

Na vteřinu se musím odvrátit.

Scottie tu vteřinu využije, aby mi zasadil ránu. „Chci ji, Killiane.“

Odtáhnu se, jako by mě udeřil na solar, a on obrátí oči v sloup.

„Chci být její manažer, blbe.“ Vůbec poprvé se mu v očích zaleskne pobavení.

Uklidnit se mi trvá o něco delší dobu. „Panebože, tak to příště řekni jinak. Do prdele, už jsem dneska musel řešit v podobném duchu Whipu.“

„Nikdy předtím jsi tak majetnický nebyl.“ Tiše se mi zasměje. Vůl.

„Si zvykej.“ Promnu si ztuhlý zátylek. Jo, potřebuju do vany. „A teď vážně. Opravdu si chceš vzít Libby pod křídlo?“ Vím, co to znamená. Je to něco, o čem sní každý, kdo o tomhle průmyslu něco ví. Scottie je legenda.

S námi začínal. Přesvědčil čtyři osmnáctiletý fracky, aby mu dali šanci bez ohledu na to, že byl našeho věku a v té době prakticky bez zkušeností. Riskli jsme to a nikdy nelitovali. Co se Scottieho týče, během let přibral další klienty a všichni získali platinu.

Ten muž je podnikatelský a marketingový génius s dokonalou intuicí. Když řekne, že někdo má to, co je potřeba, hudební průmysl mu naslouchá.

„Udělal jsi dobře, že jsi ji přizval na turné,“ uzná. „Je výjimečná. Brenna mi řekla, že ji stále víc novinářů žádá o rozhovor s Liberty a fanoušci jí posílají desítky vzkazů. Zatím jsme jí nic neřekli, protože nechceme, aby toho na ni bylo v tuhle chvíli moc.“

„Dobrý nápad.“ Protože by Libby začala šílet. A ne v dobrém slova smyslu. „Proč o tom ale mluvíš se mnou, a ne s ní?“

„Chci to s ní probrat. Možná jí navrhnou, abychom se pustili do práce, jakmile bude po turné.“ Přimhouří oči a zkoumavě se na mě zadívá. „Chtěl jsem zjistit, jak to vezmeš.“

Vybavím si, jaké to bylo na začátku. Nepatřila mi jediná vteřina mého života. Pokud do toho Libby půjde, náš společně strávený čas skončí

v propadlišti dějin. Bezmyšlenkovitě si promnu břicho, v němž se mi žaludek svírá na protest. Jo, nic dobrého už necítím.

„Nevím, jestli Libby zvládne jít do toho naplno,“ povím Scottiemu. „Nebo jestli do toho vůbec bude chtít jít. Stát jí v cestě ale nebudu.“ To bych nikdy neudělal, i kdyby to mělo znamenat, že jednoho dne odejde.

Libby

Jsem ze Scottieho nervózní. Přiznávám. Nepřitahuje mě, nebudu však popírat, že na mě přesto určitým způsobem působí. Kombinace jeho omračujícího vzhledu, tvrdých očí a strohého hlasu je lavinou na smysly. Přimrazí vás na místě, a i když se odvrátíte, stejně vás uvězní svým hlasem.

Takže když ke mně na stadionu během zvukové zkoušky přijde, ztuhnu, a dokud to jde, nespouštím oči ze zpívajícího Killiana.

Dolehne ke mně tiché uchechtnutí. „Neodejdu jenom proto, že se na mě odmítáte podívat, slečno Bellová.“

Obrním se a otočím. „Holt mám ve zvyku oddalovat nevyhnutelné.“

Neusmívá se – to beztak dělává jen zřídka. Oči má však vřelé – teda na něj. „Inteligentní tah. Chtěl bych s vámi něco probrat. Máte chvíli?“ Tmavovlasou hlavou kývne k řadě sedaček napravo od pódia, tak akorát daleko, abychom se slyšeli, zatímco bude Kill John zkoušet starší píseň.

Raději bych zůstala tady a nic neprobírala. Přikývnu však a vydám se tím směrem.

Počká, až se usadím, a teprve pak si zabere místo i on. Prohlédne si mě, jako by zkoumal brouka. „Nejste materiál na doprovod.“

Okamžitě se naježím a záda mi ztuhnou. „Jako fakt? Spustíte teď nějakou klišovitou motivační řeč? Protože můžeme přeskočit rovnou na konec, kdy vám poradím, abyste šel ojet vlastní matku.“

„Barvitě řečeno,“ prohlásí Scottie pobaveně. „Ne, slečno Bellová, nepřipravil jsem si žádnou motivační řeč.“ Zadívá se na mě. „Máte nicméně velmi živou představivost. Teď už chápu, proč si s Killianem tak rozumíte. Máte stejně bohatý slovník.“ Nakloní se a opře si ruce o kolena. „Vy jste hlavní hvězda, slečno Bellová. Pódium by mělo patřit jen vám.“

„Ehm... Tedy... Cože?“

Hlas má vyrovnaný a trpělivý, jako by mluvil s roztržitým dítětem. „Váš zvuk, kvalita hlasu, je jedinečný. A především – když jste na pódiu, umíte

diváky strnout. Chci vás zastupovat, slečno Bellová. Chci vám vybudovat kariéru.“

V uších mi začne zvonit. „Tak počkat. Za prvé mi, prosím, neříkejte slečno Bellová. Mám pak pocit, jako bych seděla v ředitelně.“

„Dobře.“ Soudě podle jeho výrazu si nejspíš myslí, že jsem se zbláznila.

„Za druhé. Jsem... Tedy spíš nejsem umělkyně. Přijela jsem jen kvůli Killianovi.“

Pohlédnu na Killiana a naše pohledy se střetnou. I v takové chvíli ví, kde se nacházím. Tmavé oči se mu lesknou, jako by se mě snažil povzbudit, přestože zároveň zpívá a hraje na kytaru. Odvrátím se od něj a znovu se zadívám na Scottieho.

„Nejsem hvězda.“

Scottie sraští obočí. „Nejste hodně věcí, slečno – Liberty. Hvězdou ale *můžete* být. Hlavně protože na pódiu celá ožijete.“ Bradou kývne směrem ke kapele. „Stejně jako oni. Netvrďte mi, že to tak necítíte.“

„Cítím.“ Nitro se mi rozechvěje. „Miluju to, ale...“

„Nejhorší, co můžete v životě udělat, je ze strachu nepřijmout příležitost.“

„Nebojím se.“

Věnuje mi suchý pohled, který mi prozradí, že mi nevěří. Vycouvám.

„Dobře, tak se trochu bojím. To jen... že to miluju. Ale ten zbytek? Veřejná vystoupení? Ne, díky.“

Scottie se opře a položí si kotník na koleno – mužská verze přehození nohy přes nohu.

„Bojím se létat,“ prozradí mi.

„Aha...“

„Naprosto a zcela,“ pokračuje škrobeně. „Kdykoli sednu do jedné z těch smrtících pastí, kterým se říká letadla, je mi na zvracení.“

„Vždyť létáte v jednom kuse.“

„Moje práce to vyžaduje.“ Znovu sraští obočí. „Chápete, co tím chci říct?“

Ztěžka přikývnu.

Scottie si nejspíš všimne, že jsem na pokraji panického záchvatu, protože mu hlas zjihne. Kill John právě dohráli a hudba utichne.

„Killian ve vás věří.“

Silou vůle na Killiana tentokrát nepohlédnu.

„Přivedl vás a postavil na pódium, protože věří,“ zašeptá Scottie. Roztřeseně vydechnu.

„To snad víte,“ dodá Scottie.

„Ano.“ Vím to. Nikdy jsem se ale dopodrobna nezamyslela nad tím, co za jeho podporou stojí? Že by za mnou taky poslal Scottieho právě on?

Scottie nesouhlasně zamručí, jako by mi četl myšlenky. „Nikdo v téhle skupině nedělá nic proti svojí vůli. Včetně mě.“ Nakloní se a přinutí mě zadívat se mu do očí. Výraz má tvrdý, vážný. „Nechci být manažerem zpěvačky, které se do toho nechce. Musíte do toho jít naplno, nebo vůbec.“

„Tak proč jste za mnou vůbec zašel? Věděl jste přece, že budu váhat.“

„Jedna věc je váhat ze strachu a druhá je nejít do toho, protože nechcete. Zajímalo mě, s čím z toho mám co do činění.“

„A teď už to víte?“

Scottie mi věnuje svůj vzácný krátký úsměv. „To mi můžete říct jen vy. Já jsem vám jen nabídl téma k zamyšlení.“ Vstane, v dokonalém třídičném obleku upravený a svěží jako vždycky. „Až budete znát odpověď, víte, kde mě najdete.“

22. kapitola

Killian

„Kam to sakra jdeš?“

Jaxova otázka mě zastaví. Východ je tak blízko, a přesto tak daleko. Otočím se a nasadím, jak doufám, nechápavý výraz. „Do postele. Schrupnout si.“

Jo, jde to přesně tak dobře, jak jsem čekal. Kluci se na mě zadívají, jako bych je právě požádal, aby mi nasadili plínu. Sotva se proberou ze zděšení, začnou po mně vrhat jednu otázku za druhou.

„Do postele. Fakt doufám, že tam na tebe čeká nějaká ženská.“

„Spíš tři,“ dodá Whip. „Vždyť jsou sakra čtyři hodiny. Ve čtyři se spát nechodí, leda tam na tebe čekají aspoň tři ženy.“

„To je nějaký nový pravidlo?“ zeptám se klidně.

„Mělo by být,“ zavrčí Rye znechuceně.

„Jako fakt, Kille?“ Jax potřese hlavou. „To jsou z nás najednou duchodci?“

Pravdu jím říct nemůžu. Že tam na mě opravdu čeká žena. Nebo že Libby je lepší než tři ženské dohromady, lepší než jakýkoli počet žen. Tak tu musím stát jako vůl a předstírat, že chci trhat partu. „Jsem jenom utahanej.“ Trapný, trapný, trapný.

„Fakt trapný, kámo.“ Rye potřese hlavou.

Držím jazyk za zuby.

„Příště nám ještě řekni, že tě bolí hlava,“ ucedí Whip a nakrčí nos, jako by cítil něco nechutného.

„Když o tom teď mluvíš,“ spustím a nuceně se na ně zazubím.

Všichni obrátí oči v sloup a zasténají. Jax po mně hodí láhev vody. Chytím ji ve vzduchu.

„Hod' do sebe aspirin a vzmuž se,“ poradí mi a v další vteřině po mně hodí lahvičku s tabletami.

I tu chytím a sevru ji v dlani. Zatraceně. Jsem v pasti. Máme volný večer, to se nám moc často nestává. Po poradě a zvukové zkoušce zašla Libby

nahoru se slovy, že potřebuje chvíli pro sebe. Nikdo z kluků se nevyptával. Proč by taky měli? Má právo na trochu osobního prostoru.

Mně to nedopřejou. Ne, chtějí zajít do baru a omrknout místní nabídku – což znamená ženy. Jindy bych s kluky poseděl. Jsou to moji nejlepší přátelé a skoro rok jsme se neviděli. Ale odhánět od sebe ženy, aniž by se kluci začali vyptávat proč? To není snadné. Ani mě to nebaví.

Stejně je pro mě předstírat, že Libby je jenom kamarádka. Nemůžu se jí dotýkat, jak bych chtěl, jinými slovy pořád a po celém těle. Skoro si musím sedět na rukách, jenom abych se po ní nesápal. Výsledkem je pěkně mizerná nálada.

A co hůř? Libby po mně celý den vrhá pohledy. Ne sexy pohledy ve stylu „budu tě mít zas brzo v sobě?“. Přemýšlí. Což vzhledem k jejímu mračení není dobré znamení.

Dneska mluvila se Scottiem, proto bych se vsadil, že důvodem je právě tohle. Netuším ovšem, jestli je naštvaná, nebo ne. A chci to zjistit. Ted' hned. Když však oznámila, že večer chce být sama, těžko jsem mohl klukům říct: „Jo, no, jdu s Libby.“ Takže mi ted' nezbývá než čekat na vhodnou příležitost.

Mohl bych v sobě probudit svoje vnitřní batole a začít trucovat, jenže i nad tím by se kluci pozastavili. Zatraceně.

Hrdlo se mi svírá podrážděním, až nakonec vyhrknu to jediné, o čem vím, že je přinutí dát mi pokoj, i když tím sám sebe ponížím. „Mám sračku, jasný?“

Zůstanou na mě zírat tři zaražené obličeje.

„Můžu už jít, nebo chcete slyšet ještě něco?“

Rye si odkašle. „Kámo, jdi. Teda, hlavně na sebe dávej pozor a tak.“

„Vezmi si nějaký uhlí nebo něco,“ navrhone Whip nápomocně.

„Nebyl jsi zrovna na záchodě?“ Jax střelí pohledem po toaletách. „Jako fakt doufám, žes to tam celý nepo–“

Hodím po něm láhví vody. „Sklapni.“

S tímhle mi už nikdy nedají pokoj. Po zbytek turné mi budou přezdívat señor Podělaný gatě. Jsem ale konečně volný.

„Pak za vámi zajdu,“ rozloučím se cestou ke dveřím.

„Ne, jestli to z tebe bude furt lítat,“ křikne za mnou Rye.

„Možná by měla Jules pro všechny případy koupit plíny pro dospělé.“

Jo. Tohle budu poslouchat po zbytek turné.

Když se konečně dostanu do jejího pokoje, jsem napjatý, podrážděný a nejradši bych do něčeho praštil.

Libby je právě v ložnici a křikne po mně tiché „ahoj“, když vejdu dovnitř, odložím kartu od pokoje na stolek a zuju si boty. Pořád jsem trochu neklidný, nemůžu však popřít, že už jen vejít do místnosti, v níž se nachází Libby, je jako dát si po dlouhém koncertu horkou sprchu. Svaly se mi uvolní. Nadechnu se. Zase se cítím sám sebou.

Z ložnice ke mně dolehne její hlas. „Víš, co je na pytel?“

„Když se kabelovka rozhodne rozdělit řadu seriálu na dvě půlky?“ Strhnu ze sebe triko, odhodím ho a zamírím za ní. „Jako fakt, proč to dělají? Ať po nás nechtějí prachy, když jim produkce trvá tak dlouho.“

„Na televizi se moc nedívám.“

Zastavím se ve dveřích a se zmučeným zasténáním si položím ruku na srdce. „Je to tu, teď už spolu nemůžeme být. Co to děláš?“

Liberty stojí na špičkách na posteli, zpod mého trika jí vykukuje kulatý zadek a snaží se dosáhnout na něco na stropě.

„Co bych teď dala za smeták. Snažím se dosáhnout na tuhle můru –“

Vyjeknu tak hlasitě, až se zarazí. Vycouvám ze dveří. „Můra? Kde je ta podělaná můra!“

Libby se ke mně s bradou až u země otočí. „Co vyvádíš?“

Po těle mi stéká ledový pot, zatímco nespouštím oči z toho maličkého d'ábelského stvoření, které poletuje kolem bodového světla nad postelí. Panebože, jak jsem si jí mohl nevšimnout? Zaletí mým směrem. Vykřiknu a uskočím. „Zabij to, ženská! Zabij to!“

Libby se rozesměje a pak se zarazí, když spadnu do ušáku. „Ty si neděláš srandu!“

Nespouštím z té Mothry oči. „Tak zabiješ to, nebo mám zavolat ostrahu?“

Se smíchem zvedne polštář.

Žaludek se mi zvedne hrůzou. „Polštář ne –“ Praští s ním můru. Otřesu se. „Krucí, teď už se toho polštáře nedotknu. Nikdy.“

„Necháme potah vyprat.“

„To nestačí. Vyhod' ho na chodbu.“

Libby se na mě úkosem zadívá, sebere ubrousek a otře můří mrtvolku. Nebo si aspoň myslím, že přesně tohle dělá. Nemůžu se na to dívat.

„Je pryč?“

Libby přese mě přehodí horká stehna a pak už na sobě ucítím její váhu. Přestože jsem pořád vyděšený z té mûry, která mi ještě před chvílí poletovala nad postelí – ta se na mě určitě chystala vrhnout, sotva bych usnul – moje ruce ji okamžitě vyhledají, přejedou jí po hebké kůži a popadnou ji za zadek. Bože, jak já ten zadek miluju, kulatý a pevný. Nejradši bych ho mačkal celý den.

Tiše zamručí, ovine mi paže kolem krku a mně se mezi stehny probudí žár. Přitáhnu si ji k sobě. Chci ji na svém penisu. Neodporuje mi, je však myšlenkami jinde.

„Co máš proti mûrám?“ zeptá se a něžně mě políbí do koutku oka.

Je zvláštní rozechvět se rozkoší z jejího polibku a zároveň odporem k mûrám. Přestože je mi s ní příjemně, ta vlezlá mûra by mě odtud dokázala vyhnat.

Zamračím se a raději se soustředím na její vůni a horkou kůži. „Nesnáším je.“

Libby zamručí. „To už jsem pochopila. Ale proč?“ Prsty mi kreslí v krátkých vlasech obrazce.

„Je to blbost.“ Prolíbám si cestičku po jejím krku. „Bylo mi devět, jel jsem na letní tábor. Mûra mi vlítla do ucha, poletovala tam...“ Otřesu se tak silně, až se mi Libby na klíně posune. Pevně ji stisknu a zabořím jí obličej do vlasů. „Nebudeme o tom mluvit.“

Uchechtne se a vyjede mi rukama po ramenou až k zátylku. „Chudáčku Killiane. Neboj, už jsi v bezpečí.“

Zamručím a šťouchnu do ní boky. „Pořád nevím. Dej mi pusu, ať je mi líp, Lib.“

Skoro cítím její úsměv. „Kde to bolí, zlato?“

„Na mém penisu.“

Libby zamručí a zakolébá se na zmíněném penisu. „Hm... Takže ti mûra vlezla do –“

S vyjeknutím vyskočím, až spadne na podlahu, kde se chechtá, zatímco já couvám. Zpražím ji pohledem a ztěžka oddechuju. „Jsi zatraceně zlá. Zlá.“

Snažím se nevšímat si, že má košili kolem pasu a nohy doširoka, zatímco tu přede mnou leží a směje se.

Libby si otře oči. „Naběhl sis.“

Ne, neusměju se. Zavrčím jak zvíře, skloním se a zvednu ji. Vyjekne, když si ji přehodím přes rameno, pustím ji na postel a přistanu na ní dřív, než se stihne odplazit pryč. Uvězním ji mezi pažemi a zamračím se na ni. Jen se dál směje a chechtá.

„Máš se kát,“ připomenu jí.

Odpoví tím, že natáhne krk a políbí mě na špičku nosu. „Dobře.“

Uvelebím se jí mezi nohama. „Ten roztomilý úsměv na mě nezkoušej.“
Otřu se jí rty o tvář. „Zlobím se na tebe.“

„Aha.“ Obejme mě kolem krku a zaboří mi prsty do napjatých svalů. Znovu se uchechtne.

„Jen se směj,“ řeknu jí. „Uvidíme, co ti to přinese.“

„Věděl jsi, že se můžeš usmát k smrti?“

„Cože? Sakra, to neříkej.“ Políbím ji do ohbí krku a rty tam chvíli nechám. „Jinak budu žít ve strachu, že jeden z nás umře smíchem.“

Uchopím ji za křehkou čelist a znovu ji políbím, jenom abych ucítil její úsměv. Libby pode mnou roztaje a pootevře rty. Nejsem to ale já, kdo řídí náš polibek. Líbá mě, jako bych byl její nejoblíbenější příchut'.

Zvlní rty. Další úsměv. Chci je všechny, kdyby to šlo. Právě proto mi už chodit po barech nic neříká. Kdyby kluci měli totéž co já, chápali by to.

„Neboj,“ uklidní mě a pohrává si s konečky mých vlasů. „Ochráním tě.“

„Ochráníš mě před smíchem? To asi těžko, když mě obvykle rozesměješ právě ty.“

„Kdykoli bude hrozit, že se smíchem nebudeš moct nadechnout...“ Vsaje můj lalůček, přitáhne si mě k sobě a na kůži mě zalechtá její hlas. „Začnu mluvit o mŕrách.“

Vyjeknu a znovu mě zachvátí hrůza z můry v uchu. Libby zakloní hlavu a zachechtá se. Vrhnu se na ni a okamžitě vyhledám citlivá místa na jejím těle. „Ty proradná d'áblice. Krutá, zlá...“

Slova mi dojdou. Jsem do téhle holky blázen. S povzdechem na ni klesnu, opatrně, abych ji nerozdrtil, avšak nechám ji pocítit svoji váhu. Zavřu oči a obejmu ji. „Dneska jsi mi chyběla.“

Její vlasy tlumí můj hlas, přesto znehybní. Očividně mě slyšela.

„Vždyť jsem byla s tebou,“ připomene mi tise.

„Opravdu?“ Napnu se. Moc dobře si vzpomínám, jak byla odtazítá a studená a uzavřela se přede mnou. „Připadala jsi mi duchem nepřítomná.“

I ona se napne a ošije se. Nepustím ji. Utekla by, a to nechci.

„Killiane, potřebuju dýchat.“

„Dýchání se přeceňuje,“ zamumlám, avšak svalím se z ní.

Libby se posadí, přehodí nohy přes okraj postele a otočí se ke mně zády. Tak to ne. Přede mnou se schovávat nebude. Zvednu se a posadím se vedle ní.

„Dneska se mnou mluvil Scottie,“ poví mi s pohledem upřeným na podlahu.

„Všiml jsem si.“ Čekal jsem, kdy se o tom zmíní. Kdy o tom prohodí aspoň slůvko. Místo toho mlčela.

Z hrdla se jí vydere rozhořčený zvuk. „Mohl jsi mě varovat.“

„Ano, to jsem mohl.“ Promnu si zátylek. „Nechtěl jsem.“

Otočí se ke mně tak rychle, až mě její vlasy šlehnou po rameni. „Děláš si ze mě srandu?“

Odfrknu si a zadívám se jí do očí. „Abys měla čas zdrhnout? Rozmluvit si to ještě předtím, než si vyslechněš, co by ti řekl? Ne, Lib, nedělám si srandu.“

„Nevíš, jestli –“

„Vím. Znáš tě. Ať už si to chceš přiznat, nebo ne.“ Nakloním se k ní. „Znáš tě!“

Uslyším, jak skřípe zuby.

„Kdybys mě tak dobře znal,“ ucedí, „tak bys věděl, že nechci ani nemám zapotřebí, abys mi organizoval život.“

„A kdybys mě znala dobře ty, z něčeho takového bys mě nikdy neobvinila.“ Vyskočím na nohy a jdu pryč. Obličej mi hoří. „Sakra. A teď vážně. Opravdu si myslíš, že přesně tohle dělám?“

Složí si paže na hrudi. „Právě jsi přiznal, že jsi s ním mluvil!“

„Mluvil, Lib. Nic víc. Panebože.“ Spojím ruce na temeni hlavy, která mě začala bolet. „Chtěl znát můj názor. Řekl jsem mu ho. Nedělej z toho šílenou konspiraci.“

Libby vstane a ruce svěšené podél boků sevře v pěst. „Chceš mi tvrdit, že jsi mě sem přivedl, a ani na vteřinu ti neprolétlo hlavou, že by se přesně tohle mohlo stát? Ani na vteřinu tě nenapadlo, že by se ze mě Scottie mohl pokusit udělat něco, co nejsem?“

„Chceš, abych popřel, že hned jak jsme spolu prvně hráli, mi bylo jasné, že bys byla na pódiu skvělá? Nepopřu to.“ Suše se zasměju. „A ani ty bys to neměla dělat.“

Vydechne. „Nejsem hvězda.“

Něco ve mně zjihne. Přistoupím k ní. „Už napůl jsi. Jen to zatím nevidíš.“

V očích se jí mihne panika. Ustoupí a pootevře rty. Snaží se nadechnout. „Chci tohle.“

Co je na tom šílené? Že jsem to já, kdo se v duchu rozzáří. Její úspěch by byl i mým úspěchem. „Tak to budeš mít.“

Zavrtí hlavou, jako bych to nechápal. „Před několika měsíci jsem bydlela u moře a jediní lidé, s kterými jsem mluvila, byli paní Nellwoodová a starý George na benzínce.“

„A líbil se ti takový život?“

„Nenáviděla jsem to,“ ucedí. Oči se jí lesknou. „Vytáhl jsi mě odtamtud. O takovém životě, jaký mám teď, se mi nikdy ani nesnilo. Je to ale tady. A teď...“ Tváře jí zrudou. Panebože, moje děvče má hrdosti na rozdávání, její sebevědomí však dneska utržilo ránu. Libby si shrne vlasy a zvedne bradu, jako by se připravovala na útok. „Shodneš se se Scottiem, že bych měla udělat něco, co mě odvede pryč od tebe.“

To, co mi naznačí, je pro mě jako rána na solar. Srdce se mi v hrudi sevře. Tak zatraceně se mýlí. Jak se může tak moc vyznat ve mně a tak málo v sobě? Dojdu k ní a přitáhnou si ji do náruče. Zmítá se, snaží se vysvobodit, zatímco jí mumlám: „Šššš,“ a mnu jí paže.

„Neposílám tě pryč, panenke. Chci ti dát svobodu.“

Ztuhne. „Svobodu? Promiň, ale teď slovíčkaříš, Killiane.“

„Ne,“ odpovím se rty u její tváře. Nepřestávám ji objímat. „Chceš pravdu? Když mi Scottie řekl, že ti navrhne, že tě bude zastupovat, na jednu stranu se mi ten nápad přičil.“ Zabořím jí prsty do hedvábných vlasů.

„Hodně přičil. Protože tě chci tady. U sebe. Navždycky.“

Nadechne se, jako by chtěla odpovědět, nejspíš aby se do mě pustila. Proto ji políbím, něžně a zkoumavě, potom tvrdě a trochu zoufale. Když se odtáhnou, oba lapáme po dechu. Hrud' mě bolí, a když přitisknu čelo na její, najednou jsem tak vyčerpaný, až musím zavřít oči.

„To by ale bylo sobecké, Libby. Nikdy bych ti to neudělal. Tobě ne. Protože si zasloužíš šanci, i kdyby to znamenalo, že se s tebou musím na nějaký čas rozloučit. Proto jsem ti řekl, aby sis za tím šla.“

„Killiane.“ Povzdechne si a pohladí mě po hrudi, jako by tím chtěla uklidnit spíš sebe než mě. „Ne všichni jsou tak sebevědomí jako ty. Někteří,

jako třeba já, si to nejdřív potřebují trochu osahat.“

Políbím ji na čelo a nadechnu se její vůně, než jí odpovím: „Zlato, o příležitosti vím jedno. Musíš si ji zařídit sama. Strach tě bude jenom držet zpátky. Může ti patřit celý svět. Stačí se po něm natáhnout.“

„Svět nepotřebuju,“ zašeptá.

„Tak co potřebuješ?“ zeptám se stejně tiše.

Obejme mě kolem krku a rty mi lehounce přejede po čelisti. „Tebe.“

Mám pocit, jako by se pode mnou podlomila kolena. Udržím se však na nohou a nadechnu se. Pevně ji obejmu, protože ji nechci pustit, ani abych vyhledal její rty. Zatím ne.

„Zatraceně, Libby.“ Přivinu si ji ještě blíže. „Musíme s tím skrýváním skoncovat. Fakt kurevsky to nenávidím.“

Cítím, jak se napne, a vezmu její tváře do dlaní. Oči má vytřeštěné a zračí se jí v nich panika. To mě naštvě, a zároveň bych si ji k sobě nejradši přivinul a ochránil ji před celým světem. Bolest jí však působím já. To vědomí je jako rána do žaludku.

Hlas mi zhrubne. „Chceš mě, ale zároveň chceš náš vztah tajit?“

„Když to podáš takhle, zní to dost pokrytecky.“

„Se omlouvám, že tu konstatuju fakta.“ Po páteři mě zamrazí podráždění.

Škubne sebou a chytí mě za zápěstí. Nepustí. „Slova jsou jednoduchá, Killiane. Skutečný život je mnohem zamotanější.“

„Kecy. Proč se tomu tak bráníš? Protože musím přiznat, že to fakt bolí.“

„Jax mě pomalu začíná respektovat.“

„Jax si může políbit prdel,“ vyštěknu a pak si povzdechnu. „Panenko, jeho respekt sis už získala. Nezmizí jen proto, že jsme spolu.“

„Jsi si tím jistý?“ Nevypadá to, že by tomu věřila.

Otevřu ústa, abych jí odpověděl, slova se mi však zadrhnou v krku. Protože kdo si u Jaxe sakra může být něčím jistý? Libby přimhouří oči.

„Ani to nemůžeš popřít,“ podotkne.

„Možná prostě už jen nevím, jak zareaguje.“

„A ta novinářka, co se mě ptala, jestli s tebou spím?“

„Cože?“ Zvedne se ve mně vztek. „Kdo se tě na to ptal?“

„Jedna novinářka z Chicaga. Na rovinu se mě zeptala, jestli s tebou spím. Divila se, jak jinak bych se já – ‚nicka‘ – dostala na tvoje turné.“

„Dobře, chci jméno té ženský, protože tohle tolerovat nebudu.“

Po pravdě začínám uvažovat, že na naše afterpárty zakážu vstup všem

novinářům. Nepustíme je tam, když obtěžují Libby.

„Na tom nezáleží,“ prohlásí unaveně.

„Jasně že záleží –“

„Ne, Killiane. Nezáleží. Ne, když si to budou myslet všichni. Vyrazit je nebo je okřiknout jen přilije olej do ohně.“

„Sakra.“ Přecházím sem a tam a chytím se za zátylek. „Jsou to kecy, to snad víš. Kdokoli, kdo tě uslyší, pozná, že máš obrovský talent. Kdybys ho neměla, Scottie by tě nechtěl jako svoji klientu. To mi věř.“

„Věřím.“ Libby ke mně dojde. Oči má obrovské a zračí se jí v nich bolest. Na vteřinu mi položí ruce na hrud' a potom mě obejmě kolem pasu. Protože se jí nedokážu nedotýkat, přivinu si ji k sobě. Líbne mě na krk a povzdechne si. „Štve mě to, víš? Opravdu si myslíš, že je pro mě snadné náš vztah tajit?“ Zasměje se, pobaveně to však nezní. „Bože, je to utrpení. Horší, než když jsme se poznali a já se snažila zachovat klid a neodtáhnout si tě do postele.“

Znovu zavřu oči a položím jí tvář na hlavu. „Opravdu?“

„Jo, jo... Protože teď už vím, co mi chybělo.“ Prsty jí zabloudí pod moji košili a pohladí mě. „Jsi ta nejlepší část mého dne, Killiane.“

Hrdlo se mi sevře přívalem citů. Obejmu ji ještě pevněji.

Po zádech mě pohladí křehké prsty. „Nic by mi neudělalo větší radost než veřejně oznámit, že jsi jenom můj. Tu radost by ale poskvřnilo, kdybychom na oplátku museli poslouchat ošklivé spekulace.“

Premýšlím, jak bych reagoval, kdybych na vlastní uši slyšel, jak se ta novinářka Libby vyptává. Asi bych se přestal ovládat. Vím to. To vědomí mě tíží jako balvan v břiše. Ty tam jsou dny, kdy jsem se jako typický rocker choval divoce a nezvladatelně. Způsobíte scénu a zaplatíte za to. Právníci hudebních vydavatelství do vás budou cpát poznámky o porušení smlouvy a klauzule o vhodném způsobu chování a tisk bude vaše činy zas a znova přehrávat ve zpomalených záběrech. Není to hezké.

Na Jaxově pokusu o sebevraždu byly absolutně nejhorší ty videonahrávky, na kterých bylo vidět, jak ho nakládají do sanitky, a které se přehrávaly všude možně zas a znovu, a namyšlení reportéři, kteří nad nimi diskutovali, proč to udělal a jestli se mu někdy podaří zachránit kariéru. Mohla za to kapela, nebo se na sebe jenom snažil upoutat pozornost?

Opustit tenhle způsob života byla jediná možnost, jak si kdokoli z nás mohl zachovat zdravý rozum a důstojnost.

Zhluboka se nadechnu a pomalu vydechnu. „Dobře. Zatím s tím na veřejnost nepůjdeme. Ale kluci? Ti tajemství udrží. Vycepovali nás, abysme drželi jazyk za zuby. Nikdo se nic nedozví, pokud jim to nedovolíme. Už mám po krk toho, že náš vztah musím tajit i před svými přáteli. Už mám po krk lhaní. Navíc to není ani zrovna nic obdivuhodného.“

Pustí mě a prohrábne si vlasy. „Já vím. Kluci se na mě ale začnou dívat jinak.“

„Pochybuju, ale i kdyby, mělo by být přece jedno, co si budou myslet.“

Odfrkne si a zkříví rty. „Mělo by, ale není. Zatím jsem nepotkala nikoho, komu skutečně nezáleží na tom, co si o něm jeho kolegové myslí.“

„Mně na tom nesejde.“

„Ale ano, sejde.“ Položí mi ruku na hrud'. „Jsi sebevědomější, než by mělo být v lidských silách, chceš ale, aby na tebe tvoji přátelé mysleli jenom v dobrém. Chtěl jsi to tak i pro mě, jinak by ses mi nikdy nesnažil umést cestu.“

V hrudi ucítím takový tlak, až zamručím. „Dobře, fajn. Chci, aby tě měli rádi. Chci, abysme spolu vycházeli, ale –“

„Právě teď jsme v téhle naší malé bublině jenom my dva. Až jim to povíme, všechno se změní, ať už k lepšímu, nebo ne. Kdybychom s tím počkali...“ Kousne se do rtu. „Prosím, Killiane. Prosím. Ještě chvíli s tím počkejme.“

Hrud' se mi sevře ještě víc. Jasně, má pravdu, kdy se to ale změní? A pokud to nechce teď, bude to vůbec někdy chtít? Ztěžka polknu knedlík, který mě dusí v krku.

„Štve mě to. Celý den jsem se tě chtěl dotýkat. Ani mi nejde o sex, Lib. Musím se ovládat, abych tě nevzal za ruku. Připadám si úplně bezmocný.“

Rty jí zacukají, což mě naštvě ještě víc.

„Dál v tom pokračovat nemůžu.“ Ta slova zůstanou viset ve vzduchu, tíživější, než jsem chtěl.

„V čem?“ zeptá se a celá zbledne.

Dívám se na ni a uvědomuju si, že bych jí mohl dát ultimátum. Mohl bych na ni zatlačit. Na bezmoc ani bolest nejsem zvyklý. Sakra. Přes bolest v hrudi se nadechnu.

„Dneska toho na tebe bylo moc. Půjdu se osprchovat.“ Odstoupím od ní a zamířím do koupelny. „Promysli si, co chceš, Libby. Až to uděláš, budu tu.“

Libby

Ublížila jsem mu. Vím to. Věděla jsem, že Killiana raním, už když jsem ho požádala, aby náš vztah zamlčel, a i teď, když jsem po něm chtěla, aby v tom pokračoval. Mrzí mě, že jsem mu ublížila. Vidím však to, co on nevidí, nebo vidět nechce. Svět není černobílý. Kapela není v pořádku. Právě teď trpí. Je patrné, jak moc se mají všichni rádi. Jsou jako bratři. Jax jim však uštědřil ránu, z které se zatím nevzpamatovali, a mně je špatně už jen z představy, že bych jim přitížila.

Zpočátku jsem vztah s Killianem chtěla utajit z hrdosti, teď je za tím však mnohem víc. Na těch klucích mi záleží, a to jak na jednotlivcích, tak i na skupině. Nechci mezi ně vrazit klín, když vím, že jsou stále křehcí.

Připomínám si to, nijak mi to však nepomáhá. Nasedneme do limuzíny a zamíříme do noci. Kluci se chtějí uvolnit a vypustit páru v některém z klubů. Měla bych zůstat doma, když však Whip zavolaal a navrhl vyrazit ven, pohled na Killianův výraz – jako by čekal, že si od něj budu držet odstup – mě také zabolet.

A tak jsem tady, nacpaná mezi Whipu a Rye, kteří si přese mě vyměňují vtipy – většina z nich je na téma Killianových domnělých potíží s trávicím systémem. Postupně si složím skládačku dohromady a vyjde mi, že Killian obětoval svoji hrdost a přišel s takovou výmluvou, jenom aby se mnou mohl být. Připadám si ještě hůř.

Ne že by Killianovi jejich dobírání vadilo. Sedí naproti nám, dlouhé tělo rozvalené na sedadle, stehna doširoka rozevřená, jako by chtěl zabrat co nejvíc místa. Světla pouličních lamp cestou střídavě ozařují tmavou kabinu auta a jeho obličej, jen aby ho za vteřinu zas uvrhla do stínu.

Moc toho nenamluví, zírá z okna a občas si nad některým z těch vtipů odfrkne. Pak však, jako by vycítil můj pohled, se na mě zadívá. Naše pohledy se střetnou a já mám pocit, jako by mi někdo podtrhl nohy. Žaludek se mi sevře a kůže mi olízne horko. V patách za tím pocitem je celý příval emocí, z nějž se mi sevře srdce a uzavře hrdlo.

Takové to je vždycky. Kdykoli se na mě podívá, propadnu mu. Mám takový strašlivý pocit, že to tak bude po zbytek mého života. Killian James mě dokázal probudit. Jen díky němu si připadám úplná.

Chci mu to povědět, položit ruku na jeho a už nikdy ho nepustit. Zrak však odvrátí a nakloní se, aby něco řekl Jaxovi. Neslyším, co mu vykládá –

na to mi srdce příliš hlasitě duní v uších.

Auto zastaví, dveře se otevřou. Vyjdu ven a v patách za kluky zamířím do klubu. Po masivním točitém schodišti z oceli vystoupáme do VIP salóнку. Lidé z nás nespouštějí oči.

Cítím na kůži jejich pohledy. Kluci takhle žijí už řadu let. Netuším, jak to zvládají. Možná se jim to líbí. Usmívají se a potřásají si s lidmi, které znají, tu a tam se zastaví a jejich známí jim něco zašeptají do ucha.

Killian kráčí přede mnou vedle Jaxe. Ženy je obklopily takovým způsobem, až je v tom davu skoro nevidím. Zatnu zuby a jdu dál. Tohle ke Killianovu životu patří. Tady si na to stěžovat nemůžu, protože v očích celého světa jsem jenom jeho kamarádka. Doted' mi to nevadilo. Připomínala jsem si, že je to naše tajemství. Ženy se s ním můžou bavit, domů s ním však nikdy nepůjdou.

Ted' to však už jen a pouze bolí, protože najednou mi připadá, jako bych viděla budoucnost, jejíž součástí nejsem. Nedokážu ani vysvětlit, proč to tak cítím, připadá mi však, jako by to mezi mnou a Killianem šlo všechno z kopce a i ten sebemenší výmol by nás dokázal převrátit. Nebo to možná bude tím, že vím, že mě Killian nepotřebuje tak, jako potřebuju já jeho. Proč by mě taky měl potřebovat? Patří mu celý svět. Svět, v kterém si připadám jako ryba na suchu.

„Potřebuju zapít sebelítost,“ zašeptám Brenně do ucha, když mě míjí.

Zlaté oční stíny se jí ve světlech třpytí. „Něčím extra silným?“

„A ovocným,“ dodám. „Koktejly na zapítí sebelítosti by vždycky měly být ovocné.“

Chytí mě za loket, odvede mě do tichého malého boxu na opačném konci místnosti a potom zamíří pro naše pití. Občas si kapela vyžádá malý salónek jen pro sebe. Dnešek mezi takové dny nepatří. Lidi proudí dovnitř a ven – hlavně dovnitř – jako dobytek bránou. Hudba tu nezní tak hlasitě, i tak však znesnadňuje rozhovor. Whip už ted' stojí na jednom ze stolů a tancuje s brunetou ve sporých stříbrných šatech.

Mrzí mě, že jsem si na sebe taky nevzala šaty. V moři mrňavých šatů jsem v černých džínách, kozačkách na podpatku a zeleném hedvábném tílku jak konzerva. Cítím se v tom oblečení pohodlně, avšak ne sexy. Žena si občas potřebuje připadat sexy. Tohle vám nikdy nikdo nepoví. Sexy pocit se dá použít jako zbraň i jako obranná zeď.

Box, kde sedím, se otřese a vedle mě přistane Rye. Přehodí mi paži přes ramena a nakloní se ke mně. „Jak to šlape, kotě?“

Rty mi zacukají. „Pohoda jazz.“

Napije se ze sklenky, v které má podle všeho gin s tonikem – protože už ho samozřejmě někdo obsloužil. Nejspíš tu někde kousek stranou postává jeho osobní servírka.

„Vypadáš, jako bys spolkla kozu.“

„Kozu?“ zasměju se. „Jak takový člověk vypadá?“

„Je mu zle a má co dělat, aby se nepozvracel.“

„Ty vážně víš, jak zvednout ženě sebevědomí, Rye.“

V oplzlém gestu vystrčí mezi zuby špičku jazyka, pak mu však výraz v tváři znežní. „Myslím to vážně, Buttercup. Není ti nic?“

„Buttercup?“

„Jo, trochu mi připomínáš princeznu Buttercup.“

„To mi připadá stejně přehnané jako tvrdit o tobě, že vypadáš jako Strašný pirát Roberts.“

„Mně by ta maska sekla. Vlastně by to bylo parádně zvrhlý.“ Znovu se napije, rozhlédne se a pak se opět zadívá na mě. „Tak co se děje? Někdo si na tebe dovoloval?“

„Cože? Ne. Nic takového.“

„Určitě? Protože já tyhle obří bicáky nemám jen na okrasu. Moc rád je kvůli tobě protáhnou.“

„Jsi milý, ale opravdu o nic nejde. Jen že tohle není zrovna moje obvyklá kratochvíle.“

„To pro nikoho. Musíš si na to zvyknout a pak si to oblíbíš.“

„No, nemám zájem.“

Pohlédnu přes místnost a spatřím Killiana. Na pažích mu visí dvě ženy, ovšem připadá mi, že je vůbec nevnímá. Povídá si s Johnem, jedním z našich zvukařů. Blondýnce na jeho levici se očividně nelíbí, že si jí nevšímá, a začne ho hladit po hrudi. Moje vlastní hrud' se mi sevře tak silně, až musím odvrátit zrak.

„Zas je to tu.“ Rye ukáže na můj obličej. „Ten kozí pohled.“

„Mohl bys laskavě přestat mluvit o kozách? Začínám z toho mít komplexy.“ Nuceně se zasměju. „Nic mi není.“

„Tady to je,“ oznámí Brenna zvesela a postaví na stůl dvě sklenice na martini plné limetkově zelené tekutiny. „Jeden ovocný koktejl na zapití

sebelítosti – v síle, která by porazila i vola.“

Rye se na mě zadívá. „Co jsi to říkala?“

„Co to říkala?“ zeptá se Brenna, posadí se a napije ze své sklenky.

Právě teď je zázrak, že vůbec zahrnula Rye do našeho rozhovoru, takže i když se mi o tom mluvit nechce, stejně odpovím: „Že nevypadám, jako bych spolkla kozu.“

Brenna povytáhne jedno dokonale upravené obočí. „Jasně že ne, zlato. Spíš jako bys cucala citrón.“

Obrátím oči v sloup a popadnu svoji sklenku. Drink je sladkokyselý a propálí si cestu mým hrdlem. Naprosto perfektní.

„Má blbou náladu,“ prohlásí Rye. Bez varování mi přehodí mohutnou paži kolem ramen a přitáhne si mě k sobě tak prudce, až se mi koktejl rozlije po stole. „Neboj, Buttercup, řekni, kvůli komu se tak mračíš, a já je probodnu svým mečem.“

Zesláble se zasměju a položím mu hlavu na rameno. Jsem jedináček, vím ale, že by Rye byl skvělým starším bratrem.

Je zvláštní, že skoro dokážu vycítit, když k nám Killian přistoupí. V jednu chvíli se křením, bolí mě u srdce, ale cítím se opečovávaná. V další se mi tělo napne a tep zrychlí. Víím, že za to může on, a nepřekvapí mě, když vzhlédnu a spatřím, jak nad námi stojí.

Blondýna mu stále visí na paži. Ta žena ani neudělala nic špatně, a stejně ji nenávidím.

V žaludku mě tíží balvan. Připadám si, jako bych spolkla kozu.

Zaletí ke mně pohledem a potom se zadívá na Rye. Koutky rtů má napjaté, když se k nám skloní, abychom ho slyšeli. „Kamaráde, tady Jenny se s tebou chce seznámit.“

Rye mě okamžitě pustí a naznačí Jenny, aby se posadila vedle něj z druhé strany. „Ale beze všeho. Seznam se se mnou, obdivuj mě, kup mi drink. Cokoli z toho беру.“

Od Brenny ke mně dolehne jen stěží potlačovaný dávivý zvuk. Rye si toho nevšímá a stáhne si Jenny na klín.

Zatímco se holka hihňá a přivine se k Ryeovi, Killian na mě pohlédne. Oči má tak tvrdé, až se chci rozesmát. Opravdu si myslí, že jsem se tu lísala k Ryeovi? Tik v jeho čelisti mi prozradí, že přesně tohle si myslel. Propálím ho pohledem. Na kůži mě mravenčí podráždění.

„Chtěl jsem se zeptat, jestli vy dvě něco nepotřebujete,“ zakřičí, aby přehlušil hlasitou hudbu. „Vypadá to ale, že už je o vás postaráno.“

Moc ráda bych mu poradila, kam si může ten jedovatý tón strčit, to už se do toho však vloží Brenna. „Posed' s námi.“ Zní skoro zoufale, je celá ztuhlá a dává si pozor, aby ani koutkem oka nezavadila o Rye a jeho novou známou.

Killian se na mě ani nepodívá a jen zavrtí hlavou. „Jax do mě furt rejpe, že se ze mě stal *poustevník*.“ To slovo zdůrazní svým směrem, až zní jako prásknutí biče. „Schovávat se v boxu mi s tím moc nepomůže.“

Blbeček. Nejsem žádný poustevník. Ne od chvíle, kdy mi vpadl do života a ukázal mi, co mi tolik chybí. A neschovávám se. Tak dobře, právě teď bych nejradši zalezla zpátky do své ulity, avšak vyrostla jsem z ní. Teď už bych v ní byla nešťastná.

V hrdle mě dusí knedlík a jako mohutná vlna se přese mě převálí osamělost. Pak se však ke mně Killian otočí a maličko se nakloní. I v chladném zatuchlém vzduchu klubu ucítím jeho kořeněnou, horkou vůni. Kávové oči mu zněžní. „Jsi v pohodě?“

Knedlík v mém krku naroste. Dopřává mi, o co jsem žádala. Anonymitu. Pokud nechci vyjít s naším vztahem na veřejnost, musí to být takhle. Stejně je ale můj. Vidím to v jeho očích, v nichž náhle probleskne bolest.

„Jo, v pohodě,“ zašeptám.

Ještě chvíli na mě jen hledí a pak přikývne. „Tak zatím.“

Sotva je pryč, schoulím se na sedačce.

„Problémy v ráji?“ zašeptá mi Brenna do ucha.

Vyklopím do sebe zbytek koktejlu a až potom odpovím: „Nechce náš vztah tajit.“

Nebojím se, že by nás Rye slyšel. Už stihl strčit jazyk Jenny do krku a pomalu se naklání doprava.

Brenna si jich nevšímá a v obličeji se jí zračí naprosto vyrovnaný výraz, který ji však musí stát spoustu energie. Napije se koktejlu. „Můj bratranec rád jedná na rovinu.“

„Myslíš si, že se chovám jako blbec, co?“ Potřebuju další drink.

„Ne, to ne.“ Opře se o moje rameno, aby mi dokázala, že mám její podporu. „Chráníš sama sebe před tímhle krutým světem. To ale neznamená, že se mu to bude líbit.“

„Myslela jsem, že chráním sama sebe,“ přiznám. Zoufalství nade mnou získává nadvládu rychleji, než ho alkohol stíhá otupovat. „Když si ale vzpomenu, jak jsem se cítila, zatímco se mě ta novinářka vyptávala, říkám si, že bych spíš měla světu říct, ať se jde bodnout, místo abych před ním uhýbala.“

Brenna o mém setkání s paní Zeldou Smithovou ví. „Jo, no, Zelda by klidně člena kapely ojela, takže ta nemá co vrhat kamenem.“

„Po pravdě nechci, aby se mi veřejnost pletla do soukromí. Nikdy. Za to ale může fakt, že jsem obecně uzavřený člověk.“

„Nemusí se ti do soukromí plést. Slavní lidé své vztahy často tají. Teda...“ Omluvně se pousměje. „Tak dlouho, jak se jim to daří.“

Slavní. Nejradši bych se rozesmála. Nejsem slavná, Killian však je. A právě na jeho život se teď znovu upřou oči veřejnosti.

„Kdyby šlo jen o mě a o něj, asi by mi to tolik nevadilo, ale kluci se k sobě právě vrátili a je jasné, že Jax nechce, abych se k nim přidala.“

„Chráníš je.“ Zní upřímně překvapeně.

„To je snad špatně?“

Zamračí se a otočí se k té části místnosti, kde právě teď kluci postávají ve skupině a něčemu se smějí – teda kromě Rye, který vydává tak oplzlé zvuky, že se na něj raději nechci ani podívat.

Brenna se něžně pousměje, když Killian s Whipem ťuknou o sebe boky, jako by bandě žen, které se do nich už stihly zamilovat, ukazovali nějaký taneční pohyb. „Měla jsi je vidět, než Jax... Byli jako štěňata.“ Zasměje se a napije se. „To po pravdě my všichni. I Scottie. Byla to divoká nekonečná jízda. Párty, zábava a zas párty.“

Naplní mě prázdnota. Taková být nedokážu. Ani taková být nechci.

Brenna na mě pohlédne. „Byla to všechno jedna velká lež. Nebylo to skutečné. Když se Jax pokusil – Všechny nás to zničilo.“

„Killian mi říkal totéž – že to jimi otrásl.“

„Má pravdu. Přestali jsme být dětmi.“ Potřeše hlavou a stiskne lesklé rudé rty. „Ne že by to něčemu vadilo, Libby. Takový život nebyl zrovna zdravý. Ti kluci neměli nic, co by je drželo nohama na zemi. Nic, na čem by jim skutečně záleželo.“

Hudba se změnila na „Right Now“ od Mary J. Blige a jedna z žen vytáhne Killiana tancovat. Dovolí jí to. Nedělá nic nemravného, jen tančí. Nic to

však nemění na faktu, že ho ta žena osahává, do rytmu se kolébá a otírá se o něj.

Brenna mi tiše promluví do ucha: „Život jde dál, Libby. Kdybys ho zkoušela zastavit nebo vrátit zpátky, jen bys plýtvala energií.“

Sledovat Killiana při tanci mě bolí. Nedokážu se nadechnout. Nikdy jsem neměla sklony k žárlivosti. Můžu s klidným svědomím říct, že je to ta nejhorší emoce na světě. Právě teď se ve mně však svíjí, až mám pocit, že se snad pozvracím, protože jenom tak bych ji ze sebe dostala.

Všechno, co jsem mu doted' řekla, všechno, co mi řekl on, i všechno, co jsme udělali – to všechno se mi teď honí hlavou. Vzpomenu si na ten den, kdy jsem ho poprvé spatřila, rozvaleného na svém trávníku. Kdybych tehdy zvedla mobil a zavolala policii, místo abych se o něj postarala, nikdy bych se nedozvěděla, o co jsem přišla. Dál bych se schovávala před světem. Před životem. Před životem bez Killiana.

Když ta žena sjede rukou na Killianův zadek, vstanu a narazím přitom do stolu. Drinky vyšpláchnou a stůl zaskřípe.

„Omluv mě,“ zamumlám k Brenně, která mi jde moudře z cesty.

Můj odchod má do elegance daleko, spíš připomínám buldozer, který si razí cestu a všechno odhrnuje pryč. Killian překvapeně zvedne hlavu a zadívá se mi do očí. Přes tvář se mu mihne ustaraný výraz.

Jen na něj zírám. Opájím se pohledem na něj.

Na jeho vlasy zkrácené skoro k dokonale tvarované hlavě, výrazně ostré lícni kosti, na vějířky jeho řas a měkkou křivku rtů. Je to nádherný muž. V černé košili a černých kalhotách vůbec nepřipomíná vandraka, kterého jsem našla opilého na trávníku. Tady je z něj upravený milionář, pohodářský rocker, nedotknutelný idol, z nějž si chce každý urvat svůj díl.

Obklopují ho lidé a tvoří tak živou bariéru mezi ním a mnou. Nevšímám si toho. Nic z toho není skutečné.

Nepřestává se mračit, zatímco si odhodlaně vykračuju. Srdce mi v hrudi divoce buší. Nevím, co v mém obličejí spatřil, avšak pečlivě udržovaný výraz se mu roztrhne. Jeho tmavé oči prozrazují, že pochopil. Narovná se. Omluví se a elegantními, ráznými kroky odejde.

Hluboko v nitru se začnu trást. Touhu dokážu opanovat. Emoce, již spatřím v jeho obličejí, jako by věděl – protože to ví – že se v nitru rozpadám na kusy, mi však vžene slzy do očí. Dvakrát zamrkám, vydám se k němu a prodírám se davem.

Setká se se mnou na půl cesty a zastaví se. Svou výškou brání ostatním, aby na nás viděli. Zkoumavě ke mně shlédne. „Elly May?“

Zvednu k němu oči. „Vandráku z trávníku.“ Vezmu jeho tvář do dlaně. Má ji zhrublou strništěm. Přitáhnu si ho k obě. Naše rty se setkají, jeho tázavé, moje toužebné. A pak vydá tichý zvuk, skoro povzdech, jen hrubší, vášnivější. Obejme mě, přivine si mě k sobě, pootočí hlavu a políbí mě tak, až je mi z toho slabo v kolenou. Killian mě však spadnout nenechá.

Tady, na tanečním parketu, se líbáme, roztouženě, hříšně, s nevyřčeným vyznáním: *Mrzí mě to. Já vím. Potřebuju tě. Potřebuju tě víc.*

Když se od sebe konečně odtáhneme, na rtech mu pohrává úsměv. Proplete se mnou prsty. „Tak dobře.“

Opět se dotknu jeho tváře. „Obdivuju tě, Killiane Jamesi. Ať už to dopadne jakkoli, nechci tě tajit, jako bych se za tebe styděla. Chci, aby to všichni věděli.“

Usměje se ještě víc a přitiskne čelo na moje. „Mám pocit, že teď už to všichni vědí.“

Přitulím se k němu. „Dobře. Tak aspoň nemusím platit za billboard.“

Krátce se zasměje. Uchopí mě na zátylek a jemně mi ho stiskne. Zavřu oči.

„Měli bysme jít,“ zašeptá. „Než si tě vezmu přímo tady na parketu.“

Nepřestávám se křenit. „Přestěhuj si věci ke mně do pokoje. Nebo si je přestěhuju já do tvého.“

„Panenko.“ Znovu mě políbí, tentokrát něžněji, a přitiskne tvář k mojí. „Já taky, víš? Tak moc, až to bolí.“

„Už jste vy dva skončili?“

Jaxův podrážděný hlas nás okamžitě probere. Killian se narovná a otočí. Jax se na nás dívá tak znechuceně, až to doslova bolí. Nevím, jestli ho mám vůbec ráda, je to však Killianův nejbližší kamarád a je pro něj důležitý.

„Ano,“ prohlásí Killian pomalu, mrazivě. „Skončili jsme.“

Jax si odfrkne. „Já to kurva věděl. Uvažuješ pérem.“

Škubnu sebou. Killian mi sevře ruku ještě pevněji a přitáhne si mě k sobě.

Lidé kolem nás proudí a já si uvědomím, že je Brenna se Scottiem odvádějí pryč. Vyhazovač se činí a během několika vteřin je místnost prázdná.

„Jaxi,“ naléhá Killian, „tohle nezkoušej.“

„Proč ne? Myslíme si to všichni.“

Dojde k nám Whip. „*Všichni* si to teda nemyslíme.“

„Já si to teda rozhodně nemyslím,“ přidá se Rye. „Spíš že bylo na čase.“
Nadšeně se na mě usměje. „Kozy už polykat nebudeš.“

„To teda ne,“ uznám a pousměju se.

Ostatní tím asi trochu zmateme.

Jax si však odfrkne. „A přesto všichni moc dobře víte, co si myslím.“

„Proč mi to teda neřekneš na rovinu?“ zeptá se Killian. Z jeho hlasu zaznívá hedvábný, temný podtón, jaký jsem u něj ještě nikdy neslyšela.
Varování.

Jax ho buď neslyší, nebo je mu to jedno. „Jestli jsi chtěl vzít svoji šlapku na turné, stačilo říct. Nemusel jsi ji tahat na pódium a lhát kapele.“

Killian se ostře nadechne a pomalu vydechne.

„Nepraštím tě,“ prohlásí nakonec. „Zasloužíš si to, ale neudělám to. Aby bylo jasno. Tohle je naposledy, kdy jsi Libby takhle znevažil. Rozumíš?“

Jax na mě pohlédne. Všimnu si, že sebou škubne, jako by svých slov litoval, hned je to však pryč.

„Znevažil jsi sám sebe,“ opáčí, „když ses to rozhodl tajit a ještě předstíral, že ti jde o koncerty.“

„Máš pravdu,“ ozvu se, než na to stihne Killian zareagovat. „Právě proto už nic tajit nebudeme.“

„Chceš ale dál předstírat, že sem patříš, co?“

Tak jo, tohle zbolelo.

Killian zavrčí a přikročí k Jaxovi. „Co máš sakra za problém?“

„Problém? Do prdele, lhal jsi. Nám všem.“

„Kámo,“ ozve se Rye a potřese hlavou. „Bylo přece jasné, že jsou spolu.“

„Fakt. Přestaň myslet prdeli,“ dodá Whip a pobaveně se na Killiana usměje. „To, že je do ní po uši zblázněnej, bylo jasné hned, jak začal skládat písně o jejím hlasu. Navíc po sobě každou chvíli házeli zamilovaný pohledy a ani se je nijak extra nesnažili utajit.“

Killian přimhouří oči. „Tys to věděl, a stejně jsi ji chtěl pozvat na rande?“

„Ne, dělal jsem si z tebe prdel, Káčko. Měl bys vidět, jak ses tvářil. Myslel jsem, že snad něco rozmlátíš.“ Whip se rozesměje.

„Chtěl jsem rozmlátit *tvůj* ciferník,“ zamumlá Killian, našťavaně však už nevypadá. Teda aspoň ne našťavaně na Whipa. Obrátí pozornost zpátky k Jaxovi. „Míval jsi na víc.“

„A tys se mnou mluvil na rovinu.“

Killian povytáhne obočí. „Chápeš to pokrytectví, co tu teď předvádíš?“

Jax zbledne v koutcích rtů. „Fakt hezký.“

„Jaxi,“ ozve se Whip, Jax ho však zpraží pohledem.

„Tohle jsme teď fakt nepotřebovali,“ prohlásí a bez dalšího slova odejde.

23. kapitola

Killian

„Lib?“ zašeptám do tmy hotelového pokoje.

Odpoví stejně tiše. „Ano?“

„Když jsem ti řekl, že jsem nikdy neměl přítelkyni, neudělal jsem to proto, abych u tebe získal nějaké body. Chtěl jsem tě varovat.“

Ozve se zašustění a Libby se zvedne na lokti. Přes rameno jí spadnou hebké kadeře vlasů a jejich konečky mě zalechtají na paži. „Varovat?“

Převalím se na bok a zvednu pramen jejích vlasů. „Sám netuším, co to dělám. Asi pěknou blbost.“

„Killiane, o čem to mluvíš?“ Nezní podrážděně, spíš pobaveně.

Moje oči se už přizpůsobily tmě natolik, že rozpoznám její obrysy. Nahá a omámená po hodinách sexu je tak překrásná, až se skoro nedokážu soustředit. Povytáhne však obočí, jako by mě pobízela, ať spustím.

„Omlouvám se,“ vyhrknu.

„Cože? Za co?“ Potřeše hlavou. „To já bych se ti měla omluvit. Ublížila jsem ti. A to mě bolí.“

Vím, že kdybych ji teď políbil, už bych nepřestal. Proto ji jen lehounce zatahám za vlasy na znamení, že беру její slova na vědomí. „Nápodobně, panenka.“ Povzdechnu si dřív, než to v sobě stihnu potlačit. „Měla jsi pravdu. Občas příliš tlačím, jenom abych získal to, co považuju za nejlepší, a moc si věci nepromýšlím. Dneska se to všechno podělalo. Přesně, jak jsi předpovídala.“

Média se právě teď můžou zbláznit. Zatím jsem jí neřekl, jaká bouře se rozpoutala na sociálních sítích ani že svět chce znát náš příběh – a dozvědět se všechno o ní. Tady v tomhle pokoji tomu nechci dávat prostor.

Chvilí mlčí a pak mi položí horkou dlaň na hrud'. Hladí mě a já zavru oči. „Oba jsme se mýlili. A oba měli pravdu.“

Vydechnu a pohlédnu na ni. „Brenna bude muset vydat prohlášení, že jsme se do sebe zamilovali během turné. Nic víc jim neřekneme.“

Libby svraští obočí. „Proč?“

„Protože tvoje štěstí je pro mě důležitější než cokoli jiného.“ Žaludek se mi sevře temnou, ošklivou lítostí. „A k čertu s každým, kdo se k tobě bude chovat tak jako dneska Jax. I za tohle se omlouvám, Lib. Moc mě to mrzí.“

Vyjede rukou k mému krku, skloní se a políbí mě na hrud', přímo nad srdce. Hebkými rty mě políbí na bradavku a pak ji lehce stiskne zuby. V odpověď zatnu břicho a v mém unaveném, avšak stále nedočkavém penisu se zvedne povědomý žár. Libby mě ještě jednou něžně políbí a potom se zapře pažemi o moji hrud'. „Slib mi něco.“

„Cokoli.“ Sevřu ji kolem pasu a přitáhnou k sobě.

Usměje se. „Možná budeš litovat, že jsi odpověděl tak rychle.“

„Nikdy.“ Políbím ji do ohbí krku a pohladím po vlasech.

„Nezlob se na Jaxe.“

Sakra. Odtáhnou se, abych se jí mohl zadívat do očí. „Pocity se dají dost těžko ignorovat, Lib. A mě fakt kurevsky našťoval.“

Špičkou prstu mi objede obočí. „To vím. Jenom tě prosím, aby ses nezlobil. Potřebujete se.“

Chtěl bych něco namítnout, to už však dodá: „A když se na něj zlobíš, nejsi šťastný.“

„Občas mi vážně vadí, že se ve mně tak vyznáš,“ zabručím.

„Má právo se zlobit. Udělala jsem chybu, neměla jsem tě prosit, abychom náš vztah před tvými přáteli tajili. Ráno se jim omluvím.“

Zaskřípu zuby. „Tak to doufám, že se ti taky omluví. Neměl ti říkat, že –“

„Killiane,“ zastaví mě. „Nech to plavat. Nechci litovat toho, co jsem dneska udělala.“

„Litovat?“ Odfrknu si a přetáhnou si ji na sebe, kam taky patří. Její měkká prsa mi spočinou na hrudi a já si spokojeně povzdechnu. „To se ani neopovažuj. Bylo to zatraceně sexy. Jak z *Důstojníka a gentlemana*.“

Zahihňá se. Bože, jak miluju, když se moje holka hihňá. Potřebuje do života trochu odlehčení. „Na čem jedeš?“

„Vážně to bylo sexy,“ stojím si za svým a políbím ji na špičku nosu. „Skoro jsem čekal, že mě zvedneš do náruče a odneseš pryč.“

Teď už se směje naplno. „Blázínku.“

Přikývnu. „A moc se mi líbilo, když jsi žárlila.“

„Nežárlila jsem,“ namítne a znechuceně nakrčí nos.

„Ale ano.“

„Ani zdaleka.“

„Hodně jsi žárlila. Úplně jsi zezelenala. Slušelo ti to, ale ne tolik jako teď, když jsi po sexu celá zrudovělá a chceš ještě. A to nevadí. Dám ti to. Se mnou to máš snadný.“

Celá se chvěje smíchem a hebká křivka jejího břicha se mi tiskne k tvrdému penisu. Znovu potřese hlavou. „Bože. Od tebe to budu chtít pořád.“ Oči se jí v matném světle lesknou. „A žárlila jsem.“

„A dost.“ Převalím ji a uvězním ji pod sebou. „Dneska se nevyspíš. Protože si s tebou chci pár věcí ujasnit a chvíli to potrvá.“

Libby

Killian se na mně uvelebí a zapře se o nadloktí.

„Už žárlit nebudu,“ oznámím mu, než stihne promluvit. Je to můj protiúder, protože žárlivost je malicherná emoce, s kterou, pokud do toho budu mít co mluvit, nechci mít nic společného. „Byla to jen taková vzácná anomálie.“

„Dobře,“ odpoví klidně, jako by mu vyhovovalo cokoli, co bych řekla. Asi mě jen chce uklidnit. Maličko povytáhne obočí a v očích mu pohrává úsměv. „Dala jsi dneska najevo, že ti patřím, protože jsi žárlila?“

„To je přece jasné.“ Dlouhnu ho do boku, až vyjekne, a pak zvažním. „Po pravdě jsem uvažovala, jaký by byl můj život, kdybych tě nikdy nepotkala a kdybys nebyl jeho součástí. To už prostě nejde.“

„Nikdy se nedozvíš, jaký by býval byl,“ zašeptá. „Protože tě nikdy nenechám odejít.“

Vezmu ho za zátylek a políbím ho. Povzdechne si a poddá se polibku.

„Štvalo mě, když jsem viděla, jak tě ty ostatní ženy osahávají,“ přiznám upřímně, protože si to zaslouží.

„Štve mě, když mě ostatní ženy osahávají,“ zašeptá mi do rtů. „Polib mě, ať je mi líp.“

Poslechnu a vrhnu se na jeho ústa, protože Killian chutná tak dobře a protože bez ohledu na to, kolikrát se ho dotknu, stejně chci ještě.

Celá roztřesená mu ovinu nohy kolem pasu a přitáhnu si ho k sobě.

Vlní se mi vstříc, přiráží boky do mých, drží se mě, jako by se mě nemohl nabažít.

Jednou rukou mě pohladí po krku, druhou nechá klesnout mezi nás. Jeho prsty vyhledávají mé, navádí je o něco níž. Když ho uchopím do dlaně,

zasténá.

„Tohle je jenom tvoje,“ prohlásí a přirazí mi do ruky. „Jako jeho majitelka máš povinnost se o něj dobře starat.“

Usměju se mu do úst. „Hm, vážně?“

„Ano...“ Jemně mě kousne do brady a prolíbá si cestu po mém krku. „Hlad’ ho, líbej ho, v noci ho zahřívej a ve dne zaměstnávej.“

Pohladím ho po celé délce a stisknu mu žalud. Killian spokojeně zamručí.

„Přesně takhle. Ano.“ Vsaje do rtů kůži na mém krku. „Abys věděla, moc rád by trávil co nejvíc času se svojí novou nejlepší kamarádkou Krásnou kundičkou.“

Tiše se zasměju, tělo mi však zahoří. Jsem k smrti utahaná a rozbolavělá. Milovali jsme se celou noc, a stejně ho chci zas v sobě. Chci, aby do mě vstoupil s tím tichým, hladovým zavrčením, které pokaždé vydává. Z té představy se mi zamotá hlava. Palcem mu obkroužím žalud, který se už leskne prvními kapkami. Touží po mně.

„Jestli je jenom můj,“ zašeptám a něžně ho kousnu do ucha, „možná by se nemusel na návštěvu vymodit.“

Killian znehybní. Jeho horký dech mě zahřeje na krku. „Chceš říct, že do tebe mám jít naostro?“

Nepoznám, jestli se mu hlas sevře překvapením, nebo obezřetností. Ještě nikdy jsem klukovi nenavrhlá, abychom na to šli naostro. Nikdy jsem po tom ani netoužila. Dokud jsem nepoznala Killiana.

„Ty nechceš?“ zeptám se, teď už taky obezřetně. „Protože nevádí, jestli —“

„Chci to,“ vyhrkne zastřeně, naléhavě. Oči mu těkají po celém mém obličeji. „Bereš prášky?“

„Nechala jsem si dát injekci. Můžeme tři měsíce v klidu plachtit. Obrazně řečeno.“

Na tváři se mu rozlije ten starý známý domýšlivý úsměv. „Uvědomuješ si, že sex bez ochrany naznačuje dlouhodobý vážný vztah, že jo? Neřekla bys: ‚Jdi do mě naostro‘, kdybys to se mnou neviděla na dlouho.“

Zvednu hlavu. „Doted’ jsem s tebou byla vážně šťastná, Killiane Jamesi.“

Kůži mi ovane jeho tiché uchechtnutí. „Já budu šťastný, až budu v tobě.“ Otráveně si odfrknu a jemu zasvítí oči. „Zlato, vidím to s námi na dlouho.“

S těmi slovy do mě pronikne tím příliš silným, příliš tvrdým, příliš zatraceně dokonalým penisem.

První příraz mi vždycky přivodí šok. Moje tělo odpoví na ten vpád vlnou čirého chtíce a trochou slastné bolesti. Takové je ovšem naše spojení vždycky. Naše těla se zas a znovu poznávají tím nejzákladnějším způsobem, z kterého se mi svírá srdce.

Killian do mě vstoupí a já jsem náhle celá. Takhle jednoduché to je.

Vím, že to cítí stejně, protože si zhluboka povzdechne a tělo se mu otřese. Nepřestane, dokud není docela ve mně – obrovský, odhodlaný, úžasný.

„Hej,“ vybídne mě tiše, když se zastaví. „Podívej se na mě.“

Otevřu víčka. Tělem se mi jako tekutý zlatý žár rozlévá lenivá malátnost.

Oči mu září city. „Ty a já, Libby. Zůstaneme spolu a všechno se vyřeší.“

Věřím mu. Tady ve tmě, obklopená jeho silou, věřím, že nás nic a nikdo nerozdělí.

24. kapitola

Libby

Seattle. Studený. Deštivý. Nádherný. A také poslední zastávka na americké části našeho turné. Odtud zamíříme do zahraničí – jako první nás čeká Berlín. Netuším, proč budeme létat chaoticky sem a tam, Brenna mi ale vysvětlila, že to je kvůli promotérům koncertů a programům jednotlivých koncertních hal. Je mi to jedno, hlavně se těším do Evropy a nemůžu se dočkat.

Nejdřív ale Seattle. Ubytujeme se v hotelu a pak i s kluky nasedneme do Whipem pronajaté dodávky. Řídí a pro jednou je tu jen nás pět. Žádní bedňáci, manažeři, asistenti nebo novináři. Je to docela prima.

Jako první zastavíme v kavárně Ladro, kde dostanu latté s tak krásně vyvedenými srdíčky v pěně, až se ze sklenice ani nechci napít. Přesto se napiju, protože z vůně pražené kávy se mi sbíhají všechny sliny. Má sytou krémovou chuť a je nepředstavitelně lahodná. Zasténám a ani trochu se za to nestydím.

Kluci se uchechtou, ale i oni se pustí do svých nápojů.

Po několika bocháncích a další rundě kávy – tentokrát servírované v kelímcích, které si vezmeme s sebou, protože je to zatraceně dobrá káva – zamíříme do Aberdeenu a Memorial parku Kurta Cobaina. Právě tady byl rozptýlen Cobainův popel, proto tohle místo kluci považují za jeho hrob. Chtějí mu tu vzdát úctu.

K parku dojedeme, právě když se na něj snese mlha. Park je malý a liduprázdný, není v něm nic moc k vidění. Po pravdě mě to tu deprimuje. Mine nás bezdomovec, míří k mostu, který se klene nad řekou, zatímco mlčky postáváme u kamenného pomníku ve tvaru kytary.

Killian mě objímá kolem ramen, tiskne si mě k sobě, z mojí druhé strany stojí Jax, schoulený jako my všichni. Věřím, že i Killianovi připadá tohle místo smutné, nejvíc ze všeho mě však zaujme Jaxův výraz. Připadá mi utrápený a trochu nazelenalý.

Vím, že Cobain byl jeho idol. Jsou si podobní – oba levorucí kytaristi, oba se proslavili s omračující rychlostí a oba svoji slávu nezvládli.

Cobainovi se naneštěstí a na rozdíl od Jaxe podařilo vzít si život.

Netuším, na co Jax myslí, nemůžu si však pomoci a vezmu ho za ruku. Při prvním doteku ztuhne a ostře se nadechne. Nepřekvapí mě to. Od chvíle, kdy se dozvěděl o mém vztahu s Killianem, jsme toho spolu moc nenamluvili. Nechoval se ke mně neurvale ani se mi nevyhýbal, ale rozhodně zacouval hlouběji do své ulity.

Nevzhlédnu k němu, jen mu stisknu ruku, abych mu tím dala najevo, že jsem tady a že pokud mi to dovolí, budu jeho kamarádkou.

Jeho studené prsty se chvíli ani nepohnou a pak mi ruku pomalu stiskne.

„Love Buzz“ byla první píseň, kterou jsem se naučil hrát na baskytaru,“ zavzpomíná Rye. Pak se zasměje. „Až o pár let později jsem se dozvěděl, že to byl od Nirvany cover.“

„Když se jim nějaký song líbil, hráli ho,“ dodá Killian. „Nehráli si na to, že budou dělat jenom vlastní písně. Šlo jim hlavně o hudbu jako takovou.“

Jaxovi se na rtech mihne úsměv. „Vzpomínáte, jak jsme se jeden čas snažili zpívat jako Kurt?“ Pohlédne na Killiana. „A tys pak přišel o hlas.“

Všichni se rozesmějí, jen Killian sebou škubne. „Ježíši. Můj hlas pak zněl jako býk při kastraci.“

Uchechtnu se. Zvlášť protože Killianův hlas se podobá hlasu Chrise Cornella.

„Na vysoké mi někdo podstrčil ‚speciální brownies‘,“ svěřím se jim. „Netušila jsem, co v nich je. Nakonec jsem tancovala na koleji po pokoji a zpívala ‚Heart-Shaped Box‘.“

„Dal bych majlant, abych to mohl vidět,“ poví mi Killian. „Obrovskou kopu peněz.“

„Asi jsem v tu chvíli myslela hlavně na jídlo, protože jsem zpívala: ‚Hej, Blaine, mám talíř modrej! Propadám se hlouběji do černý rejže hromady.‘“

Kluci se rozřehtají. Přidám se k nim, dokud náš smích neodezní.

Ještě chvíli tu stojíme mlčky, pohroužení do vzpomínek. Pak mě Jax pustí a všichni se vrátíme k dodávce. Na cestě si všimnu, že má Killian rudé oči. Tak jsem si dělala starosti o Jaxe, až mě vůbec nenapadlo, jak to tu zvládnou ostatní. To, co jsem pro jejich kamaráda udělala já, pro něj mohli udělat i oni.

Killian se na mě však pousměje.

„Děkuju,“ poví mi tiše, krátce zaletí pohledem k Jaxovi a něžně mě políbí. „Potřeboval to.“

O několik hodin později se u bazénu na střeše hotelu zúčastníme večírku hudebního vydavatelství Kill Johna. Nálada se mi nijak nezlepšila. Výhled na Pugetův záliv bere dech a jídlo je výborné, ale lidi? Hlasití a falešní.

„Dneska tě nespustím z očí, maličká.“ Objeví se u mě Whip a napůl mě pevně obejmě. Málem se udusím lososovou jednohubkou.

„Čemu vděčím za takovou poctu?“ zeptám se a setru si drobek ze rtu.

S přísným výrazem v pohledném obličejí se rozhlédne po hostech.

„Piraně dorazily v plné polní. Člověka by tu sežraly zaživa.“

Opravdu tu je hodně nádherných žen a hodně kravatáků, jak Killian přezdívá vedoucím hudebního vydavatelství. Nevím, z čeho je Whip nervózní víc. Mně se tedy rozhodně nelíbí, že si mě kravatáci prohlížejí, jako bych byla pouliční pes, který se na tenhle večírek omylem zatoulal. Možná si to ale jenom představuju.

„Potřebuju, abys hrála moji holku, víš jak – jako když gay občas potřebuje holku jako zástěrku,“ vysvětlí Whip.

„Ty jsi bi?“ zeptám se, protože to opravdu nevím.

Pohlédne na mě a modré oči se mu zatřpytí. „No, v pubertě jsem si říkal, že bych si mohl sexuální život trochu ozvláštnit, ale ptáci se mnou nic nedělají. Zajímají mě jenom číči.“

Obrátím oči v sloup, když se mi najednou kolem pasu ovine mužská paže. Tenhle dotek znám.

Killian střelí po Whipovi pohledem. „Sežeň si vlastní babu, kamaráde.“

„To jsem zkusil. Jsi mě předběhl.“ Whip na mě mrkne.

„Co se stalo s tou reportérkou, se kterou jste po sobě lezli v kině?“ zeptám se.

„Tys to viděla?“

„Všichni to viděli,“ prozradíme mu s Killianem naráz.

Whip nasadí grimasu. „Jak se ukázalo, asi si řekla, že nejlíp ze mě dostane informace tak, že je ze mě vysaje skrz penis.“

„To zní dost pracně,“ směje se Killian.

„Spíš jako ztracený případ.“ Whip se ostře nadechne nosem a pak uznale dodá: „Měla ale vážně skvělou techniku.“

„La-la-la,“ zpívám. „Já tě neslyším!“

Whip se rozesměje a Killian mě zezadu obejmě kolem ramen.

„Jo,“ dodá Whip. „Předběhls mě.“

Killian se na vteřinu dotkne tváří mojí a pak mě políbí na spánek. „Očividně si myslíš, že když jsme falešní bratraci, nezmlátím ho. V tom se ale mýlí.“

Oba se na sebe zubí, proto se rozhodnu to ignorovat.

„Falešní bratraci?“ podívám se.

„Holky si dřív myslely, že jsme příbuzní, protože jsme si podobní,“ prozradí mi Whip. „Namlouvali jsme jim, že jsme bratraci. Je to divný, ale o to víc nám holky dávaly.“ Zamračí se. „Ženy jsou zvláštní stvoření.“

Se smíchem se přivinu do Killianovy náruče. Je horký, pevný a celý můj. „Když to říkáš. Podle mě to spíš bude tím, že jste sexy, než že byste byli příbuzní.“

„Vidíš?“ vyhrkne Whip nadšeně. „Podle ní jsem sexy.“

„Podle ní jsem sexy víc než ty,“ opáčí Killian. „Že je to tak, zlato?“

„Nejvíc sexy ze všech je Scottie,“ rozhodnu.

Killian se uchechtne a ruka mu sklouzne o něco níž. Prsty ukrytými pod ohnutou paží mě pohladí po straně řadka a něžně mi ho stiskne horkou dlaní. Zavrtím se a na tváři ucítím jeho úsměv. „Když to říkáš, panenka.“

Drzoun jeden.

Whip obrátí oči v sloup, přesto se ke mně nakloní a krátce mě políbí na tvář. „Až se budeš chtít tohohle žabaře zbavit, víš, kde mě najít.“

Poplácá Killiana po rameni a zmizí v davu.

„Můžeme už jít?“ zeptá se Killian. Jeho ruka má pořád napilno, pomalu mě hladí a každý dotek je těžší, přímočařejší. Znovu se ošiju a přitisknu zadek k jeho zvyšujícímu se zájmu. Tiše zavrčí a přirazí ke mně.

„To nejde,“ zašeptám, i když bych na to nejradši kývla. „Slíbil jsi Scottiemu, že si hezky popovídáš s novináři.“

Killian si povzdechne, naposledy se mi otře penisem o zadek a pustí mě. „Dobře, fajn. Ale nezdržíme se.“

Dívám se za ním, protože na jeho zadek v obnošených džínách je vážně nádherný pohled. Už teď lituju, že jsem se rozhodla zachovat slušně.

„Páni,“ ozve se ze tmy mužský hlas. „Ty sis fakt Whipu Dextera a Killiana Jamese omotala kolem prstu. Musíš bejt fakt dobrá.“

Barový stůl vedle mě je ponořený do stínů a stojí stranou hlavního dění. Doteď jsem o tom muži neměla ani ponětí.

Přistoupí ke mně a na první pohled je jasné, že si o sobě myslí, jaký není kanón. Na sobě má obepnuté černé kožené kalhoty a volnou bílou

hedvábnou košili. Nejradši bych se ho zeptala, které kapele z osmdesátek vyraboval šatník. Je velmi pohledný a působí sebevědomě – tmavé vlasy mu spadají přes obočí, má plné rty a jemné, skoro dívčí rysy.

Dívám se na něj, aniž by na mě udělalo sebemenší dojem, jak si nenuceně shrne vlasy z obličeje.

„Dobrá v čem?“ zeptám se. Tedy, odpověď znám. Jen chci, aby to řekl nahlas.

„Šukáš s oběma?“ Vycení zuby. „Nebo možná s celou kapelou?“

„Na něco se tě zeptám. Opravdu si myslíš, že je vhodné tohle někomu říct?“

Hezoun nasadí nevinný úsměv. „Ale no tak. Dělán si srandu. Vážně. Vím, jak to chodí. My nováčci se nikam nedostaneme bez trochy přesvědčování.“ Nabídne mi ruku. „Jsem Marlow.“

Pohlédnu na jeho nataženou dlaň. „Marlowe, je mi jedno, jestli jsi někomu vykouril péro, abys dostal pozvánku na tuhle akci, nebo ne, ale neměl bys začínat konverzaci s ženami takhle neuctivě.“ Odstrčím se od stolu. „Když mě omluvíš.“

Na rameno mi dopadne tvrdá ruka a otočí mě. Ten muž je děsivě silný – což jsem vůbec nečekala, protože vypadá, že váží tak šedesát kilo. Zabodne do mě rozzuřený šedý pohled.

„Ty máš ale nervy,“ zavrčí a zaboří mi prsty do kůže. „Já jsem uznávaný umělec. Co seš ty? Zasraná děvka Killiana Jamese.“

„Sundej ze mě –“

Přistoupí ke mně, až zády narazím do stolu. „Co takhle být trochu milejší? Prátelejší?“

V tu chvíli si všimnu, že má zastřené oči a rozšířené zorničky. Rozptýlí mě to. Bez varování mi chytí ňadro a stiskne. Tvrdě.

Odpor, vztek, šok – to všechno mě zaplaví. Na vteřinu se nedokážu ani hnout. A pak nade mnou převezme vládu vztek. Ruka mi vyletí a zabodnu mu prsty do očních důlků.

Muž zaře, klopýtne a já mu rychle vrazím koleno mezi nohy. Bohužel ho zasáhnu do stehna. Přesto je omráčený, zběsile mrká a nadává.

Vím, kdy utéct. Otočím se, až se mi podpatky zabodnou do podlahy. Srdce mám až v krku. Chci pryč. Slyším ho za sebou.

„Zasraná děvko!“ Na odhalených zádech mě škrábnou nehty. Chytí mě za top a látka se roztrhne. Ten zvuk mi burácí v uších.

Ruce mi vyletí k topu a pevně si je přitisknu k hrudi, aby mi látka nesklouzla ještě níž. Možná vykřiknu, nejsem si tím ale jistá, protože se ozve hlasitý řev, který všechno přehluší.

Náhle se u mě objeví Killian. Snese se na nás jako smrt. Vzlyknu. Jeho výraz mě po pravdě děsí, přestože vím, že není mířený na mě. Prožene se kolem mě a s rozzuřeným řevem popadne Marlowa za krk.

Muž nemá sebemenší šanci. Killian s ním mrští na beton. Nepromluví, nezaváhá, rovnou do něj začne bušit pěstmi. Je to děsivé, brutální.

Kolem mě se shlukne dav. Fotoaparáty v mobilních telefonech blýskají, jiní všechno nahrávají na kameru. Kolem mě se proženou tři další muži. Whip, Rye a Jax.

Snaží se Killiana odtáhnout od vzdorujícího Marlowa, kterému se podaří zasadit ránu. Ne že by ji Killian cítil. Vzpíná se Whipovu a Jaxovu sevření.

„Nechte mě být! Ty hajzle...“ S těmi slovy do Marlowa kopne. Do rvačky se vrhne sekuriťák.

Polknu další vzlyk. Na ramenou mi přistane něco hebkého a teplého – bolerko poseté korálky. Žena po mém boku, se zlatě naličenýma očima, se na mě pousměje.

„Nic jiného nemám.“ Obejme mě a povytáhne mi bolerko výš na odhalených ramenou. „Není ti nic?“

Je to jedna ze skalních fanynek. Znam ji od pohledu. Její laskavost mě udolá. Rozpláču se. Připojí se k nám dvě další ženy, přistoupí těsně ke mně a chrání mě před objektivy kamer.

Možná že Killinův vztek vyprchá. Možná že mě slyší. Ať už je důvod jakýkoli, setrese ze sebe Jaxe s Whipem a zavrčí: „Už jsem klidnej.“

Vyhledá mě pohledem a zlý výraz v jeho obličeji vystřídá utrápenost. Dojde ke mně. „Lib.“

Popadnu ho za košili a on mě obejmě. Tělo má vlhké potem. Pak už se všechno děje jako v mlze a my vyrazíme do svého pokoje. Ještě předtím však zahlédnu Scottův výraz. Zuří.

„Co to mělo sakra být?“

Killian vzhledne ze svého místa na gauči a upře na Scottieho mrazivý pohled. „To jsem jenom zmlátil jednoho zmrda.“

Doted' se nepřestal třást a ani mě nepustil. I když mu doktor ošetřoval napuchlou a pohmožděnou ruku – a navrhl Killianovi, že by si měl zajít

na rentgen pro případ, že si zlomil kost – mě objímal a pevně svíral. Pustil mě, jenom aby si svlékl košili, kterou mi vzápětí oblékl.

Scottie si odfrkne. „Ten zmrď je do prdele Marlow. Nejnovější a nejžádanější hvězda tvého vydavatelství.“

Hezké. Tíživý pocit v mém nitru zesílí.

„Jestli ho ještě někdy uvidím, budou ho muset krmit sondou,“ vyštěkne Killian.

„Tak jako tak,“ odpoví Scottie, „jsem se ptal Libby, ne tebe.“

Všichni se na mě zadívají – kromě Killiana, který si mě jen přivine ještě blíž. „Nech ji sakra na pokoji. Už tak toho má za sebou až moc.“

„To nevadí, Killiane.“ Pohládím ho po předloktí, snažím se ho uklidnit. Zamručí, ale přece jen se maličko uvolní.

Scottie, Jax, Whip, Rye a Brenna čekají. Zhluboka se nadechnu, protože i jen z těch vzpomínek se celá třesu.

„Objevil se u mě zničehonic,“ začnu. „Řekl, že bych měla...“ Pohlédnu na Killiana.

Ztěžka si povzdechne. „Prostě to řekni, panenka. Nepůjdu si ho najít.“

Nevím, jestli bych tomu měla věřit.

„Navrhl, že když už obsluhuju všechny členy Kill Johna, měla bych totéž udělat i pro něj.“

„Hajzl,“ zavrčí Killian.

„Chujorypák,“ uleví si Whip.

Ostatní mlčí. Čekají, co dodám.

„Já... hm... Řekla jsem mu, co si o tom myslím, a pak jsem chtěla odejít.“ Po páteři mi přejede mrazivý strach. Jsem v bezpečí. Vím to. Avšak necítím se tak. Killian po mém boku se napíná víc a víc. Ted' už sebou skoro škube.

Několikrát zamrkám. „On... hm... Chytil mě za prso.“

Killian vydá zvuk, který si ani neumím vyložit. Náhle se ocitnu na jeho klíně a v pevném objetí. Chvilí dýchám a pak dodám: „Celé je to moje vina.“

„Tak to ani náhodou,“ zavrčí Killian.

„Není to tvoje vina,“ ozve se Brenna. Doted' mlčela, nyní však vidím, že se celá chvěje. „Rozhodně ne.“

„Chci tím říct, že když to udělal, dloubla jsem ho do očí a zkusila jsem mu vrazit koleno do koulí. Právě to ho rozzuřilo. Zasloužil si to, ale měla

jsem to s ním vyřešit v klidu, odejít o něco dřív.“

„Tak bych ho jenom zmlátil o něco dřív,“ ozve se Killian a přitiskne si obličej do ohbí mého krku. „Moc mě to mrzí, panenka.“

„Už je to v pohodě.“ Vyhrknou mi však slzy. Ještě nikdy mě nikdo fyzicky nenapadl. Na vysoké jsem pro všechny případy chodila na kurz sebeobrany, realita je však jiná a nedá se na ni tak snadno zapomenout.

Scottie si povzdechne a prohrábne si vlasy. „Není to ,v pohodě‘.“ Upře na mě ledový pohled. „Není vám nic?“

„Ne.“

„Dobře. Odpočiň si.“ Otočí se ke Killianovi. „Ty. Chci tu ruku v dlaze, kterou ti tu doktor nechal. Neopovažuj se odmítnout, jinak...“ Zvedne ruku. Připadá mi, že snad v duchu počítá.

„Jo, dám si ji do dlahy,“ ujistí ho Killian vyčerpaně. Už tak má prsty obalené v ledu. Bojím se na ně podívat. Ruku měl úplně nateklou a klouby popraskané a zakrvácené, než mu je doktor ošetřil.

Nakonec si Scottie povzdechne. „Musíme to vyřešit.“

„To nebude snadné,“ prohlásí Brenna rozvážně. „Celá rvačka byla natočena z mnoha různých úhlů a záběry běží na celém internetu.“

„Do prdele,“ uleví si Jax. Ani se na mě nepodívá, přestože ve vzduchu cítím tíhu jeho zklamání.

Je jedno, že jsme tady, protože si jedno sebestředné prase myslelo, že je v pořádku na mě sáhnout, nebo že jsem se bránila, jak nejlépe jsem mohla. Stejně mě bodá osten viny. To já se do toho zapletla. Všichni tady vědí, že by se Killian nepřestal ovládat, kdyby nemusel bránit moji čest.

Nedokážu se na nikoho z nich podívat.

25. kapitola

Libby

V noci, když se konečně dostaneme do postele, mě Killian dlouho zezadu objímá a tiskne se hrudí k mým zadům. Necháávám se unášet horkem, jež z něj sálá, a moje tělo i duše konečně dojdou klidu. Pomalu a zhluboka se nadechne mojí vůně, jako by si ji chtěl zapamatovat.

„Býval bych ho zabil,“ zašeptá mi do vlasů.

Ve tmě nahmatám jeho předloktí, jež si položil na moji hrud', pohladím ho po kůži a objedu svaly pod ní. „Ale neudělal jsi to.“

Tiše vydechne. „Přestal jsem se ovládat. Vůbec jsem nepřemýšlel, chtěl jsem ho jenom zmlátit.“

„Ted' už je po všem.“ Pod chladnými přikrývkami, s jeho horkou kůží na své, se cítím v bezpečí. A přestože se Killian dokáže sám ochránit, moc bych si přála, aby se i on cítil v bezpečí.

Pohladí mě po křivce ramene. „Nikdy jsem nikoho nepotřeboval, jenom kluky. Jsme si navzájem rodinou. Dávám na ně pozor.“

„Mlčím, jen ho hladím po silných kostech zápěstí a vnitřní straně předloktí. Kůži má jako hedvábí.“

„Zklamal jsem je, Lib. Měl jsem si všimnout, že to Jax přestává zvládat.“

„Killiane –“

„Potom, co se s tím pokusil skoncovat, jsem nás měl udržet pohromadě, ne se stáhnout.“

Přikrývky zašustí, když se k němu otočím. „Skoro rok jsem chodila každou noc do postele s výčitkami, že jsem měla zkusit tátu dohnat na odvykačku. Měla jsem se ozvat, místo abych odvracela oči.“ Vezmu Killianovu tvář, drsnou jednodenním strništěm, do dlaně. „Skoro jsem se na sebe ani nedokázala podívat do zrcadla, protože jsem si říkala, že kdyby se táta kvůli mně nevzdal kariéry, byl by šťastnější a tolik by nepil.“

Killian vytřeští oči, jako by ucítil prudkou bolest. „Ne, Libby. Nikdo, kdo tě zná, by nikdy nelitoval toho, že žiješ.“

Povzdechnu si a palcem se dotknu koutku jeho úst. „To je ale právě ten problém. Logika ti říká jednu věc, ale emoce pravý opak. Můžeš mi tvrdit,

že se ohledně táty mýlím. A já ti můžu tvrdit, že se mýlíš v tom, že bys kluky zklamal. Věřit tomu je ale mnohem těžší, že?“

Políbí mě na obočí. „Nechci tě zklamat, Lib. Právě teď ale nevím, jak tomu zabránit.“

„Připadám si stejně,“ zašeptám.

Přesune se na mě a složí na mě svoje tělo. Tady, ve tmě, se se mnou pomiluje. Dotýkáme se skoro zoufale – zkoumavě se líbáme, neohrabaně se hladíme. Každý náš pohyb doprovází bolestná něha. Každý dotek se počítá, připadá mi, jako by něco končilo a něco jiného začínalo.

Bojím se a nevím proč. Možná se bojím i on, protože mě nechce pustit. Ani když dojdeme k vrcholu, ani když se v brzkých ranních hodinách propadneme do spánku.

Probudím se sama. Killian odjel, aby si nechal zrentgenovat ruku pro případ, že by si v ní přece jenom něco zlomil.

Nasnídám se v pokoji. Návštěvu nečekám, takže když za mnou zajde Jax, překvapí mě to. Včera se na mě skoro nepodíval, jako by pohled na mě nemohl vystát.

„Dáš si kafe?“ zeptám se, když za mnou vejde do obývacího, kde stojí vozík pokojové služby.

„Jo, jasné.“ Palcem si bubnuje o stehno.

Už nějakou dobu spolu cestujeme, ale až na tu první noc, kdy se na mě přišel mrknout a našel mě vyděšenou z blížícího se vystoupení, jsme se spolu nikdy neocitli o samotě. Nejsme přátelé, za nepřítelé ho však nepovažuji. Bohužel netuším, jestli se k tomu staví stejně, nebo ne.

Mlčky popijíme vlažnou kávu, potom už to dál nesnesu. „Přišel jsi mě seřvat?“

Jax se usměje. „Máš sklony k teatrálnosti, víš to?“

„Ale no tak, včera večer ti vztekem šla málem pára z uší.“

Ústa mu škubnou. „Včera se všechno podělalo. Ve všech směrech.“

Přejeďu palcem po silné hraně šálku. „To teda.“

Jax odloží hrnek. „Ať si myslíš cokoli, mám tě rád, Libby. Jsi zatraceně talentovaná. Do tohoto světa patříš stejně jako my.“ Jeho slova mi vezmou dech, on však nedomluvil. „Moc mě mrzí, že na tebe ten sráč sáhl. Zasloužil si zmlátit.“

„Proč mám pocit, že za chvíli řekneš ‚ale‘?“

Zadívá se na mě zelenýma očima. „Vydavatelství si Killiana podá. Bez ohledu na to, že udělal správnou věc, poškodí to kapelu. A tebe.“

„To vím.“

„Vím, že to víš. Chápeš ale, jakou moc nad Killianem máš? Je naprosto jasný, že ti dá vždycky přednost před vším ostatním.“

„Co na to mám říct?“ zeptám se. „Mrzí mě, že se to stalo. Kéž bych tomu mohla zabránit. Nedokážu ale změnit to, jak na to Killian zareagoval.“

Jax si promne čelo a pak se na mě zadívá. „A v budoucnu? Až se objeví další podobní kreténi? Protože oni se objeví. Už teď ti to polovina veřejnosti dává za vinu. Jenom proto, že jsi žena a Killian se neovládá.“

„Paráda.“ Nejsem však překvapená. Dávat oběti za vinu, co se jí stalo, je v moderní společnosti běžné.

„Jo, paráda,“ zopakuje s povzdechem. „Nezvládne to – ne, když veřejnost odsuzuje někoho, na kom Killianovi záleží. Nezvládl to se mnou a už vůbec to nezvládne s tebou.“ Jax si klekne vedle mě. Oči má unavené, avšak vážné. „Není dne, kdy bych necítil důsledky toho, co jsem udělal. Ztraceně mě mrzí, že jsem jim ublížil. Zvlášť ale proto, že se kvůli mně Killian zhroutil. To on se mě snažil chránit před tiskem a nesl veškerou tíhu na svých bedrech.“

Po včerejším přiznání vím lépe než kdo jiný, jak moc Killian stále trpí. Pokusím se polknout, hrdlo se mi však sevře. „Proto jsi mě tu nechtěl?“

Jax přikývne. „Nevěděl jsem, co se stane, věděl jsem ale, že se něco stane.“ Smutně se zasměje. „Tak to na turné vždycky bývá. Uvědomoval jsem si, že na to Killian není připravený. Nevybudoval si kolem sebe obranné zdi.“

Ne, to nevybudoval. Já také ne. Oba kráčíme po světě obnažení a zranitelní. Připadám si jako nahý. Nesnesu však vědomí, že jsem také Killianovou slabinou. Svoje milované máte chránit, ne je vystavovat bolesti.

„Slib mi něco,“ zašeptám, protože mi selhává hlas. „Buď... k němu hodný. Postarej se o něj. Potřebuje to.“

Jax přikývne a mezi obočím se mu objeví napjatá vráska. Po jeho odchodu zamířím do jiného pokoje.

Scottie mi otevře po druhém zaklepání. To, co se chystám udělat, je zrada. Přesto mě to nezastaví.

„Můžu dál?“

Killian

„Moc nás to nepobavilo, pane Jamesi.“

Vysedávat u naleštěného konferenčního stolku v chladné hotelové zasedačce není moje představa dobré zábavy. Z dua, kterému přezdívám Smith Jedna a Smith Dva, mě tak akorát pálí žáha. Naproti mně sedí moji dva nejméně oblíbení zástupci hudebního vydavatelství, oba v totožných černých oblecích od Armaniho a na obličejích mají stejný vyčítavý výraz. Už jim chybí jenom sluneční brýle a sluchátko v uchu, aby vypadali jako agent Smith.

Jakmile jsem se po včerejším večeru uklidnil, začalo mi být jasné, že mě tahle schůzka nemine. Způsobíte scénu na večírku s představiteli vašeho průmyslu a něco si k tomu vyslechnete.

Když Kill John teprve začínal, museli jsme je poslouchat na slovo – účastnili jsme se večírků a akcí, na které nás posílali, vyraželi jsme na turné, kdykoli to po nás chtěli, ovládali každý aspekt našich životů. Ty dny jsou pryč. Jakmile dosáhnete na diamantové album, jako jsme to dokázali s *Apathy*, karta se obrátí. Kill John už nemusí nikomu lézt do zadku, teď se oni předhání, kdo z nich nám vykouří péro.

To však neznamená, že na to jistí představitelé vydavatelství čas od času nezapomenou, zvláště když ucítí ve vodě krev – na což očividně Smith Jedna čekal. „Nejdřív jsme museli vyřešit drogovou závislost Johna Blackwooda –“

„Nebyl na tom do prdele závislej,“ vyštěknu. „Měl klinickou depresi a já bych byl vážně rád, abyste drželi hu–“

Scottie zvedne ruku. „Co se stalo Jaxovi, nemá s událostmi včerejšího večera nic společného.“

„Dovolím si tvrdit opak,“ opáčí Smith Jedna. „Je to jen další dílek do skládačky katastrofy, v kterou se Kill John v poslední době proměnil.“

Vidění mi zastře rudá mlha. „Chlapi z Metal Death nechali v hotelovém pokoji vanu plnou skutečných hoven, ale vám vadí, že jsem bránil ženu?“

„Poškozené vybavení se dá vyřešit v tichosti,“ odsekne Smith Jedna. „Vy jste na druhou stranu napadl muže v místnosti plné novinářů.“

„To jsou jen detaily.“

„Zranil jste nás nejnovější talent, zlomil jste mu nos a roztrhl mu ret, protože neumíte udržet kalhoty zapnuté.“

„Ne,“ odpovím přehnaně pečlivě, „toho mrňavýho zmrda jsem zmlátil, protože si neumí uhlídat ruce.“ Vycením na Smithe Jedna zuby. „Vidíte ten rozdíl? Protože je to fakt důležitý. Zkusíte to na ženu, která nemá zájem – zvlášť na moji ženu – a dostanete po čuni.“

Varování mu neujde. Přimhouří oči. „Propagační plány jsme museli odložit, dokud se Marlowovi nezahojí rány v obličeji. Zrušili jsme řadu akcí a přišli tak o tisíce dolarů.“

„Tak to byste si s ním asi měli promluvit o jeho chování. Zařídít mu veřejně prospěšné práce, aby měl čas přemýšlet nad svými hříchy.“

„Myslíte si, že je to k smíchu, pane Jamesi?“ Smith Dva klepne zlatým perem do desky stolu, jako by tak chtěl upoutat moji pozornost. „Protože vás ujišťuji, že vydavatelství to vtipné nepřipadá.“

„Ne,“ souhlasím. „Snaží se zamést pod koberec pokus o sexuální napadení. Tleskám.“

„A to nemluvím o tom,“ vloží se do toho Smith Jedna, „že jste si poranil *vlastní* ruku.“

Silou vůle nepohnu pod jejich pohledem ani prstem. „Je v pořádku.“

„Je pojištěná na miliony dolarů, pane Jamesi.“ Smith Jedna přede mě přesune štos papírů, jako bych si je měl snad přečíst. „Pojistné právě vzrostlo.“

Krátce, podrážděně se zasměju a pak zachytím Scottieho pohled. Doted' se do ničeho nemíchal a jen se skoro rozvaloval na židli. Smithové na sobě mají sice obleky od Armaniho, v porovnání se Scottieho na míru šitým oblekem však vypadají jako usmrkanci, protože jeho uhlově šedý zakázkový třídlílný oblek ušili přímo u Gievese a Hawkesa na Savile Row. Táta tam nakupuje, a to nevyznává tak přísná měřítka jako Scottie.

Už jen Scottieho vzezření dokáže člověka zastrašit. Stejně jako fakt, že ho nic nevyděsí.

„Marlow je hvězdička, která brzo zapadne,“ prohlásí Scottie znuděně. „Zato teď urážíte klienta, který vám vydělává nejvíc peněz. Navrhuju, abyste přestali marnit jeho čas touto schůzkou a věnovali svoje úsilí přemýšlení, jak celou záležitost lépe podat veřejnosti.“

Smith a Smith jen unisono mrkají a pak Smith Jedna ucedí: „Pan James podepsal smlouvu –“

„Pan James má padesát milionů sledujících jen na svém twitterovém účtu.“

To je pro mě novinka. Připojím se však ke Scottiemu a oběma mužům věnuju dlouhý pohled z kategorie: *Jak se vám to líbí teď, parchanti?* Beru cokoli, co zabere, aby dali mně i Libby pokoj.

Scottie vstane. „Nezamlouvalo by se jim, kdybyste se k jejich oblíbenci zachovali nevhodně. Nikdy nepodceňujte moc sociálních sítí ani fanatických fanoušků. A teď, když nás omluvíte, pánové, mého klienta čeká koncert.“

Smith Dva nás sleduje chladnýma očima. „Vyhrožujte si nám, jak chcete, pane Scotte, ale zjednáme pořádek. Už ani krok stranou, jinak ponesete následky.“

„Ti dva jsou osiny v zadku,“ bručím cestou ke svému apartmá.

„Mají ale pravdu.“ Scottie na mě upírá ostrý pohled. „To, co jsi udělal, byla hloupost. Ve všech směrech.“

„Děláš si prdel?“ Zpražím ho pohledem. „Fakt seš na jejich straně?“

Zastaví se a otočí se ke mně. Jsme skoro stejně vysocí, a tak si vidíme do očí. „*Podepsal* jsi s nimi smlouvu. *Můžou* ti znepříjemnit život, a kdyby chtěli, rozhodně taky můžou zavřít Libby dveře do tohoto průmyslu. Chtěli s ní podepsat smlouvu, právě teď ale musí řešit PR katastrofu, kterou jsi způsobil.“

Srdce mi poskočí a krev se mi v žilách promění v led. Jsem tak nedotknutelný, jak mi to dovolí. Mrzí mě ale, že jsem možná ohrozil Libertyinu budoucnost.

„Když tohle pomineme,“ pokračuje, „podařilo se ti upoutat na Kill Johna pozornost, ovšem ne jako na znovu sjednocenou kapelu, ale jako na smutný vtip, v kterém se Killian James rozzuřil doběla, protože Marlow, nová – a mladší – vycházející hvězda sáhla na nějakou couru.“

„Hej.“ Přistoupím k němu. „Takhle Libby neříkej.“

„Já jí tak neříkám. Oni ano.“

„Takže myslíš, že jsem měl toho hajzla nechat na pokoji?“

„Ne. Kdybych byl na tvém místě, udělal bych totéž. Moc rád bych tomu mizerovi urval ty jeho mrňavé koule a narval mu je do krku. Tím se však nemění fakt, že to musíme napravit. A rychle.“

„Sakra.“ S rukama v bok skloním hlavu a snažím se uklidnit dech. „Jak?“

Scottie nezaváhá. „Stáhni ji z turné.“

„Ne.“ Moje odpověď se roznese halou. „Myslela by si, že ji tím chci potrestat.“

„To z tebe mluví jenom strach. Jak se k tomu postaví, záleží na jejím egu. Skutečnost je, že se bude všemi těmi dodatečnými spekulacemi trápit a že vy dva budete neustále pod mikroskopem. Nicméně kdyby na to byla sama...“

„Sama?“

„Fanoušci si ji už zamilovali. Brennini lidé dostávají každý den stovky žádostí o Libertyino vystoupení. Právě teď má možnost prorazit. Nech mě, ať jí s tím pomůžu, dokud je o ni zájem.“

Nechci s tím souhlasit. Všechno ve mně řve na protest. Pokud odejde, ztratím ji. Právě toho se bojím. Jenom toho. Rozhodnutí však není na mně ani na Scottiem, ale na Libby.

Vím to, a přesto mě mrazí z představy, že ji předhodím vlkům. Chci, aby zazářila, a zároveň ji chci obejmout a přivinout si ji k sobě.

„Dneska ráno za mnou zašla. Chtěla si promluvit,“ prozradí mi Scottie. „Souhlasila, abych byl její manažer. Taky se zeptala, co by podle mě měla udělat, aby ti to usnadnila.“

Neměl bych to vnímat jako zradu, ale cítím to tak. Ne proto, že to chce zkusit, nebo že jí na mně záleží, ale že si o tom všem promluvila nejdřív se Scottiem, a ne se mnou. Nemám s vážnými vztahy žádnou zkušenost, jsem si ale jistý, že svěřovat se svému partnerovi s rozhodnutími, která vám ovlivní celý život, je klíčovým prvkem každého vztahu.

Rozbolí mě hlava a žaludek se mi obrátí, jako bych měl kocovinu. Chci strávit s Libby víc času o samotě, daleko od světa. To se však nestane. Chci udělat, co je pro ni správné, přesto stěží dokážu promluvit. „Co jsi jí řekl?“

„Aby se stáhla z turné.“

„Panebože, ty seš vážně vůl.“

„Jsem realista a myslím, že to Libby ví.“

Čelist mě bolí od toho, jak drtím zuby. „Pokud to chce udělat, nebudu jí stát v cestě. To už jsem ti řekl.“

„Ano, vím. Problém je, kamaráde, že ona tě *nechce* opustit.“

Měl bych z toho mít radost, místo toho se mě zmocní špatný pocit, že se rozhodla zůstat ze špatných důvodů. Celá tahle situace je jenom podělanou třešinkou na už tak dost mizerném dni. A to ještě není ani poledne.

„Má hroší kůži, Scottie, není však otrlá. Nechci, aby ji to zničilo, než vůbec bude mít šanci uspět.“

„Nehodlám ji spustit z očí, pokud tě to uklidní.“ Scottie na mě poklidně hledí. „Každodenní detaily kolem turné tu zvládne řešit i Jules.“

Scottieho asistentka Jules je skvělá, právě teď je mi ale turné u prdele. Odkášlu si a najdu ta správná slova.

„Ochraň ji.“ Přitisknu si ruku na oči, abych ulevil bolesti, jež mi v nich pulzuje. „Na ničem jiném mi nezáleží.“

Odpovědí je mi ticho. Pro jednou ten ledový muž zmizel. Na jeho místě stojí Scottie, jakého jsem poznal před lety coby mladý fracek bažící po slávě, muž, který se postaral o Jaxe, když si pokusil vzít život. Tenhle Scottie je muž, kterého byste následovali kamkoli, protože víte, že vám vždycky bude krýt záda.

Nadpozemsky modré oči mu hoří odhodláním. „V životě není žádná jistota. Nemůžu ti slíbit, že svět Liberty neschramstne a nevyplivne ven. Ta žena mi ale dává každý den co proto. A to už jsem rozbrečel dospělé chlapy.“

Navzdory mizerné náladě se musím pousmát. „Nejvíc se mi líbilo, když z tebe začal bulet majitel The Lime House.“

Scottie při té vzpomínce přivře oči, jež se mu lesknou pobavením. „Byl to ubožák.“ Pak však zvažní. „Jak říkáš, má hroší kůži. A bude mě mít po mém boku.“

Což ve Scottieho slovníku znamená, že bude mít po ruce toho nejlepšího člověka v byznysu. Přesto mě pořád tíží, že nebude mít *mě*. Ne, jestli mám udělat, co je potřeba, a nechat ji odejít.

Hlava mě už bolí tak, že se mi snad rozskočí lebka. Musím nechat Libby odejít. Dát jí svobodu.

Ztěžka polknu a přikývnu. „Promluvím si s ní.“

26. kapitola

Libby

Sedím na gauči v našem apartmá a hraju na kytaru, když se Killian konečně vrátí. Dlouhou chvíli se opírá o dveře, hlavu zakloněnou a zírá do prázdna. Z jeho těla sálá napětí, až působí skoro bezútěšně. Chci za ním jít a obejmout ho. To už se však odstrčí a zamíří ke mně.

„Všechno v pořádku?“ zeptám se a odložím kytaru. Posadí se přede mě na nízký konferenční stolek. Pod očima má tmavé kruhy, na čelisti škrábanec, nejspíš od toho, jak ho Marlow udeřil, a ruku má v dlaze. Srdce se mi sevře pocitem viny.

Killian si povzdechne, nakloní se, aby mi položil hlavu na rameno, a vezme mě za boky. Okamžitě ho obejmou a pohladím. Mlčky sedíme, až se nakonec zhluboka nadechne a pomalu vydechne. „Den blbec, panenko.“

„To jo,“ souhlasím se sevřeným hrdlem.

Něžně mě políbí na krk a pak se narovná. Tváří se vážně. „Mluvil jsem se zástupci vydavatelství.“

Zpozorním. „Dělají ti problémy, co?“

„Zkusili to.“ Pokrčí rameny. „Ta rvačka je naštvala. Dalo se to ale čekat.“

„Moc mě to mrzí –“

„Ne,“ skočí mi do řeči. „Nezačínej zas. Oba víme, kdo za to může, a ten sráč se k tobě už nikdy nepřiblíží.“

„Tím se ale nic nevyřeší, že?“

Killian si unaveně povzdechne. „Asi ne.“ Znechuceně si odfrkne. „Mám se odted' chovat ukázkově.“

Ruce mám jako led. Otrů si dlaně o stehna. „Killiane –“

„Mluvila jsi se Scottiem.“ V očích se mu mihne bolest a usadí se v nich otupělý pohled. Neptá se. Odpověď zná.

Odkašlu si. „Zlobíš se.“

Usměje se, ne však pobaveně. „Ne, Libby. Jsem na tebe pyšný. Tohle je skvělá věc. Je to další logický krok a ty ho uděláš.“ Položí mi velké ruce na kolena a jemně je stiskne. „Je to skvělý. Mám z tebe radost.“

„Nevypadáš tak,“ poznamenám. Srdce mi bije strachem, ani nevím proč.

Killian uhne pohledem a kousne se do spodního rtu. „Jenom bych byl rád, kdybys přišla za mnou, a ne za ním.“

„Já vím. Promiň.“ Dotknu se jeho ruky. Je jako led. „Chtěla jsem znát jiný názor. A tys mi pořád říkal, že všechno bude v pořádku a ať si nedělám starosti. Jenže to není v pořádku. A dělám si starosti. Chci ti pomoci.“

Killian nasadí výraz, který nedokážu rozšifrovat. Možná je to lítost? Rozhodně bolest. Když však promluví, jeho hlas zní vyrovnaně. „Scottie mi pověděl, že uvažuje, že bys s ním měla začít pracovat. Prý je teď vhodná chvíle, abys prorazila.“

„To mi řekl,“ přiznám pomalu. „Turné ale ještě není u konce.“

Killian se chytí za zátylek a napne paže. Do očí se mi vůbec nepodívá. „Turné se stěhuje do Evropy. Nikdo se nebude divit, že tam nejsi.“

Nikomu na tom nebude záležet. Protože stejně nejsem členkou Kill Johna. Víím to. Nikdy bych se jim nechtěla vetřít do kapely. Do hrudi se mi přesto jako ostré střepy zabodne bolest.

Potřebuju se vzpamatovat. To já jsem šla za Scottiem. Pověděl mi, že nejlepší bude odejít z turné. Z nějakého absurdního důvodu jsem však věřila, že se proti tomu Killian postaví. Že mě nenechá odejít. Pýcha. Pitomá pýcha.

„Ne, to asi ne.“ Štve mě, jak se mi hlas zlomí.

Přikývne, pomalu, jako by ho to stálo obrovskou námahu. „Scottie ti zařídí bydlení v Los Angeles. Už zítra.“

Srdce mi poklesne. „Zítra?“

Zatraceně, vyřídili všechno za mě, jako bych byla problém, který potřebují zamést pod koberec. Jedna věc je problém vyřešit, ale fakt, že Killian se Scottiem souhlasí, mě zneklidňuje.

Přesto se musím zeptat: „Takhle to chceš?“

Killian se na mě ostře zadívá. „O mě tu už nejde.“ Nechá ruku klesnout a mě na okamžik napadne, že se po mně natáhne. Pak si ji však položí na stehno. „Jde o to, co je pro tebe nejlepší. Co je nejlepší pro kapelu. Bude dobře, když odteď pojedeš sólo.“

„Ty to takhle chceš?“ vyštěknu, protože to nedokážu nechat být.

Killian se obrní. Když zvedne hlavu, oči má jasné. „Ano, Libby. Takhle to chci. Asi bys měla odjet.“

Zvedne se mi žaludek. Panebože, kolikrát mě máma varovala? Muzikanti s tebou nezůstanou, když začne být život příliš těžký. A pokud ano, nakonec

toho budou litovat. Vstanu.

Pokusí se mě chytit za zápěstí. „Lib –“

S napjatým úsměvem ho setřesu. „Nic mi není. Musím vstát. Přestala jsem cítit nohy.“ Dojdu k oknu, do nějž bubnuje déšť a stéká po něm, celý výhled je našedlý a rozmazaný. „Je to dobrý plán,“ přinutím se ze sebe dostat. „Ten nejlepší.“

MLčí a já to risknu a podívám se na něj. Kéž bych to nedělala. Ve tváři má vetknutý soucit. Na to mu kašlu. Pevně chytím těžký závěs. Posílá mě pryč. Po tom jeho přemlouvání, potom, co mi na rovinu nařídil, abych se k němu přidala, mě posílá pryč, sotva se všechno pokazí.

„Mohl bych tě na chvíli doprovodit,“ navrhone. „Pomocť ti, než si všechno zařídíš.“

Hlavou mi probleskne Jaxovo varování. Killian mi dá přednost. Přestože je jasné, že chce, abych odešla, jeho oddanost ho vždy přinutí udělat šlechetnou věc. To já tu představuji problém. Nehodlám všechno ztěžovat tím, že bych ho odvedla od jeho života a povinností.

Killian měl odvahu popostrčit mě vstříc životu, po němž jsem bažila, aniž bych to chtěla přiznat. Teď pro něj můžu udělat totéž a důstojně odejít. V hrdle mě dusí knedlík obrovských rozměrů. Ztěžka polknu a snažím se nerozbrečet.

„A odejít z turné?“ Zdusím ostrý smích. „Ne, to je hloupost.“

Zamračí se. „Libby, kdybys mi dovolila –“

„Jenže já to nedovolím.“ Vím, že mu na mně záleží. Už ale nehodlám představovat problém, který musí vyřešit.

Škubne sebou, jako bych ho udeřila. I to mě bolí, ale neustoupím. Slíbil mi, že pokud zůstaneme spolu, bude všechno v pořádku. A teď tohle.

„Tak dobře,“ pronese pomalu a zamračí se ještě víc.

Nejradši bych zuřila a bojovala s ním. Hrdost mě však nutí zachovat klid. Nechci, aby vztahu se mnou kterýkoli muž litoval. Povzdechnu si a prohrábnu si vlasy. Bolí mě hlava. Bolí mě srdce.

„Killiane, zvládnou to. Jak jsi řekl, tohle je jen další krok.“ *V kterém tě opustím. Nechci tě opustit.* „A tvoje turné nepotrvá navěky. Počkám v Los Angeles...“ Odmlčím se, protože ani nevím, co ještě dodat. Všechno se mi to motá dohromady a zadrhne v hrudi.

Škrobeně vstane a dá si ruce v bok. „Podívej... Budeš mít hodně práce. Já budu mít hodně práce.“ Nadechne se, jako by se musel nutit ta slova

vyřknout. „Dej si načas, zařid' si, co potřebuješ, a sama uvidíš, co opravdu chceš.“

„Co opravdu chci?“ Rty mám otupělé. On mě nejen posílá pryč. Nechává mě odejít. A to jsem se bála dát *jemu* svobodu. Nejradši bych se rozesmála. Nebo rozplakala. Je to půl na půl.

„Jo,“ zachraptí. „Nebudu ti stát za zády ani tě brzdit. Budeš si moct... zjistit, jestli opravdu chceš takhle žít.“

Nějakým zázrakem v sobě najdu sílu přikývnout. „Ano, máš pravdu. Šli jsme do toho po hlavě, polovinu doby mi to ani nepřipadalo skutečné.“

Zbledne, avšak souhlasně zamručí. Zní to tak nuceně, chová se tak neosobně.

Plácám dál, snažím se vymyslet pro nás oba dobrou výmluvu. „Byla by hloupost si navzájem bránit v cestě, když ani nevíme, kam nás to zavede.“

Lež. Lež. Lež. Chci prosit, aby mě objal, aby řekl světu, kam mu může vlézt. To už ale couvá.

Oči má jasné.

„Bude to dobrý, Lib,“ poví mi dutým hlasem. „Uvidíš. Dej si teď na čas a zjisti si, beze mě, abych tě neovlivňoval, jestli tenhle život opravdu chceš. A já...“ Pokrčí rameny. „Já dodělám zbytek turné jako hodný malý rocker a nebudu na sebe upozorňovat novináře.“

Škubnu sebou. Je moje vina, že o něm píšou v novinách. „Takže je rozhodnuto.“

Killian se na mě zadívá tmavýma očima. „Ano, je rozhodnuto.“

Killian

Nechal jsem ji jít. Bylo to potřeba. Kvůli ní. Připomínám si to, zatímco ze sebe vyhrknu výmluvu, abych mohl odejít. Řeknu jí, že musím jít na zvukovou zkoušku. Nezastaví mě. To mě taky zabolí. Možná jsem čekal, že mi poví, že je to všechno jedna velká chyba a že tvrdila jenom to, co jsem podle ní chtěl slyšet, a že mě potřebuje.

Nechá mě však odejít. Rozešli jsme se? Sám nevím. Snažil jsem se ji podpořit, dostat ji pryč z tohohle chaosu. Teď mi to však přesně takhle připadá. Jako že jsme spolu skončili.

Ve výtahu cestou dolů se na sebe ani nedokážu podívat v odrazu dveří. Celé tělo mě bolí a srdce na mě řve, abych se koukal zatraceně rychle vrátit

do toho pokoje a vzít si, co mi patří.

Nepotřebuje mě.

Dala to jasně najevo.

Nikdo v mém životě mě nepotřebuje. Ani moje rodina, ani Jax, který trpěl natolik, že chtěl všechno raději skončit, než aby za mnou přišel, a ani Libby.

Co to se mnou sakra je, že potřebuju, aby mě lidi potřebovali?

Do zkušebny, zařízené v nějaké zasedačce, dojdu ve chvíli, kdy mi už krev bublá vztekem. Řekl jsem, co jsem musel, abych nechal Libby odejít. Až teď si uvědomuju, že jsem chtěl, aby o mě bojovala se stejným zanícením, s jakým bojuje o všechno ostatní. Chtěl jsem, aby si vybrala mě. Jsem zatracenej sobec, co?

Udělal jsem správnou věc. Bude ušetřena ostré pozornosti, které se našemu turné dostává. Lidi v ní neuvidí jenom moji holku, ale talentovanou ženu.

Zapojím kytaru. Třesu se tak silně, že dvakrát upustím trsátko.

„Do prdele,“ ucedím.

„Někdo tu má špatnou nápadu,“ ozve se ode dveří Whip. Vejde dovnitř a posadí se za bicí. „Co tě žere?“

„Libby s námi do Evropy nepojede.“

„Proč? Kvůli včerejšku?“ Potřeše hlavou a udeří do činelu. „To je hovadina. A tobě to nevadí?“

Ne, mně to teda zatraceně vadí. Skoro se neovládám.

„Chce to tak. Scottie si ji bere pod křídlo.“ Ta slova chutnají jako prach a popel.

Whip na mě zůstane zírat. „A to ti řekla? Řekla: ‚Killiane, chci se tě zbavit a odjet se Scottiem a stát se slavnou.‘“

„Ne,“ zamumlám. „Takhle to neřekla.“ Odvrátím se od něj a zvednu nové trsátko. „Ona... Trochu jsem ji popostrčil.“

„Kámo, já si nemyslím –“

„Je po všem.“ Zapnu zesilovač a nastavím hlasitost na maximum. „Budeš hrát, nebo mě budeš dál vysírat těma otázkama?“

„Jak chceš,“ ustoupí Whip a zatočí paličkami. „Jdeme hrát.“

Není to ale dobré. Zvládnou jen několik akordů, než se ve mně znovu zvedne vztek. Prsty mi klopýtají po strunách. Nedokážu hrát. *Nechci* do prdele hrát. Ted' už se vztekem dusím. Nemůžu dýchat. Nemůžu myslet.

Skoro ani nevnímám, že si strhnu popruh kytary z krku. Telecaster v mojí ruce dopadne s uspokojujícím křupnutím a ozvěnou strun na podlahu.

Kytara je na maděru a mně se ztěžka zvedá hrud', líp mi však není. Ani zdaleka.

Whip ke mně dojde a prohlíží si škody. „Takže asi dneska nehrajeme. Pojd'. Neordinujeme si jednosladovku jako správný rockový hvězdy.“

Libby by se nelíbilo, že piju. Libby tady ale zítra nebude. Přitisknu si špičky prstů k bolavému čelu. „Jo, drink je dobrej nápad.“

Za Libby se vrátím až v noci, kdy už spí. Stejně si k ní lehnu. Je tak příjemná. Nesnesu pomyšlení, že už se jí nebudu moct dotýkat, ne, když brzy odjede.

Ta představa mě zasáhne jako kometa a žaludek se mi obrátí. Asi vydám zvuk, protože se zavrtí a tiše, omámená spánkem, zamumlá: „Killiane?“

Otočí se mi v náruči, tělo má horké a prsty mi objede obočí. Chtěl jsem ji nechat spát, teď už to však nedokážu. Dotknu se její tváře.

„Dopřej mi to,“ zašeptám. „Než odejdeš. Potřebuju to.“

Vyhledám její rty. Řekl bych, že líbat ji je jako vrátit se domů, nikdy jsem však skutečný domov neměl. Nevím, jestli ten pocit, který v její blízkosti mám, pocit, že takhle je to správné, znamená domov, nebo ne. Právě teď je to něco mnohem silnějšího, protkaného zoufalstvím. Zoufale ji potřebuju. Její chuť, její pohyby, zvuky a vzdechy, jež vydává jen ona.

Na světě není nikdo, kdo by se jí podobal. Nikdy ani nebude. Teď už to vím. Možná že jsem to vždycky věděl a nyní mi připadá, jako bych to zjistil příliš pozdě.

Libby se ke mně převalí, probudí se mi v náruči a oplátí mi polibek. Její ruce mi bloudí po pažích, krku, zádech, jako by nevěděla, kde se zastavit. Pohybujeme se pomalu, líně, snažíme se si toho druhého zapamatovat. Pootočím jí hlavu, rty jí rozevřu ústa ještě víc a proniknu jí do nich jazykem hlouběji. Potřebuju to.

Postel zaskřípe, když se přetočím a nalehnu mezi její povolná stehna. Vydechne a já její dech spolknou. Chci ho a právě teď mi ani zdaleka nestačí. Odtrhnu se od jejích rtů, nadzvednu se a svleču jí triko. Moje triko. Ten odtrhaný hadr jsem měl na sobě, když jsme šli spolu tehdy na pláž. Asi o něčem vypovídá, že ho má skoro pořád na sobě.

Zatahám za látku a pak už pode mnou leží nahá. Přejedu jí rukama po hebké pokožce. Je tak dokonalá.

Ve tmě prsty i rty objedu křivky jejího těla, líbám ji na elegantní krk a podél klíční kosti. Dávám si na čas a prozkoumávám i ta místa, která jsem často přehlížel – střed její hrudi, pod níž jí buší srdce, nebo měkkou, voňavou křivku ze strany jejích prsou.

Vnitřní strany předloktí má hebké jako to nejjemnější hedvábí. Jazykem jí na ně kreslím vzory. Libby vydechne moje jméno, zaboří mi prsty do vlasů a promne napjatý zátylek. Celá vláčná a poddajná rozevře stehna doširoka. K hrudi se mi tiskne vlhké horko jejího pohlaví. Volá mě.

Svezu se o něco níž a celou cestu ji olizuju a líbám. Líbí se mi, jak se svíjí. Vím, jak moc ji vzrušuje očekávání, které cítí, zatímco mířím ke svému cíli. Je to taková hra, kterou jsme hráli už mnohokrát – jak dlouho to dokážeme protahovat, dotýkat se navzájem, a přesto se nedotknout právě těch míst, která po tom touží nejvíc.

Přitisknu rty na tvrdou křivku kyčelní kosti a obejmu ji kolem pasu. Zatraceně. Nikdo mě nezná líp než tahle žena. Vsadím se, že i já ji znám líp než kdokoli na tomhle světě, a přesto ji teď posílám pryč. Odjede. Tak moc se mi to přičí, až se tím skoro dusím.

Nesmím to dát najevo, přesto se nepřestávám třást.

„Killiane?“ ozve se tmou její hlas sladký jako vanilková zmrzlina.

Řekni jí to. Řekni jí, co pro tebe znamená. Je tvůj kompas. Máš na těle vytetovanou mapu celého tohoto zatraceného světa, a přesto jsi bez ní po svém boku ztracený. Řekni jí to.

Nadechnu se a skloním hlavu. Moje rty vyhledají to vlhké místo mezi jejími stehny, k němuž se okamžitě přísaju a hoduju na něm, jako by to bylo moje poslední jídlo v životě.

Libby zalapá po dechu a vyklene se nad postelí. V přítmí se jí kůže leskne jako smetana a nádherná prsa se jí vzpínají k nebi a třesou se, zatímco se pode mnou svíjí. Přidržím si ji za boky a hltám ji nijak vytríbeně, zato hladově. Libby sténá a křičí.

Dobře. Zapamatuj si to. Chtěj to. Baž po tom. Protože já teda budu.

Nedovolím jí vyvrcholit. Zatím ne. Když se mi na jazyku roztřeše a klitoris se jí zvětší, odtáhnou se. Libby vykřikne a natáhne se po mně.

„Šššš,“ zašeptám a přitisknu se na ni. „Postarám se o tebe.“

Nalehnu na ni, na ty měkké polštáře jejích prsou. Potřebuju na sobě cítit její kůži. Můj pulzující žalud vyhledá její pohlaví a pronikne do ní – bez zaváhání, možná i maličko krutě. Oba to tak potřebujeme.

První příraz je vždycky nejbolestivější. Snad nikdy mě nepřestane bodat u srdce, jak je zatraceně dokonalá, těsná, horká, vlhká. Je jako domov. Jo, je mým domovem. Je moje všechno.

Neodtáhne se, naopak nadzvedne boky a rozevře nohy ještě víc, jako by potřebovala každý centimetr mého těla, který jí můžu nabídnout. Ovine mi nohy kolem pasu a popadne mě za ramena. „Killiane.“

Pohybujeme se jako jedno tělo, rozdělujeme se a opět spojujeme. Je to pomalé utrpení. Kdykoli se odtáhnou, je mi zima. Kdykoli přirazím, chci v ní zůstat, zevnitř se do ní otisknout.

Obejmu ji kolem ramen. Ve tmě ji vyhledám. Vzhlíží ke mně lesklýma očima. Společně se pomalu pohybujeme a její dech se spojí s mým.

Řekni jí to. Popros ji, ať neodchází.

Skloním hlavu a políbím ji. Líbám ji, dokud necítím nic než její ústa, její tělo. Líbám ji, abych nemyslel na zítřek.

Nejspíš ji pod sebou držím. Nic nás nedělí, přesto mě pevně objímá a nepouští. Hltá mě rty, a když vyvrcholí, její sladké pohlaví si ze mě bere všechno do poslední kapky. Chce se mi křičet. Nesmí to skončit. Ještě ne.

Potom však i já vyvrcholím tak silně, až se celý otřesu. Nevydám ani hlásku. Nedokážu to. Kdyby ano, žadonil bych, ať zůstane.

Usnu propletený s ní a s prsty zabořenými do jejích ramen tak silně, až mě bolí klouby.

Ráno se sbalí dřív, než vstanu z postele. Zatímco si oblékám džíny, pohled na její zavazadla mě tíží jako olovo.

„Odjíždíš?“ zeptám se, přestože odpověď je jasná. Panebože, byla rychlá.

Libby přešlápne, jako by si už samu sebe představovala na odchodu.

„Stejně vám dneska večer letí letadlo. Scottie nám zařídil letenky o něco dřív.“

Jasně. Protože teď se na všem domlouvá s ním. Je její manažer. *Měl* by jí teď plánovat život. Totéž dělá pro mě. Přesto se mi vidění zamlží žárlivostí.

„Tak dobře. Asi bys teda měla jít.“

Libby přikývne a chytí madlo kufru na kolečkách. „Přeju bezpečný let.“

„Jo, nápodobně.“ Sakra, mluvíme spolu jako dva cizinci.

Ohlédne se ke dveřím a na rtech se jí usadí nenápadný úsměv. „Asi je nám dáno, že od sebe musíme odjíždět.“

Tak zůstaň. Řekni mi, že beze mě nemůžeš žít stejně, jako já nemůžu žít bez tebe. Nic takového však neudělá. Ani já ne. Měl bych. Srdce mi napovídá, že jsem blázen, když jí neřeknu, co k ní cítím. Už tak jsem ale na Libby příliš tlačil. Tohle potřebuje a já jí nebudu stát v cestě jenom proto, že se trápím.

Pokud někoho milujete, necháte ho odejít. Takhle se to říká, ne? Tedy že pokud to tak má být, ten člověk se za vámi vrátí. Právě teď mi takové pomyšlení ovšem příliš nepomáhá.

„No...“ Přistoupím k ní, právě když se ke mně nakloní, aby mě objala. Sejdeme se na půl cesty, naše rty se dotknou a její nos narazí do mého. Je to krátké, skoro neosobní. A na nic.

„Zavolej mi,“ povím jí.

Sklopí oči. „Zavolám.“

Naposledy se rozpačitě obejmeme a pak už ustoupím a strčím ruce do kapes. Nejsem na to pyšný, vím však, že kdybych necouvl jako první, nenechal bych ji odejít. Nedívám se za ní, prostě se jenom otočím a zamířím do koupelny. Slyším však cvaknutí dveří a pak už dutý zvuk prázdné místnosti.

27. kapitola

Libby

Sotva nastoupím do letadla, uvědomím si dvě věci: Nechala jsem Killiana odejít bez boje. A on mi udělal totéž.

Celou dobu mi připadalo, že skládám obrovskou osobní oběť. Ted' mám však pocit, jako bych spolykala žiletky. Proč jsme si spolu prostě nepromluvili? Proč jsem nebojovala? Proč nebojoval on?

Mizerné sebevědomí není zrovna dobrá kámoška a právě ted' mi našeptává do ucha. Lituje Killian, že toho kvůli mně tolik riskoval? Že na sebe a svoji kapelu kvůli mně strhl takovou pozornost?

Opřu si hlavu o okénko a zavřu oči. Kdy vedla pauza ve vztahu k něčemu dobrému? Není to snad jen jiný způsob, jak si říct sbohem?

Letadlo vzlétne a já mám pocit, jako bych za zády nechávala obrovský kus sebe.

Los Angeles není... co jsem čekala. Ano, říkala jsem si, že určitě nabídne slunce, moře a palmy, a toho má Los Angeles na rozdávání. Netušila jsem však, že velkou část města tvoří dlouhé řady na sebe namačkaných obchodů.

To se změní, když nás Scottie ubytuje v hotelu Bel-Air. Hotel je nádherný, s úchvatnými zahradami, štukovou omítkou a luxusním černobílým interiérem. Musí být zatraceně drahý, Scottie mi však řekl, že všechno zaplatí on, dokud nepodepíšeme smlouvu s hudebním vydavatelstvím. A Scottie *nebude* bydlet v nějaké díře. Nebo aspoň tak mi to řekl, než jsme se zašli ubytovat každý do svého pokoje.

Ten můj má vlastní zahradní terasu s bazénem s vířivkou, obývací pokoj a krb. Okamžitě si to tu chci vyfotit a ukázat Killianovi. Líbilo by se mu tady. Napadne mě, že v podobných hotelích bydlí asi často.

Nic takového však neudělám. Potřebuju za ním udělat tlustou čáru. Kdybych mu dál volala, jen bych s ním chtěla být o to víc. Nakonec bych vyhrkla nějakou hloupost, třeba: „Prosím, chci se k tobě vrátit!“

Odložím mobil a dám si dlouhou koupel. Během ní se rozhodnu, že pokud bych někdy měla peníze na svůj vysněný dům, navrhla bych si ho

ve stylu tohohle apartmá. Jen si zatím nejsem jistá kde.

Poté co mi pokojová služba přiveze výtečný Cobbův salát s humrem, se v hlavní hale hotelu sejdu se Scottiem.

Ten muž ve smetanovém třídičném obleku, šedé hedvábné kravatě a blankytně modré košili tu vypadá jako doma. Na nohou má mokašiny a na očích sluneční brýle. Na obyčejném smrtelníkovi by takový oděv vypadal směšně, ne však na Scottiem.

„Určitě jste nikdy nedělal modela pro Dolce a Gabbanu? Protože vypadáte úplně jako ten model –“

„Neopovažujte se vyslovit jeho jméno,“ vyštěkne Scottie a skrz brýle mě zpraží pohledem. „Nikdy.“

„Právě jste mi daroval parádní munic,“ odpovím zpěvavě, zatímco mě doprovází k čekajícímu sedanu od Mercedesu.

„Už jsem naplnil celý hřbitov muzikanty, kteří se pokoušeli si mě dobírat, slečno Bellová.“

Nezdá se, že by to myslel vážně. Vzhledem k těm jeho slunečním brýlím však těžko říct.

Naším cílem je nahrávací studio. Snažím se nezírat s plnou pusou, když si všimnu nejen několika slavných filmových hvězd, s nimiž se mineme, ale i dvou mých oblíbených zpěváků, kteří si spolu povídají v odpočinkové místnosti ze skla a oceli.

„Tudy.“ Scottie mě pobídne do menšího soukromého boxu, kde na nás čeká nějaký muž.

Bude mu dobře přes čtyřicet, hlava mu dávno začala plešatět (a ten zbytek vlasů, který mu ještě zůstal, už zešedivěl) a oči má ledově modré. Upírá je na mě a já v nich vidím zápal a inteligenci. Když vstoupíme, vstane.

„Scottie, rád vás opět vidím.“

Potřesou si a pak se muž otočí ke mně.

„Toto je slečna Liberty Bellová,“ představí mě Scottie.

„Moc se mi vaše jméno líbí.“ Potřeseme si. Svírá mi ruku silně, skoro brutálně a upřímně se usmívá. „Vymysleli jste ho vy dva?“

„Ne. Tu čest měli mí rodiče.“

„A k tomu medový hlas. Výborně.“

Asi bych se urazila, kdyby nebylo zřejmé, že už teď uvažuje, jak mě prodat.

Scottie mi gestem nabídne místo a sotva se posadím, oba muži se ke mně přidají.

„Toto je Hardy,“ prozradí mi Scottie.

„Jako ,Hardy Jenns s dvěma ,n‘?“ Panebože, ukázala jsem mu prostředník. Škubnu sebou a ruku nechám klesnout. „Moc se omlouvám –“

„Nechte mě hádat,“ skočí mi do řeči Hardy s úsměvem. „Štve vás, když se vám to stane.“

I já se usměju. „Citovat filmové hlášky není zrovna vhodné.“

Scottie nás jako obvykle rozladěně pozoruje. „Až skončíte s citováním filmů z osmdesátých let, rád bych pokračoval v práci.“

S Hardym se na sebe omráčeně zadíváme.

„Tedy, Scottie,“ zasměje se Hardy, „netušil jsem, že jste klesl tak hluboko, že jste začal sledovat filmy z osmdesátek.“

„Hm...“ zavrčí Scottie. „A dokonce i občas poslouchám rock. Kdo by to byl řekl.“

Hardy se ke mně nakloní. „Varování: Provokujte tygra příliš dlouho a ožene se po vás.“

Hardy se mi líbí, má příjemný smysl pro humor a laskavé oči. Vůbec se nepodobá tomu, co jsem od rodičů slyšela o hudebních producentech, že jsou to egoističtí umělci, kteří s oblibou zastrašují muzikanty.

To pomyšlení mě pobaví, a dokonce i pootočím hlavu, protože někde hluboko v nitru čekám, že vedle mě bude sedět Killian, a tak si s ním chci vyměnit pohled. On tu však není. Jeho nepřítomnost mě zamrazí na kůži a úsměv mi opadne z tváře.

Naštěstí si toho ani jeden z mužů nevšimne.

„Hardy je excelentní producent. Probírali jsme spolu vaše možnosti.“

„Viděl jsem vaše nahrávky s Kill Johnem, Liberty –“

„Pro vás Libby. Prosím.“

„Dobře, Libby. Máte krásný hlas a přirozený zvuk, který by muži jako já rádi dál rozvíjeli.“ Ledové oči mu září nadšením. „Chtěl bych s vámi probrat několik svých nápadů.“

„Jsem pro cokoli.“ To je dobrá odpověď, ne? V nitru se však třesu jako osika. Pokud tohle zvládnou, aniž bych se začala chichotat jak idiot, budu moc ráda.

Scottie právě píše textovku, avšak když se dveře otevřou, otočí se k nim. Dovnitř vstoupí další tři muži.

„Ach, ano.“ Scottie odloží mobil. „Vaše doprovodná kapela. Tom hraje na kytaru, Murphy na baskytaru a Jefferson na bicí.“

Muži vstoupí. Všichni jsou starší než já, očividně ostřílení muzikanti. Muži jako můj táta, kteří pracovali v průmyslu, ale nikdy se nepokoušeli získat slávu. Hned se cítím mnohem líp. Pohlédnu na Scottieho a uvažuji, že je možná nevybral náhodou. Nejradši bych mu vlepila pusu na tu jeho pohlednou tvář. Taky bych to udělala, kdybych nevěděla, že by mu to bylo nepříjemné.

„Jste podobná svojí matce,“ prohlásí Tom, když se posadí.

Na kůži mě zalechtá překvapení. „Vy jste ji znal?“

Ze všech tří mužů je nejstarší, určitě mu bude přes čtyřicet. „Znal jsem vaši mámu i tátu. Marcy a George měli obrovský talent.“ Hnědé oči mu zvažní. „Moc mě mrzí, že už tu s námi nejsou.“

„Děkuju.“

Murphy i Jefferson se také posadí.

„Marcy a George,“ pronese Jefferson. „A vy se jmenujete Liberty. To je nějaký vtipný odkaz na George a Marthu Washingtonovy?“

„Víte, že jste první, kdo to pochopil?“ zasměju se. „Většina lidí se zarazí u Liberty Bellové.“

„Pojmenovali mě po Thomasi Jeffersonovi,“ prozradí mi. „I já jsem si s tím jménem užil.“

„Aspoň vás rodiče nepojmenovali po místě, kde vás počali,“ přidá se Murphy. Vysoký šlachovitý muž se na mě zakření zpod opony blond'atých vlasů.

Všichni se nad tím zamyslíme a já pak zděšeně zasténám: „Snad vás nepojmenovali po sklopné Murphyho posteli, že ne?“

Tváře mu zrudnou. „To si teda pište, že pojmenovali. Skutečnou záhadou ale je, proč se se mnou rozhodli o tuhle informaci podělit.“

„A přesto jste se o ni podělil s námi,“ ozve se Hardy.

„Trpte se mnou.“

Se smíchem se poté pustíme do debaty o velkolepých plánech, které se mnou Scottie má, což znamená složení několika nových písní, nahrávání a mezitím i vystupování na veřejnosti v malých klubech a talk show.

Už jen ta představa mě vyčerpává. Muži, které Scottie najal, jsou talentovaní a podporují mě. Je to splněný sen. Prasklina v mém srdci však

stále mrazí a krvácí. Namlouvám si, že to časem překonám, připadá mi však, že si jen něco nalhávám.

Killian

Zvíře je pryč. Na jeho místě zůstal jen oceán lidí. Nekonečné moře svíjejících se těl, řevem se dožadujících Kill Johna, křičících moje jméno. Musím jim odpovědět. Čekají na to.

„Ahoj, Londýne.“ Můj hlas se ozvěnou nese přes moře a moře odpoví.

Chtějí mě, milují mě. Poprvé v životě je mi to jedno.

„Ahoj, tady Killian. Očividně se ze mě stala kvočna. Řekla jsi, že zavoláš. Nezavolala jsi. Dej mi vědět, že jsi v pohodě. Nic jiného nechci a pak už ti dám pokoj.“

„Ahoj, tady Libby. Nezvedl jsi mi to, takže nechávám vzkaz. Moje doprovodná kapela je skvělá. Kluci jsou moc milí. Ne tak jako ti tví, ale zamlouvají se mi. Poprvé jsem se objevila v talk show. Připadalo mi to všechno strašně falešné. Na druhou stranu herečka, která šla přede mnou, byla tak mimo, že jí stážista musel doslova lusknout před očima, aby z ní dostal reakci. Potom už ale mluvila úplně v pohodě. Moderátorův dech byl cítit po tapioce. Což je zvláštní, protože jsem nikdy tapioku neměla. Odkud teda můžu vědět, jak je cítit? Bylo to ale první, co mě napadlo, když to ke mně zavanulo. No nic, půjdu si lehnout.“

„Na afterpárty je vždycky hrozný rámus. Moc mě mrzí, že jsem prošvihl tvůj telefonát, Lib. Měl jsem hlasitost na max, a stejně jsem to neslyšel. Whip nahrál tvůj rozhovor na video v autobusu. Byla jsi skvělá. Nelíbilo se mi ale, jak ti Tapiokáč zíral na prsa. Až mě tam pozvou příště, omylem mu šlápnu na koule. Libby, vážně...“

„Máš mizerný signál. Slyšela jsem jenom Whip, skvělá a koule. Pak už nic. Nevím, jestli to vůbec chci vědět. To je lež. Chci to vědět. Uklidni mě, že jsi nepřesedlal na koule. Jo, a pozdravuj kluky. Musím jít.“

„Spojení do Ameriky je tu na nic. V polovině případů se ani nedovolám. A – Kluci, mohli byste na chvíli sklapnout? Telefonuju. Promiň. Snažím se tu najít trochu soukromí. Zavolám ti, až se vrátím do svého pokoje, ale ten časový rozdíl je na pytel. Teď už určitě spíš. Kruci. Vypadává to... Já...“

„Asi se jeden druhému nedovoláme, co? Co kdybychom si promluvili, až se to všechno trochu uklidní? A... No, jestli jsme si vážně dali pauzu,

abychom si to vyřešili, možná bysme spolu stejně teď neměli nějakou dobu mluvit. Ne že bych s tebou nechtěla mluvit. To jenom... že oba máme hodně práce. Už plácám, tak zavěším. Opatruj se, Killiane.“

Její poslední vzkaz jsem si poslechl třikrát. Ani na potřetí to není o nic snazší. Ztratil jsem ji. Nevím ovšem, jestli kvůli tomu, že jsem ji poslal pryč, nebo jestli si jednoduše uvědomila, že ke mně nechová tak silné city jako já k ní.

Chci se jí zeptat – ne, chci po ní požadovat – aby mi to vysvětlila. Chci to s ní na rovinu a bez obalu probrat. To ovšem po telefonu nepůjde. A turné opustit nemůžu. Klukům bych to neudělal.

Palcem poklepávám o okraj mobilu a uvažuji, co říct.

Dám ti zatím prostor, ale kdybys cokoli potřebovala, napiš mi, ok?

Když mi na textovku neodpoví, mrštím mobilem přes celou místnost. Dveře do šatny se otevřou, ještě než je stihne mobil zasáhnout, a telefon tak dopadne přímo doprostřed Jaxovy hrudi. Zamračí se na přístroj, který s třísknutím dopadne na podlahu, a pak ke mně vzhledne.

„Fanoušci čekají, až se s námi sejdou.“

Jako na důkaz jeho slov zpoza něj s hihňáním vpadne do šatny skupina žen. Nedočkavě se na mě usmívají. Všechny blond'até, nádherné a šeptají něco jazykem, kterému nerozumím. Norsky. Jsme v Norsku.

Promnu si bolavé místo na hrudi. Sakra. Musím si dát s Libby pokoj. Má plné ruce práce, snaží se vybudovat si vlastní život. Život, který jsem ji poslal vést. Můj život je tady. Dělán to, co jsem dělal vždycky. Přežil jsem bez ní dvacet sedm let. Přežiju i teď.

„Jasně.“ Přinutím se nasadit úsměv. Nedotknu se jich. Už jen z té představy se mi zvedá žaludek. Dokážu se ale chovat jako řádný hostitel. Aspoň tohle můžu pro kluky udělat. „Vítejte, dámy.“

28. kapitola

Libby

Jsem unavená. Tak unavená, že v polovině případů ani nevím, kde to právě jsem. Všechno se děje jako v mlze. Žiju v tomhle podivném oblaku plném cizích lidí a předstíraných úsměvů – *svých* předstíraných úsměvů.

Rozdávám je jako politik připínající placky. A připadám si přitom stejně úlisně.

Už nějakou dobu jsem úplně sama, ode dne, kdy zemřeli rodiče, jsem si však nikdy nepřipadala takhle osamělá. Je jedno, že jsem obklopená lidmi a mám nabitý diář. Nemám u sebe toho jediného člověka, kterého chci po svém boku. I kluci mi chybí. Hodně.

Moje doprovodná kapela je skvělá, nejsou to však skuteční přátelé. Po práci se vrátí domů ke svým rodinám. Scottie se drží stranou. V určitém podivném slova smyslu je mi hodně podobný. Ani stydlivý, ani nespolečenský, jen uzavřený, rezervovaný. Rozhodně mu nemám co vyčítat, ale ideálním společníkem není.

„Je to vždycky takové?“ zeptám se ho po odchodu z další party v Hills. Dům mi bral dech a lidé v něm ještě víc. Potkala jsem se s herci, na které se od dětství dívám, i s těmi, kteří se teprve teď dostali na výsluní. Tolik nádherných bytostí, a já ani nevěděla, co mám dělat a říkat. Ne že bych toho musela namluvit nějak moc. Většina těch lidí se až moc ráda poslouchá.

Celý večer jsem se musela hlídat, abych se nepootočila a nešeptla něco Killianovi do ucha. Protože tu není. Proč to jen můj mozek a tělo doted' nepochopily?

„Co má být ,vždycky takové‘?“ odpoví Scottie s nosem zabořeným do kalendáře v mobilu.

„To nekonečné podbízání.“ Zuju si boty a škusnu sebou. Díky Brenně mám teď vlastní louboutinky. Moje nadšení z nich odumřelo ve chvíli, kdy jsem si je poprvé obula. „Jsme v tom už dva měsíce. Připadám si jako podomní prodejce s hadím olejem.“

Scottiemu zacukají rty. „Opravdu velmi se mi líbí vaše výrazivo. Hlavně to neměňte. Dodávají vaší osobnosti barvitost.“

„Beru na vědomí,“ zamumlám a pak ho loktem dloubnu do paže.
„Mluvím s vámi. Vytáhněte nos z toho krámu. Není to slušné.“

Panebože, Killian to povýšené povytažení obočí musel pochytit od Scottieho. Tenhle chlap je chladný jak ledovec. Mobil však odloží.

„Vyskytl se nějaký problém, slečno Bellová?“

„Chodím na tyhle akce, které mi s Brennou domluvíte, a na večírky, kterých se podle všeho musím účastnit, a připadám si... Já nevím. Falešně. Jako bych to všechno jenom předstírala.“

Scottie se na mě zadívá, zatímco naše pronajaté auto sjíždí po serpentíně. Nakonec mi odpoví mnohem něžněji, než bych čekala. „Taky to předstíráte.“

„Co prosím?“

„Klid.“ Scottie se opře a položí si kotník na koleno. „Tady jsme jenom Libby a Gabriel –“

„Tak takhle se jmenujete? Jak to, že jsem nikdy nepochytila vaše křestní jméno?“

Stiskne si kořen nosu. „Zpátky k věci –“

„Kolik vám vlastně je?“

Zmrazí mě pohledem. „Dvacet osm.“

„Fakt? Myslela jsem, že vám bude přes třicet.“

„Člověk vidí, co vidět chce. A pokud jste dobrá, dokážete lidi přimět, aby viděli, co vy chcete, aby viděli. V mé práci, kdybych byl jen o málo starší, získal bych mnohem víc uznání a vážnosti. Bez ohledu na to, co si kdo přeje, na vzhledu v tomhle světě záleží.“ Zadívá se na mě. „Což je přesně to, o čem mluvím. Sláva je jen iluze, nejlépe pečlivě vybudovaná lidmi jako já a Brenna. V soukromí buďte sama sebou. Sotva se ale objevíte na očích veřejnosti, stanete se Liberty Bellovou, talentovanou a nevinnou dívkou –“

„Hele! Já ale dokážu být kultivovaná.“

„– která,“ dopoví, jako bych nic neřekla, „vzala hudební průmysl ztečí svým jedinečným hlasem. Nic víc vědět nepotřebují. Protože tohle je jediné, co jim ukážete.“

„Chci být sama sebou.“

„Asi jste mě špatně pochopila. Jste sama sebou. Jen další verzí sebe samé. Je to brnění, Libby. Pokud jim dáte sebe celou, svět vás vyždímá dosucha. Pokud ale budete chodit na tyhle akce a hrát svoji roli – což dělají

i oni – získáte určitou svobodu. Není to skutečné. Proto to ani nejste vy, koho neustále pozorují a posuzují.“

Chápu, co se snaží říct, přesto se ten osamělý pocit, jenž mě tíží v nitru, prohloubí. „Dělá to i Killian?“

Scottie po mně střelí ostrým pohledem. „Ne s vámi. Nebo se svými nejbližšími. Určitě jste si ale všimla, že se před zbytkem světa chová jinak.“ Scottie se natáhne po telefonu, který si předtím položil na sedadlo vedle sebe. „Má s tím roky zkušeností. Ví, kolik toho může dát, aniž by ztratil sám sebe.“

Tím si nejsem tak jistá. Když jsem ho našla na svém trávníku, připadal mi ztracený. Sledovala jsem, jak se vrací ke svému já, viděla jsem, jak se z jeho očí zvedají stíny. Společně jsme byli šťastní, celí, naživu. A pak jsem ho opustila. Stejně jako on opustil mě.

Už se mi mluvit nechce. Nejradši bych si jen vlezla do postele, zachumlala se do přikrývek a předstírala, že se neustále nenatahuju po někom, kdo tu není.

Scottie měl pravdu. S každým uplynulým dnem je to snazší. Ne zrovna zábava, ale už ani ne takové utrpení, jak jsem si ze začátku myslela. A kdykoli vystupuju, a to i sama, obecenstvo mě miluje, a to je nádherné. Killian nelhal: člověk by si na tomhle *dokázal* vybudovat závislost. Je to skoro stejně skvělé jako sex s ním. To už ale nějakou dobu vím. A ačkoli mi připadá, že si začínám zvykat, že si konečně najdu v tomhle světě svoje místo, stejně mi to nepřipadá správné. Nedokážu vytřást ze svého nitra prázdnotu – prázdnotu, jakou jsem nikdy předtím nezažila.

O týden později mě Scottie opustí a zaletí do Londýna za Kill Johnem. Mám co dělat, abych nezačala prosit, ať mě vezme s sebou. Místo něj se mnou zůstane Brenna. Ačkoli mi chyběla a jsem s ní ráda, její přítomnost je jen další trn v patě. Byla celou dobu s kluky – s Killianem. Každou chvíli se jí na něj chci zeptat. Každou chvíli si v tom musím silou vůle bránit. Klidně tomu říkejte hrdost, ale nechci se novinky o něm dozvědět z druhé ruky.

Dneska mě Brenna bere do klubu. Nemůžu se tomu divit. Takhle kluci relaxují po „práci“. Já? Raději bych si u sebe na pokoji hrála na kytaru.

Hudba tu duní tak hlasitě, až se podlaha třese. Těla se svíjejí a co chvíli se odevšad ozývají výbuchy smíchu. Překrásní lidé, bezchybně odění

a s dokonalými úsměvy, širokými a falešnými, zabírají každý centimetr klubu – a všichni se navzájem pozorují. Sledují a jsou sledováni.

Nenávidím to. Tak moc toužím po své verandě, až se skoro nedokážu nadechnout.

„Nemůžu tu zůstat,“ povím Brenně vedle sebe.

Přikývne. „Díkybohu. Začínám tyhle akce vážně nenávidět.“

Rozhlédneme se a pak Brenna zavolá náš odvoz.

Zpátky v apartmá si dám dlouhou horkou sprchu, zatuchlý pach však ze sebe smýt nedokážu. Naplňuje mě ošklivý pocit – vedu prázdný život. Obleču se do oblíbeného trička s obrázkem ze *Star Wars*, které patřovalo Killianovi. Hebká bavlna mě hladí po kůži. Natáhnu si tepláky a vyjdu do obývacího pokoje.

Brenna mě přivítá koktejlem. V poslední době mi servíruje až příliš mnoho koktejlů na zahrnutí sebelítosti. Natáhnu se po sklenici a dotknu se prsty vychlazeného skla, když se mi najednou zvedne žaludek takovým způsobem, až se musím předklonit.

„Já to nedokážu,“ sténám a schoulím se na podlaze.

Brenna je vmžiku u mě. Krouživými pohyby mě něžně hladí po zádech, zatímco se snažím popadnout dech. „Copak, Lib?“

„Panebože, takhle mi neříkej.“ Právě teď vážně nechci slyšet zdobnělinu, kterou mě oslovoval jen Killian.

„Dobře. Dobře.“ Dál mě hladí, jako bych vůbec nebyla blázen.

Zhluboka se nadechnu, odhrnu si vlasy z obličeje a posadím se. Koberec je potažený nepříjemným filmem jako většina hotelových koberců. Obejmu se kolem kolen. „Omlouvám se. Nechtěla jsem tak vyšilovat.“

Brenna moji polohu napodobí a vysoké podpatky lodiček zaboří do koberce. „Vyšilování mi nevádí. Větší starosti mi dělá, *proč* vyšiluješ.“

„Já nevím.“ Otrhu si uslzené oči. „Jenom jsem si představila samu sebe, jak do sebe házím jeden drink za druhým. Jako to dělával táta – tak nenuceně, jako by o nic nešlo...“

„Nejsi tvůj otec,“ připomene mi Brenna. „A už vůbec nejsi alkoholik. Věř mi, potkala jsem jich v životě už slušnou řádku.“

Pokusím se usmát, ovšem nejde mi to.

„Copak se děje, Libby? Mluv se mnou.“

Bezmyšlenkovitě si palcem promnu koleno. „Kytaru jsem držela v ruce, než jsem se vůbec naučila psát. Nikdy jsem to nikomu neřekla, ale je to tak.“

Hudba představovala v naší rodině způsob komunikace. Rodiče zemřeli a já se jí prostě vzdala. Dokud nepřišel Killian.“ Vzhlednu k Brenně. „Máma si pro mě takový život nepřála. Myslela si, že je příliš tvrdý, nemilosrdný. Táta to taky nechtěl, ale on proto, že se podle něj na tom dá vybudovat závislost. Namlouvala jsem si, že takový život nechci, protože se bojím nebo stydím. Mohli za to ale oni a jejich neustálá varování, že pokud bych takhle zkusila žít, ztratila bych samu sebe.“

„Libby,“ osloví mě Brenna tiše. „To, že si tímhle prošli tví rodiče, neznamená, že si tím musíš projít i ty. Co bys chtěla? Pokud chceš skončit a vrátit se do toho svého domu na ostrově, tak přece můžeš.“

Zavřu oči a představím si zlaté slunce, jež starými okny proudí do místností babiččina domu, ošlapané podlahy a omlácený stůl, u něhož jsem Killianovi servírovala sušenky. V mých vzpomínkách se nese ozvěna jeho smíchu.

„Byla jsem tam na dovolené,“ přiznám Brenně. „Nebyl to skutečný život.“

„Co pro tebe znamená skutečný život?“

„Miluju zpívat, skládat hudbu, vystupovat. Killian to ve mně viděl v době, kdy jsem to já v sobě neviděla. Ale ten život, který vedu teď? Je prázdný. Není... není v něm on.“

Killian mi chybí tak moc, až mě to dusí. Už nějakou dobu jsme spolu nemluvili, za což můžu jen já a moje pýcha. Ranilo mě, že mě poslal pryč. Prý najdi samu sebe. Jasně. Samu sebe jsem našla u něj. Já ho však také nechala jít. Je mi smutno, že jsme to vlastně oba vzdali. Možná nám prostě hvězdy nepřály.

Rozhostí se ticho.

„Snad víš, že je do tebe Killian blázen,“ poví mi nakonec Brenna.

„Myslela jsem si to,“ přiznám utrápeně. „Pokud by to tak ale bylo, neřekl by mi, abych dál žila bez něj.“

„Cože?“ vyhrkne překvapeně.

Hrud' se mi sevře, přinutím se jí však všechno povědět. „Mohl mi říct, že se sejdeme, až turné skončí. On mi to ale neřekl. Místo toho navrhl, abychom si vzali čas na rozmyšlenou, co vlastně chceme.“ Až když ta slova vyřknu nahlas, teprve v tu chvíli si uvědomím, jak hluboce mě ranila.

„Odehnal mě od sebe.“

Brenna se na mě dlouze zadívá. „Svého bratrance znám. Takhle se k ženě ještě nikdy nechoval. Nikdy. Jestli to řekl, určitě se jen snažil zachovat šlechetně a dát ti svobodu.“

Suše se zasměju. „Jo, to teda určitě udělal.“

„Ne,“ namítne něžně. „Tím chci říct, že ti řekl, co si myslel, že potřebuješ slyšet, abys odešla, protože věřil, že je to tak pro tebe nejlepší. Ne protože už tě nechce. To je pro mého bratrance typické. Má velké srdce, ale občas bývá trochu nemotorný.“ Dlouhne mě do paže. „No tak, Libby, stačilo by jediné tvoje slovo a v mžiku by přijel. To snad víš.“

„Brenno, táta pil, aby zapomněl na to, jaký život se mnou a mámou vede. Nechci pro žádného muže představovat přítěž. Prostě nemůžu. Killian by měl vědět, že to zvládnou i sama. Že budu v pořádku, aniž by mě musel držet za ručičku.“

„Jenže ty nejsi v pořádku.“ Brenna svažší krásnou tvář. „Jsi nešťastná.“

Vstanu a opráším se. „Víš co? Jo, jsem. Killian mi chybí tak, až mě to užírá zaživa. Nejhorší na tom ale je, že jsem se litovala. Byla jsem jak hromádka neštěstí.“

Brennin výraz se změní. „Dobře...“

„Platí zítra ta Late Night Show?“

„Ano.“

„Mohla bys zařídit, aby se na mě Killian díval?“ Vím, že to dokáže. Ona a Scottie by si dokázali podmanit celý svět, kdyby se jim zachtělo.

„Určitě.“

„Tak dobře. Ted' si musím nazkoušet jednu písničku.“ Zamířím do svého pokoje. Jedno je jisté: pevný provaz, kterým jsem svázala svoje emoce, se právě roztrhl. Nic už ten příliv citů nezastaví. Musím vymyslet způsob, jak být opět šťastná.

29. kapitola

Killian

Nemám ani páru, kde to teď sakra jsme. A je mi to jedno. Protentokrát může zdvořilostní „Ahoj, doplňte jakýkoli zatracený město“ řvát Jax. Naše šatna je jako všechno ostatní: strohá a plná lidí, kteří tu být nemusí.

Ozve se ječivý smích, který mi leze na nervy. Ani se nepodívám, kdo to je. Scottie přinesl malou televizi. Libby se chystá vystoupit v Late Night Show. Je právě v Los Angeles. Jasně, já v New Yorku. Jen několik hodin za ní.

Scottie mi pokývne, zapne televizi, posadí se na židli vedle mě a přehodí nohu přes nohu jak elegantní parchant, což je.

Na obrazovce diváci tleskají. Už ohlásili, že přichází Libby. A tady je, míří na maličké pódium odhodlaným krokem, který moc dobře znám. Brenna jí už vymyslela její osobitý styl: květované, téměř bohémské šaty po kolena a mohutné kanady. Ryzí Libby.

Hrud' se mi při pohledu na ni sevře a v srdci mě bodne smutek a touha. Dívat se na ni mě bolí. Podrážděně zvýším hlasitost, právě když kývne divákům na pozdrav.

Zabrnká na několik strun svojí martinky a nakloní se k mikrofonu. Krásné růžové rty se jí lesknou. Vzpomenu si, jak se mě jimi dotýkala na krku.

„Můj nejlepší kamarád ze všech mi poradil jednu věc,“ svěří se hlasem sladkým jako vanilková zmrzlina. „Jen mi chvíli trvalo, než jsem tomu uvěřila.“

Srdce mi buší. Myslí tím kamarádem mě? Štve mě, že se musím sám sebe ptát. Panebože, prosím, ať jsem ten kamarád já.

Libby začne zpívat „Cream“ od Prince. Dokonalý tón, dokonalé provedení. Na rtech jí pohrává úsměv, lehce rozpačitý, trochu hořkosladký. A pak se zadívá do kamery – přímo do ní, jako by konečně vzala na vědomí vlastní talent. Potvrzuje to volba písně, jejíž text vám radí, abyste se chopili šance a vzali si od života, co chcete.

Chloupky na zátylku se mi naježí. Mrazí mě z toho stejně, jako když jsem se poprvé postavil na pódium. Úplně cítím, jak svět přehazuje stupně na převodovce a opět mění její i můj život v něco úplně nového.

Na paži se mi pověsí nějaká žena. Setřesu ji, aniž bych odtrhl oči od obrazovky.

„Vidíte ji?“ zeptám se všech a nikoho. „Tamhleto, to je moje holka. Že úplně září?“

Whip se s pyšným úsměvem zadívá na televizi. „To teda jo, kamaráde.“

Otočím se k Jaxovi. „A já ji přinutil věřit, že ji nechci, a poslal jsem ji pryč. Protože jsem idiot.“

Jax si povzdechne a prohrábne si vlasy. „A já jsem vůl. Kille, pobídl jsem ji, aby se stáhla z našeho turné. Řekl jsem jí, že by tě jenom rozptylovala. Mluvily ze mě ale moje vlastní problémy. Chtěl jsem, aby bylo všechno jako dřív.“

Mělo by mě to naštvat. Jsem ale spíš unavený tím neustálým předstíráním, že je všechno v pořádku.

„Rozpadli jsme se, Jaxi,“ připomenu mu, aniž bych odtrhl oči od obrazovky. „Dali jsme se zas dohromady, ale už to nikdy nebude stejný.“

„Do prdele. Já vím.“

Zní to tak rezignovaně, že do něj dloubnu ramenem. „Nejsme takoví, jací jsme bývali. Jsme lepší. Tomu se říká vývoj, Jaxi. Ne úpadek.“

Potřese hlavou, snaží se však potlačit úsměv. „I tak mě to mrzí. Taky mi chybí.“

Znovu mě upoutá Libbyin hebký hlas.

„Je pro mě ta pravá. To je jasný.“ Patřím jí od chvíle, kdy mě zlila hadicí a probudila mě. „Bez ní můj život nefunguje.“

„Já vím, kamaráde. Víme to všichni.“ Jax mi položí ruku na rameno.

„Spácháme ten koncert a pak si pojeděš pro svoji holku.“

Libby

Smýt make-up z obličeje trvá snad celou věčnost. Když se mi to konečně podaří, kůži mám narůžovělou a bolavou. Je mi ovšem líp. Občas jediné, co je v životě potřeba, je konečně ho přijmout. A všechno se změní. Pochopil to Killian? Zpívala jsem tu píseň pro něj stejně jako pro sebe – abych mu

řekla, že už to chápu. Život je to, co s ním uděláte. Teď už to vím. Díky němu.

Uslyším, jak do apartmá vstoupila Brenna, a zajdu ji pozdravit. V ruce nese krabici s pizzou.

„Tvoje vystoupení bylo naprosto úžasný.“ Předvede krátký vítězoslavný taneček, který mě rozesměje.

„To mi říkáš už potřetí.“

„Pochvaly se vždycky musí udílet po třech,“ prozradí mi a vyplázne jazyk. „Jinak to nevydrží.“

„Takže teď už to vydrží.“ Vezmu si díl pizzy a zakousnu se. Je tak dobrá. Dneska mám obrovský hlad.

Brenna svůj díl pizzy úplně zhltně. „Kluci jsou dneska v New Yorku.“

Přestanu žvýkat. „Měla jsem za to, že jsou v Londýně.“

„Byli. Dneska ráno přiletěli do New Yorku na poslední koncert turné. Rádi turné uzavírají na domácí půdě.“

„Jasně. Zapomněla jsem.“ Na ramena se mi jako těžká přikrývka snese touha. Dokonce s nimi zakroužím, jako bych ze sebe chtěla ten pocit setrást. Nezabere to. Odložím nedojedenou pizzu a zajdu si k mini ledničce pro vodu.

„Právě teď jsou na pódiu,“ prozradí mi Brenna a nespouští ze mě ostražitý pohled. „Scottie ti to nahrává pro případ, že bys to chtěla vidět.“

„Scottie to nahrává?“ Nějak se mi tomu nechce věřit.

Brenna se zešíroka zazubí. „Jsem si na sto procent jistá, že to dostal befelem.“

„Hmm...“ Nevím, co dodat. Představa, že mi Killian posílá další přísllovečný vzkaz, ve mně probudí naději a nádech nostalgie.

Posadíme se na pohovku a Brenna mi pustí video. Panebože, pohled na něj mě bolí. Nahá hrud' se mu leskne potem, otrhané staré džíny mu visí nízko na bocích a nádherně mu zdůrazňují tu téměř obscénní vybouleninu – je to sexy rocker v nejlepší formě. A to, jak ve svých velkých rukách drží černobílého telecastera, je jako hudební porno.

Jeho hluboký, sytý hlas mě celou rozechvěje, když se nakloní k mikrofonu. „Rádi bysme dneska vzdali hold. Jestli znáte slova, zpívejte s námi.“

Nevím, co jsem čekala, ale „Darling Nikki“ to tedy rozhodně nebyla. Je to ale hodně dobré. Killianův hlas je jako čirý sex prodchnutý hříchem.

A dívat se, jak pracuje s kytarou? Panebože. Mezi nohama mi zahoří žár a usadí se mi mezi stehny.

Killianovo milované Zvíře šílí. Ženy křičí, muži solidárně zvedají ruce nad hlavou. Všichni se k němu připojí a křičí slova.

Při sólu kytaru skoro rozcupuje, přiráží boky, klene záda. Přívalem emocí svraští obočí a kousne se do rtu. Ten výraz jsem už viděla – když byl nade mnou a při vyvrcholení se poddal vášni.

Koutkem oka si všimnu, jak Brenna zírá na obrazovku s pusou dokořán a pak se otočí ke mně.

Nevím, co na to mám říct. V hrdle mě dusí knedlík. Ztěžka polknu, bolest však neustoupí. Roztřesou se mi ruce.

Killian křičí, že chce další šuk.

Rozhodl se zpívat o divný děvce? O smlouvě s d'áblem?

O nezapomenutelné ženě? Mohla by to být kterákoli z těchto variant. Hold? Komu? Princovi? Nebo mně? Já zpívala „Cream“. On zpívá tohle.

„Lib –,“ spustí Brenna.

Zvednu ruku. „Já... hm... Půjdu si lehnout. Potřebuju přemýšlet...“ Nic dalšího nedodám. Mobil ovšem před odchodem nechám na stole. Protože tuším, že mi zavolá, a já nemám, co bych mu po telefonu řekla.

30. kapitola

Killian

Sotva se vrátím do šatny, vrhnu se po mobilu. Krev mi burácí, tělo mi hučí. Musím chodit sem a tam, abych se uklidnil. Míjejí mě lidé, smějí se, zírají, snaží se ke mně přiblížit. Nejradši bych je odtud vyrazil, nejvíc ze všeho chci ale zavolat Libby. Pořád mi to padá do její hlasovky.

Vzkaz nenechám. Chci s ní mluvit.

Kecnu si na židli a začnu jí psát, když mi dorazí zpráva od Brenny.

Co to mělo sakra být? Idiotie (!!!!) >:-(

Přečtu si to dvakrát a pak mobil ukážu klukům. „Proč mě chce sakra seřvat?“

„Kámo.“ Rye potřese hlavou. „Já ti říkal, ať si vybereš jinej song.“

„Co je na ‚Darling Nikki‘ špatnýho? Je to moje nejoblíbenější píseň z *Purple Rain* – alba, o kterým jsme spolu mluvili, když jsme se poprvý bavili o hudbě. Dneska zpívala Prince. Já dneska zpíval Prince. Doplnil jsem ji. Copak to není jasný?“

„Za první.“ Rye zvedne ukazovák. „To je až moc ezoterický.“

„Taky to tak má být,“ namítnu. „Byl to vzkaz pro ni, ne pro zbytek světa.“

„Za druhý,“ pokračuje. „‚Darling Nikki‘ zpívá Prince Apollonii, když ji obviňuje z toho, že je děvka.“

Whip přikývne. „Jo, ten text v podstatě říká, že je dobrá jenom na zvrhlej sex.“

Zůstanu na ně nevěřičně zírat. „Proč jste mi to sakra neřekli *předtím*, než jsme ten podělanej song hráli?“

„Nedal ses přesvědčit.“ Rye pokrčí rameny.

„A znáš text,“ dodá Whip klidným hlasem. „Právě jsi ho zpíval.“

„Jasně že text znám. O *kontextu* jsem ale neměl ani páru.“

„Kontext je zatraceně důležitěj, kamaráde.“

Přitisknu si dlaně k očím a silou vůle se snažím nerozkřičet. „Sakra. Sakra. Sakra.“

Jax mi podá vodu. „Klid. Jestli tě zná tak dobře, jak si myslím, že tě zná, tvůj vzkaz pochopí.“ Potlačí úsměv. „I když je to trochu komplikovaný.“
„Sakra.“

„Lib, jestli dostaneš tuhle zprávu, zavolej mi. Prosím. Panenko. Prosím. Potřebuju s tebou mluvit. Já... hm... tu píseň jsem hrál pro tebe. Sakra. Ne že bych o tobě tvrdil, že jsi děvka – to nikdy, jasný? Hrál jsem ji, protože jsem na tebe pyšný. Chtěl jsem ti říct – Prostě mi zavolej, jo? Prosím.“

„Lib. Začínám si dělat starosti. Kde jsi? Zvedni mi to.“

Ani na textovky neodpovídáš? Ničíš mě.

„Ellie May, zvedni ten zatracený mobil. Zavolej mi. Sednu na letadlo a najdu si tě. Nebo bych to teda udělal, kdybych tě mohl sakra najít. Zatraceně, říkal jsem ti, že jsem to všechno blbě pochopil. Chci to napravit. Prosím, dovol mi to.“

„Potřebuju tě, jasný? Takhle to je. Jsi ta pravá. Moje přítomnost, moje budoucnost, moje všechno. Ne moje děvka. Ani jsem ten zatracený film neviděl! Fajn, prostě... Jo. Zavolej mi.“

Libby

New York. Stačil jeden noční let a jsem tu. Připadám si, jako by mě přejel kamión i s návěsem. Rozlámaná a s pálícíma očima pasivně čekám, až maskérka provede s mým obličejem svoje čáry. Někdo další mi vysuší vlasy a pokusí se mi vytvořit kolem obličeje vlny. To hodně štěstí.

Raději bych byla kdekoli jinde než tady, Brenna, nyní korunovaná na Oficiální osinu v mém zadku, mi ovšem domluvila rozhovor pro *Vanity Fair*. Prý to *můžu* zrušit, ujistila mě, ale poškodilo by mi to pověst. Zvlášť vzhledem k tomu bulvárnímu sloupku, který se včera objevil v TNV.

Nemusím si ho znovu číst, už jsem si ho zapamatovala. Ten zatracený text mám vypálený do mozku:

Včera večer v Late Night Show nově objevená hvězda na hudebním nebi Liberty Bellová předvedla osobité ztvárnění Princova „Cream“. To by nebylo zas tak zajímavé, ovšem o hodinu později Killian James, rockový bůh a, jak se

proslýchá, také přítel slečny Bellové, vystoupil během koncertu skupiny Kill John v Madison Square Garden se svou verzí „Darling Nikki“.

Nelze se nedomýšlet, jestli tím James nedává najevo, že je jejich údajný vztah u konce? Chtěl tím snad poděkovat Bellové za dobrou zábavu? Nebo ji chtěl takto požádat o další kolo? Tak jako tak jsme si jistí, že Killianovi skalní fanoušci se zatajeným dechem čekají na jakékoli informace, zda je jejich sexy symbol opět nezadaný a k mání.

Po pravdě není se čemu divit, že Killianův vzkaz pochopili právě takhle. Stejně mi ale vadí, že se nám lidé cpou do vztahu a soudí nás. Připadám si obnažená.

Brzy bude po všem. Mobil jsem zatím nezapnula. Vím, že se mě Killian snažil kontaktovat. Konverzaci, která nás čeká, ale nemůžeme vést po telefonu.

Po pravdě mám mobilů a textovek plné kecky. Sociálním sítím a psaní přes mobil jsem se v posledních letech vyhýbala z dobrého důvodu. Nechci znít chladně a neosobně. Nechci se schovávat za displejem. Potřebuju osobní kontakt a rozhovor tváří v tvář.

Maskérka dokončí svoje dílo a asistent s bezdrátovými sluchátky na hlavě mě doprovodí k chromovanému koženému křeslu.

„Tady máte vodu,“ poví mi, jako bych si snad kyblíku s ledem po svém boku nevšimla. „Ta zelená je výtečná. Je dovezená z Japonska a stojí víc než čtyři tisíce za láhev.“

Raději ani nepoznamenám, že je od něj taková informace neomalená, a rozhodnu se pro méně snobskou láhev Bling H2O se třpytivým logem.

Dovnitř vejde reportérka. Má sytě modré vlasy a přátelský úsměv. Narovná se a zaskřípu zuby. *Přežij to tu a můžeš jít. Prostě to tu přežij.*

„O vašem vztahu s Killianem Jamesem bylo napsáno už mnoho, vy i pan James o něm ovšem moc nemluvíte.“ Novinářka se na mě krátce, povzbudivě usměje a modré vlasy jí spadnou do očí. „Chtěla byste se k tomu vzhledem ke svému včerejšímu vystoupení nějak vyjádřit?“

„Svět už všechno ví, nemám co dodat.“ To není tak docela pravda, ale pravda to aspoň částečně je.

Novinářka se usměje o něco dravěji – jako barakuda, která ve vodě vycítila krev. „Ale no tak, tím si nejsem tak docela jistá. Koneckonců vaši stranu příběhu neznáme.“

Nemám co ztratit. Můžu jen získat. „Co byste chtěla vědět?“

31. kapitola

Killian

„Uvažuješ nad tím někdy?“ zeptám se šeptem. Sedí přede mnou, kůže se jí ve večerním světle zlatě leskne a oči se jí třpytí jako drahokamy. Je tak zatraceně nádherná, až mi to láme srdce. „Jaké by to bylo? Ty a já?“

„Ano.“

Nadechnu se její vůně. Dotknu se její pokožky. „Může ti patřit celý svět. Stačí se po něm natáhnout.“

„Svět nepotřebuju,“ zašeptá mi do ucha.

„Tak co potřebuješ?“ Dam jí cokoli. Úplně všechno.

S hebkýma rukama kolem mého krku mě něžně políbí na kůži. „Tebe.“

„Kámo, musíme odtud vypadnout,“ uslyším z dálky Ryeův hlas.

Zírám na mobil. Přejedu palcem přes displej.

„Kámo?“

„Killiane,“ ozve se Jax ostřeji. „Prober se.“

Prohrábnu si vlasy. Mám je už delší, potřebují zastříhnout.

„Neodpověděla mi. Nevím, kde je. Brenna mi to nechce říct.“

Jsme právě v Bowery Ballroom, kde naše turné začalo. Vráť se mi vzpomínky na Libby. Ztěžka polknu.

Na rameni mi přistane ruka. Jax se mi v odrazu zrcadla podívá do očí.

„Hned jak show skončí, vrhneme se na Scottieho a přinutíme ho všechno vyklopit.“

„Jo,“ souhlasí za mnou Whip. „Ten parchant určitě ví, kde Libby je.“

Já bych spíš řekl, že můžeme Scottiemu klidně zlámat obě nohy, a on stejně nepromluví. Je v tomhle směru pěkný paličák. Přede dveřmi šatny začne skandovat dav a volat Kill Johna. Vzduch je jako nabitý elektřinou, já však to tolik známé praskání očekávání tentokrát necítím.

„No tak, kamaráde.“ Rye mě poplácá po druhém rameni. „Zvedni zadek z té židle. Nemůžeš tu vysedávat jako tělo bez duše. To by člověka jenom zničilo. A navíc na to ani není hezký pohled.“

Tohle říká chlap, který týden potom, co umřel John Entwistle, nevylezl z postele a brečel, že The Who už nikdy nebudou stejní. Má ovšem pravdu.

Vzpamatuju se, protože mě kluci potřebují.

Ještě jeden koncert a jsem volný. Musím to holt přežít.

Libby

Když jsem viděla Kill Johna vystupovat naposledy, stála jsem ze strany pódia a sledovala je ze zákulisí. Dívat se na ně z hlediště je ale něco úplně jiného. Na pódiu k vám energie diváků přichází jako obrovská vlna.

V hledišti zas naplno cítím sílu Kill Johna. V člověku to vzbuzuje úžas.

Killianův hluboký svůdný vokál se dokonale mísí s Jaxovou brutální melodií. Společně tvoří vztek a touhu. Whip s dokonalým načasováním a rytmem bubnuje do bicích, zatímco Rye to všechno na basu funkově podporuje. To je technická stránka věci. Pravda ovšem je, že jejich hudba se nedá definovat. Musíte ji cítit.

Nechám se tím unést a začnu tančit spolu s ostatními diváky. Scottie mi zajistil ochranku v podobě mohutného osobního strážce jménem Joe. Stojí právě vedle mě a dává pozor, aby se ke mně ostatní lidi příliš nepřiblížili nebo mi nešlápli na nohu. Je to od něj moc milé, ale ne nutné. Klub je malý, a ne tak přelidněný, abych se nemohla ani hnout.

Kill John zakončí píseň „Oceans“ a zpocený Killian si svleče propocené triko. Jak se dá čekat, vyslouží si tím odevšad uznalé hvízdání. Rty mu zacukají, nijak na to však nezareaguje a jen se napije vody.

Takhle uprostřed před pódiem si moc dobře všimnu kruhů pod jeho očima a napětí v koutcích úst. A přestože by si toho nikdo jiný nevšiml, je patrné, že si o něj kluci dělají starosti. Je to poznat z toho, jak se na něj dívají a jak se k němu Rye s Jaxem pootácejí jako živé štíty.

Zatímco diváci křičí svoje žádosti, kluci si naladí, Jax a Killian si vymění kytary za jiné a Whip zvedne nový pár paliček. Killian nijak nespěchá, působí skoro apaticky.

„Zahraj znovu ‚Oceans‘,“ zařve chlap přímo za mnou tak hlasitě, až mi to rozfoukne pěšinku.

Ta žádost je tak absurdní, že to Killiana zaujme. Zvedne hlavu, na tváři úsměv, jako by se chystal něco odpovědět, avšak pak se naše pohledy střetnou. Poznám přesně, kdy si uvědomí, že jsem to já. Protože všechno kolem nás znehybní. Killian se zarazí, potom pootevře rty a vytřeští oči.

Připadá mi, že jeho pohled cítím snad i v prstech u nohou. Trhá mi srdce na kusy. V tu chvíli pochopím, že se trápí stejně jako já. Vidím to v jeho kávově tmavých očích. Zračí se v nich všechno, co jsme si kdy vyměnili – každý pohled, slovo, dotek. Vidění se mi rozpije slzami a věnuju mu zesláblý úsměv.

Škubne sebou, jako by měl co dělat, aby neseskočil z pódia. A pak se mu na tváři pomalu rozlije úsměv. Nepatrně přikývne. Přemýšlím, jestli je pro něj teď fungovat stejně náročné jako pro mě.

Trhavě se otočí ke klukům. Jeden po druhém se na mě upřou tři páry očí. Ve Whipově tváři se zračí úleva. Rye se zešíroka a zářivě usmívá. Jax na mě jen dlouho hledí a pak mi krátce kývne.

Srdce mi burácí, když se Killian otočí k mikrofonu. Zadívá se na mě. „Svoji nejlepší kamarádku jsem poznal na trávníku před domem. Ztratil jsem cestu i svoji hudbu. Pomohla mi ji zas najít.“ Potlačím vzlyknutí a pevně se obejmu, zatímco Killian dodá: „Tehdy mě požádala, abych jí zazpíval jednu ze svých písní. Nedokázal jsem to. Pravda je, že jsem chtěl, aby mě měla ráda víc než moji hudbu.“

Diváci dojatě vzdychnou a Killian se rošťácky zazubí. „Já vím. Je to se mnou smutný, co?“

„Miluju tě, Killiane!“ zaječí některá z žen vzadu. „Chci s tebou děti!“

„Ne,“ ozve se muž u pódia. „Já je s tebou chci!“

Killian se tiše uchechtne. „Je mi líto, ale jsem zadaný.“ Zatímco dav sténá, Killian se zubí, vymění telecastera za velkou akustickou kytaru Gibson J-200 a zabrnká několik akordů. „Jde o to, že pořád chci, aby mě měla ráda. Proto teď nezahraju žádnou z písní Kill Johna. Zazpívám jednu ze svých starších oblíbených skladeb. A možná že tentokrát bude můj vzkaz jasnější.“

Z davu se ozve hvízdání.

Jax se nakloní k mikrofonu. „To doufám, protože jinak tě na zbytek utkání pošleme na střídačku.“

Lidi se znovu zasmějou, já však nedokážu odtrhnout oči od širokých úsměvů, které si Jax s Killianem vymění. Napětí, jež mezi nimi před časem vládlo, je to tam, místo něj je pojí jen radost a úcta k sobě navzájem, z čehož se mi dojetím sevře hrdlo. Kapela začne v dokonalé souhře hrát „Trying To Break Your Heart“ od Wilca.

Napůl se zasměju, napůl vzlyknu. Tahle volba je pro Killiana typická – nikdy by si nevybral přímočarou přeslazenou milostnou písničku. Tahle píseň, se složitým textem a jemně naznačenými výčitkami svědomí, mi dává naprostý smysl. Hudba je melodická, hořkosladká a plná možností.

Vyhrknou mi slzy a znovu se zasměju. Směju se a pláču.

Zachytí můj pohled a oči mu zjihnou. Textem písně mi přiznává, jak moc ho bolelo, že mě nechal odejít. Jak moc jsem mu ublížila. Jak moc mě chce zpátky.

Nohy se mi samy pohnou. Proderu se svíjejícím se davem a Joe mi pomáhá prošlapat cestu. Killian mě pozoruje a v očích se mu zračí všechno, co cítí v srdci. Volá mě, zpívá, že právě on je mužem, jenž mě miluje.

Než dojdou k pódiu, obecenstvo si uvědomí, že se tu něco děje. Se širokými úsměvy na tvářích mi udělají místo. Ne však tak širokými, jaký mi věnuje Killian.

Odloží kytaru, zamíří ke mně a rozevře náruč. Sotva se naše ruce dotknou, něco se ve mně uvolní. Bez námahy mě zvedne a náhle jsem v jeho náruči. Pevně mě svírá a jako úkryt před vším nebezpečím mě obklopuje jeho dlouhé štíhlé tělo.

Je lepkavý potem a celý se třese. Nosem narazím do jeho hrudi. Už nikdy ho nechci pustit.

„Libby,“ vydechne mi do vlasů. „Tys přišla.“

Sevře mě snad ještě pevněji. Nevadí mi to. Vzduch nepotřebuju. Jen jeho.

Pootočím hlavu a svými rty vyhledám jeho čelist. „Požádal jsi mě, abych přijela. Tou písní. Požádal jsi mě, abych se k tobě vrátila.“

Rozesměje se tak hlasitě, až mu hrud' škubne. „Tys to pochopila? To jsi jediná.“

Zavřu oči a nechám se jím podepřít. „Na ostatních nezáleží.“

Zachvěje se ještě silněji. „Jenom na tobě, Lib.“

Náhle znovu uslyším řev davu, fanoušci křičí a hulákají. Killian je nejspíš také uslyší, protože zvedne hlavu, mávne jím a usměje se. Spatřím mlhu ze světél reflektorů, desítky mobilů zvednutých nad hlavy a Jaxovo mrknutí. Pak už mě Killian odvede z pódia, aniž by mě byť na vteřinu pustil.

Zastavíme se až v malé šatně, kde jsme konečně sami.

Nevím, kdo se pohne jako první, ale sotva se dveře zavřou, ocitnu se v jeho náruči. Chyběl mi jeho dotek, jeho chuť, jeho vůně. Vezme mou tvář

do dlaní a přitiskne rty na moje.

„Chyběla jsi mi,“ šeptá mezi divokými polibky. „Tak zatraceně moc jsi mi chyběla. Neměl jsem tě nechat odejít.“ Líbá mě na oči, na tváře, na ucho. „Myslel jsem, že ti dávám svobodu, ale ničilo mě to. Potřebuju tě, Lib. Tak moc tě potřebuju.“

„Já vím.“ Uchopím ho za zátylek, stisknu a zadívám se mu do očí. „Pro mě to bylo stejné. Připadala jsem si... prázdná.“

Zadívá se na mě tmavýma, zmučenýma očima. „A pak ta pitomá písnička. Neodpovídala jsi mi. Myslel jsem –“

„Mrzí mě to,“ skočím mu do řeči. „Nechtěla jsem tě trápit. Jen jsem si to potřebovala všechno promyslet. A chtěla jsem s tebou mluvit osobně.“

Přikývne a přitiskne čelo na moje. „Co si myslíš, panenke? Co chceš?“

„Tebe.“ Když sebou škubne, pevně se ho chytím za bicepsy. „Chci být hlavně s tebou.“

„Dobře. Protože bez tebe asi nedokážu dál fungovat.“

„Chyběl jsi mi,“ přiznám. Asi nedokážu dát dostatečně najevo, jak moc mi chyběl.

Dlouze se na mě zadívá. „Postavil jsem si kariéru na skládání písní. Za svoje texty jsem získal řadu cen. Tobě jsem ale ta správná slova říct nedokázal.“

„Nemusíš –“

„Miluju tě.“

Dech se mi zadrhne v hrdle a srdce se mi zastaví. Prudce vydechnu a Killian mě něžně políbí. Tak něžně. Právě ta něha mě zlomí. Skoro vzlyknu, když to udělá zas.

„Právě tohle jsem se ti celou dobu snažil říct.“ Rty se mu zvlíní v náznak úsměvu. „Kdysi jsem si myslel, že to jsou jen slova. Něco, co můžu použít v písni. Nic pro mě neznamenal. Teď už to chápu. Chápu to.“

„Killiane...“

Palcem mě pohladí po tváři. „Láska ti zlomí srdce, úplně tě zničí – je to dokonalý, stravující chaos. Nevěděl jsem, co si s tím mám počít, tak mi připadalo lepší odejít.“ Obejme mě, aniž by ze mě spustil oči. „Je to ale i tohle. Mír, teplo. Je to tak zatraceně nádherný, že by člověk riskoval cokoli, jenom aby si to uchoval.“

„Killiane...“ Vezmu jeho tvář do dlaně a zabořím mu prsty do vlasů. Chci ho jen držet. „Dal jsi mi to najevo naprosto dokonale. Taky tě miluju,

víš? A moc.“

Panebože, ten úsměv – zračí se v něm čiré štěstí. „Potřebuju, abys tomu naprosto rozuměla, Libby. Jsi můj důvod pro všechno, co dělám, odpověď na všechny otázky.“

„A ty, můj milý vandraku z trávníku, jsi můj domov. Pokud nejsem s tebou, jen se bezcílně toulám. A jsem z toho unavená, Killiane. Chci být už doma.“

Zhluboka se nadechne a přitiskne mi rty na čelo, jako by se potřeboval ukotvit.

„Jsem tu. A ty jsi tu.“ Políbí mě na tvář. „Zvládneme to. Vezmu si volno a budu s tebou cestovat –“

„Něco jsem si uvědomila,“ skočím mu do řeči. „Nechci být hvězdou. Ne na takovéhle úrovni. Taková nejsem.“

Zamračí se na mě. „Byla jsi nešťastná?“

„Ne, lásko. Byla to životní zkušenost. Dal jsi mi obrovskou možnost, ale těch několik posledních měsíců?“ Pokrčím rameny. „Možná že jsem přece jenom dcera svých rodičů. Vím jenom, že sláva pro mě nic neznamená. Hraní a zpívání ale ano. A být s tebou. Na tom mi záleží. Ten zbytek je jen... vzduch.“

Killian se tiše zasměje, až mu koutky úst zacukají. „Vtipné. Přesně tohle jsem si taky uvědomil.“

Znehybním. „Chceš skončit?“

„Ne. Chci ale zpomalit. Chci s tebou trávit čas. Chci si užívat život.“ Potřeše hlavou. „Kill John bude vždycky mojí součástí, ale změnil jsem se. Vlastně my všichni. Nevím, co bude dál, ale už se toho nebojím.“

Zhluboka se nadechnu a přitisknu tvář na jeho čelist. „Vytáhl jsi mě z ulity. Taková, jaká jsem, jsem jenom díky tobě.“

Zaplete mi prsty do vlasů a jemně za ně zatahá. „A tys mě znovu probudila. Vybudujeme si život společně, Libby. Co říkáš? Bude to skvělý. Zatraceně skvělý.“

Zadívám se mu do očí, do těch kávově černých očí, v nichž se vždy zračil příslib hříchu i sladkosti. Po kůži mě zalechtá vzrušení a vezme mi dech. „Nemůžu se dočkat.“

Epilog

Killian

Zimní tráva má barvu opraženého písku a zvedá se k ocelově šedé obloze. V posledních dnech je větrno a vzduch je vlhký solí a mořem. Na verandě Libbyina domu na ostrově, s ohněm hořícím v litinových kamnech, je tu tak teplo, že mi stačí sedět tu v džínách a tričku. Bosými chodidly poklepávám do ošoupané dřevěné podlahy.

Sedím v houpacím křesle, piju kávu a házím do sebe přetékající talíř těch nejlepších sušenek na světě. Když tak nad tím uvažuji, asi jsem se do Libby zamiloval potom, co jsem ochutnal její první sušenku.

Taky jí to teď povím a ona se na mě jen zadívá. Její pohled mi prozradí, že jí to připadá vtipné, ale nechce to přiznat.

„Máma vždycky říkala, že muž se řídí svým žaludkem a penisem,“ prohlásí z houpacího křesla vedle mě, v němž si brnká na kytaru. „A že je jen potřeba poznat, co z toho potřebuje v danou chvíli uspokojit víc.“

Zakousnu se do další z těch nebeských sušenek. „Až se najíme, můžeš uspokojit můj penis.“

Zamručí. „Dobře, že je tak roztomilý, jinak bych ho vynechala.“

„Roztomilý? Tak teď už můj penis uspokojit nepotřebuje.“

Libby potlačí úsměv, pozornost však věnuje gibsonce na klíně. Je to moje kytara, hraje na ni však skvěle. Line se z ní krásná melodie, staromódní, šťastná, ale nostalgická. K melodii se připojí i její medový hlas, zatímco zpívá „Sea of Love“.

Už jen ten zvuk mě chytá za srdce. Její hlas představuje domov a naději v jednom. Vždycky tomu tak bylo. Vždycky tomu tak bude.

Když dozpívá, otočím se k ní. „To bylo pro mě?“

Něžně, překrásně se usměje. „To jsou všechny.“

Dobře, že tu kluci nejsou, jinak by viděli, jak bulím. Zrovna včera mi Rye napsal, že je jen otázkou času, než začneme s Libby připomínat ten pár z obrazu *Americká gotika*. Už mi chybí jen vidle. Poslali jsme mu naši fotku pořízenou před domem, na které jsem držel vidle a oba jsme ukazovali prostředník.

Nezaháleli jsme. Celý měsíc jsme s Libby skládali písně. Několik z nich pro Kill Johna, několik pro Libbyino vlastní album. Pořád odmítá vystoupit na výsluní, ale ze všech lidí na světě to byl právě Jax, kdo jí připomněl, že si vybuchovala vlastní kariéru. A tak se do toho pustila: skládá, nahrává a vystupuje po klubech.

Příští týden se vracíme do New Yorku. Začnu s kluky zkoušet nové písně a Libby bude pracovat v nahrávacím studiu. Prozatím si ale naši napůl pracovní dovolenou co nejvíc užívám.

Odložím mobil, zvednu svoji martinku a naladím ji. „Mám jednu píseň, ale musíš ji zazpívat se mnou.“

„Zazpívám, jestli mi prozradíš, co budeš hrát,“ souhlasí.

S úsměvem se kousnu do rtu. Nemůžu se dočkat. „To pochytiš.“

Začnu hrát „Hotel Yorba“ od White Stripes. Na konci úvodní sloky už hraje se mnou a svým rytmem doplňuje moji melodii. Refrén zazpíváme společně a na kytary hrajeme v dvojnásobně rychlém tempu.

Na konci písně jí oči září. „Nastavil sis to jako vyzvánění pro moje číslo.“

„Jo.“ Odložím kytaru. „Nastavil jsem to hned, jak jsem odešel z tohoto domu a tys tu zůstala.“

„Proč zrovna tuhle píseň?“

„Text mi pasuje do nálady. I já jsem se chtěl vrátit na tuhle verandu a zůstat tu sám, jen s tebou.“

Tvář jí zjihne. „No, teď už tu sami jsme.“

„A co to ostatní, Lib?“ zeptám se a hrud' se mi sevře. „Jsem muž, kterého miluješ ze všech nejvíc?“

Zadívá se na mě a tváře jí zčervenají. To místočko, kde jí na krku pulzuje krev, mi prozradí, že se jí zrychlil tep. Text té písně dobře zná. Ví, na co se ptám.

„Ano,“ odpoví skoro nesměle.

Takhle jsem si to naplánoval, přesto mi srdce buší, jako by se mi snažilo vyskočit z hrudi. Pomalu před ní pokleknu a položím jí ruce na plné boky. „Budu tě milovat celý život a ani pak to stačit nebude. Tak co říkáš, Lib? Chceš si mě vzít?“

Její úsměv září jako samo slunce. Obejme mě kolem krku a políbí. „Kde mám prsten, vandráku?“

Usměju se jí do rtů. „Podívej se mi do kapsy, Elly May.“

Roztomile nadskočí překvapením. Opravdu si myslela, že bych prsten neměl? Ruce se jí třesou, když tu malou krabičku vytáhne, a prozradí mi tak, že je stejně nervózní jako já. Dlouho na ten starožitný prsten ze zlata a smaragdů jen mlčky hledí. Pak jí do očí vhrknou slzy. Vrhne se mi kolem krku a konečně mě ušetří trápení.

„Kašlu na to. Prostě si vezmu muzikanta.“

Pevně ji obejmu a nadechnu se její vůně. „Užijeme si spolu spoustu zábavy.“

Její smích mě zahřeje na krku. „To teda ano. A budu tě navěky milovat, Killiane Jamesi. Tím si buď jistý.“

Poděkování čtenářům

Děkuju vám za to, že jste si *Idola* přečetli!

Recenze vždy pomůže tomu, aby knihu objevili další čtenáři. Pokud se vám *Idol* líbil, prosím, uvažte, zda byste mohli zveřejnit recenzi.

Ráda trávím čas: v Callihan's VIP Lounge, v The Locker Room, na facebookové autorské stránce Kristen Callihan a na Twitteru.

Chtěli byste si přečíst úryvky z knih dřív než ostatní? Nebo se dozvědět, kdy budou mé knihy v prodeji? Přihlaste se k odběru newsletteru a získejte exkluzivní úryvky, přehled novinek a informace o vydání.

Playlist

Django Reinhardt – Limehouse Blues

Nirvana – Smells Like Teen Spirit

The Black Keys – You're The One

Sinead O'Connor – The Last Day of Our Acquaintance

The Beatles – In My Life

Bon Jovi – Wanted Dead or Alive

Pearl Jam – Indifference

Alice in Chains – Man in the Box

The Beatles – Ob-La-Di, Ob-La-Da

Mary J. Blige – Right Now

Nirvana – Heart Shaped Box

Prince – Cream
Prince – Darling Nikki
Wilco – I Am Trying to Break Your Heart
Cat Power – Sea of Love
The White Stripes – Hotel Yorba

Poděkování

Opravdu velmi děkuju svým věrným betačtenářkám Kati, Sahaře, Tesse, Elysse a Monice.

Děkuju redaktorkám Daně Waganerové a Jessice Royer Ockenové a úžasné autorce obálky Sarah Hansenové. Děkuju Dani za její excelentní PR a za to, že mě celkově drží za ručičku. A Natashe za... Ty víš, za co :-)

A zvláštní poděkování patří všem blogerům a čtenářům, kteří pomáhají informovat o mých knihách a kteří mě tolik podporují.

Mám vás ráda!

Poznámka překladatelky

1. SHAKESPEARE, William. *Sen noci svatojánské* [online]. Přel. Josef Václav Sládek. Praha: Městská knihovna v Praze, 2013. 83 s. Dostupné na https://web2.mlp.cz/koweb/00/03/88/41/52/sen_noci_svatojanske.pdf